

İLKNUR CEMRE USLU

MİLETTÜN

ROMAN

ulysses
yayınlari

İLKNUR CEMRE USLU

MİFTUN

Cemre Laçın geçmişinde yaşadığı binbir zorlukla büyümüş, büyümek zorunda kalmıştır. Doğduğundan beri amacının yaşatmak olduğuna inanan Cemre Laçın, tek başına vatanını ve şehitlerini merak edip araştırmış, damarlarındaki asil kanın farkına varmıştır. Yürüdüğü bu yolda askerî açıdan birçok başarı elde etmiştir. Ve zamanla "KAOS" adlı timin başına geçmiştir.

"AVCI" lakabıyla bilinen, teröristlerin korkulu rüyası olan Üsteğmen Cemre Laçın, bir gün timiyle beraber, esir düşmüş olan Yüzbaşı Emir Pars Boran'ı kurtarmak için görevlendirilir. Her görevde olduğu gibi bu görevden de başarıyla dönmüştür. Lakin bu sefer, anlam veremediği bir sebepten dolayı görevi uzun soluklu görev hâline bürünür ve "KURT" lakabı ile nam salmış Yüzbaşı Boran'la aynı timde görev almaya başlar. Bu, Kaos Timi için de Üsteğmen Cemre Laçın için de hiç kolay olmayacaktır.

Zamanla ortaya çıkan operasyonlar, bitmek bilmeyen hainler, vatan yolunda verilen kayıplar, yapılan fedakarlıklar, yaşanan dostluklar, sonsuz aşklar, beklenmedik ayrılıklar, yeni düşmanlar ve tehlikeli sorunlar; uzun bir hikâyenin kısa başlangıcı hâline gelir.

Gerçek olaylardan esinlenen askerî mücadeleye hazır mısınız?

ulysses
yayıncılık

Websitemizi
Ziyaret Edin

Sevgisi Vatan olanın

Ömrü pişmanlık olmaz...

Cemre Kaya

Meftun

1

İlknur Cemre Uslu

Düzenleme

Ny.özlem

Ulysses Yayınları
Sertifika No: 53587

Roman
MEFTUN
İLKNUR CEMRE USLU

1. Baskı
Aralık 2024

ISBN
978-625-97545-2-9

Baskıya Hazırlık
Ulysses Yayınları

Editör
Hande Yalçınkaya

Baskı: Bulut Matbaa
Sertifika No: 48120

ulyssesyayinlari@gmail.com
ulyssesyayinlari
www.ulyssesyayinlari.com

Bu kitabın tüm hakları yazarına aittir. Tüm hakları saklıdır. Kaynak gösterilmeden kitaptan alıntı yapılamaz; Yazarı'nın yazılı izni olmadan radyo ve televizyona uyarlanamaz; oyun, film, elektronik kitap, CD ya da manyetik bant haline getirilemez; fotokopi ya da herhangi bir yöntemle çoğaltılamaz, yayınlanamaz ve dağıtılamaz.

*Bu kitapta yaşanan askeri eylemlerin çoğunda gerçek olaylardan
esinlenilmiştir. Lütfen dikkate alarak okuyunuz.*

Herkesin yaşama geliş amacı ve biçimi farklıdır. Kaderde herkesin bir rolü vardır. Kimisi bir hastalığa tedavi bulmak kimisi yeni bir icat çıkarmak kimisi ise sadece ona bahşedilen hayatı yaşamak için dünyaya gelir. Ama bunların arasında, en kıyıda köşede bir kesim vardır; unutulmuş kesim... Var olma amacı sadece yaşatmak olan kesim. Bu kişiler, hayatları boyunca yaşamaz ama yaşatır. Dünyaya geliş amacı budur. Birilerini yaşatmak için doğarlar onlar.

Bu bebek de tam olarak bu sebeple gelmişti dünyaya. Annesinin ve babasının sözde aşkın meyvesi dedikleri bir bebek. Âdem ve Havva'nın yemesinin yasaklandığı meyve desek daha doğru olur.

Dünyaya geldi, adını Cemre koydular. Onu bir ateş parçası olarak görmüşlerdi. Dünyaya geldi, babası annesini bir restoranın çatısından atmaktan vazgeçti. Annesini kurtardı. Dünyaya geldi, abisi babasını öldürmekten vazgeçti. Küçük bebeğin babasız büyümesini istemedi. Babasını ölümden, abisini hapisten kurtardı. Ablasının hayatta sorunsuz güvenebileceği birine ihtiyacı vardı. Dünyaya geldi, ablasını intihardan kurtardı. Bunların hepsini sadece var olarak yapmıştı. Var oluş amacı sadece birilerinin hayatını kurtarmaktı. Ve bu amaç uğrunda kendi hayatının bir önemi yoktu. Çünkü dünyaya geliş amacı yaşamak değildi, yaşatmaktı. Daha bebekken dört hayat onun omuzlarına yük olmuştu. O bebek bunun hep farkında olarak büyüdü...

“Üsteğmen Cemre Laçın. Emredin, Komutanım!”

Üsteğmen, Albay’ın karşısında her türlü göreve ve emre hazır bir şekilde esas duruşa geçti. Albay gururla askerine baktı. “Rahat, Üsteğmen,” dedi. Sesinde yılların vermiş olduğu bir yorgunluk, sertlik ve tecrübe vardı.

“Üsteğmen Laçın. Timini hazırla, uzun bir göreve çıkıyorsunuz.” Emir netti. Anlaşılmaması imkânsızdı. “Emredersiniz, Komutanım!” Görevin ayrıntılarını daha sonra öğrenecekti. Şimdi sadece timini hazırlamalıydı. Albay yanından ayrıldığında rahata geçti. Beresini eline alıp postallarını vura vura timinin yanına gitti. Kendini her türlü geliştirmenin derdine düşmüş bir timdi, eğitim sahasındaydı. “Kaos!” dedi gür çıkan sesiyle.

Timdeki herkes hızla uğraştığı işi bırakıp komutanlarının dibinde bitti. Aynı hızda hazır ola geçtiler. “Emredin, Komutanım!” Hepsi aynı ağızdan çıkarttı o gür sesini. “Rahat... Nasılsınız?” dedi Laçın Üsteğmen. Timi hep bir ağızdan, “Sağ ol!” diye karşılık verdi. Ellerini arkada birleştirdi Cemre. Askerlerine baktı gururla. Her komutan askeriyle gurur duyardı. Çünkü onlar Türk askeriydi. “Hacı, kolun ne durumda?” Daha önceki sıcak çatışmada kolundan yaralanan askerine sordu. Genç adam cevap verdi. “Eskisinden daha iyi, Komutanım.” Cemre’nin beklediği cevap da buydu.

Teğmen Ekin Hacı. Timin en umursamazı, en sakın adamıydı.

Yaş: 25

Boy: 1.93

Kumral

Kehribar gözlü

Cemre postallarıyla ağır ağır adımladı. Bir diğer askerinin önünde durdu. “Pişik geçti mi, asker?” dedi. Demesiyle bir yanındaki asker gülmesini tutamayıp ufak bir ses çıkardı. Cemre koyu gözlerini ona çevirdi. Sesi anında kesildi. “Geçti, Komutanım,” dedi az önce gülen arkadaşına sinirle bakan asker.

Astsubay Kıdemli Başçavuş Abbas Demirel. Timin en sinirliydi.

Yaş: 37

Boy: 1.96

Esmer

Açık kahve gözlü

Cemre ilerledi. Az önce gülen askerinin önünde durdu. Şimdi oldukça ciddiydi. “Komik mi, asker?” dedi. Asker ciddiyetini korumaya çalışarak, “Hayır, Komutanım,” diyerek cevap verdi. Bu sırada Abbas, “Komutanım,” diye araya girdi. Cemre gözlerini gülen askerinden ayırmadan, “Söyle, asker,” diyerek söz hakkı verdi Abbas’a.

Abbas sinirli çıkan sesiyle, “Fethi arkadaşımın ense köküne bir tane vurabilir miyim?” diye saygıyla sordu. Cemre’nin dudağının kenarı kıvrıldı. “Vursun mu?” dedi Abbas’ı göstere-

rek. Fethi hemen, “Vurmasın, Komutanım. Süründürsün ama vurmasın,” dedi. Elinin ağır olduğunu biliyordu. “İyi, süründür Abbas.” Cemre keyifle diğer alternatifi kullandı.

Astsubay Başçavuş Fethi Tunç. Timin en gevşeydi.

Yaş: 28

Boy: 1.91

Kumral

Kahverengi gözlü

Sessizce sırasını bekleyen askerine geldi. “Silahın temiz mi, Alper?” Cemre silahların temiz olmasına takıntılı bir komutandı. Bu işi Alper’e yaptıırırdı. Sebebi ise başka yönlele kaymaması içindi. “Temiz, Komutanım.” Kendinden emindi, her konuda.

Astsubay Kıdemli Üstçavuş Alper Arduñ. Timin en hovar-dasıydı.

Yaş:27

Boy:1.94

Sarışın

Mavi gözlü

Sıradaki askerine geldiğinde kaşları çatıldı. Şüpheyile bakıp, “Sen, verdiğim kürdanları bitirdin mi?” diye sordu. Asker hemen, “Bitirdim, Komutanım,” dedi. “Hepsini güzelce lastikledim. Onlu sayılar hâlinde koydum. Ardından güzelce dizd...” diyeceğı sırada Cemre’nin hızla, “Sen neden bin tane kürdanı onlu olacak şekilde paketledin, asker?” diye sormasıyla yutkundu. “Gereksiz konuştüğüm için, Komutanım.” Hemen sustu.

Cemre başını onaylar şekilde salladı. “Aferin,” dedikten sonra omzuna vurdu eliyle.

Astsubay Üstçavuş Baran Ata. Timin en konuşkanı.

Yaş: 26

Boy: 1.93

Kumral

Ela gözlü

“Komutanım, göreve ne zaman çıkıyoruz?” diye soran askerine baktı. “Çok yakında, asker. Bugün sadece ısınıyoruz. Hazır mısınız diye bakmak istedim.” Askerinin gözlerinin içine baktı. Asker, “Daima hazır!” dedi gür sesiyle.

Astsubay Çavuş Can Tekin. Timin en meraklısı.

Yaş:25

Boy:1.90

Kumral

Kahverengi gözlü

Cemre geriye adımladı ve timinin karşısına geçti. Sesini hiç kısmadan bağırdı. “Asker! Hazır!”

“Daima hazır!” Timinden beklediği yanıtı aldı.

“Hazır!”

“Daima hazır!”

“HAZIR!”

“DAİMA HAZIR!”

Üç kere tekrarladılar. “Koş o zaman, asker! Koş!” Eğitim sahasına dönmeleri için emir verdi komutanları.

Üsteğmen Cemre Laçın. Kaos Timi'nin komutanıydı.

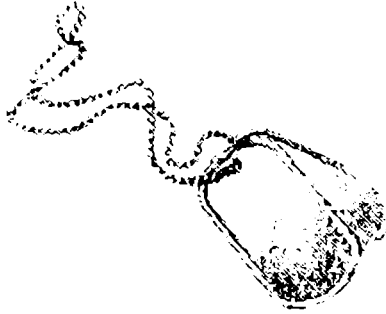
Yaş:27

Boy:1.74

Esmer

Koyu kahve gözlü

Onlar, Kaos Timi'ydi...

“Alper, saat iki yönü. İndir şunu!”

Cemre'nin telsizden verdiği emirle Alper tarife göre hedefini aradı. Şu an sıcak bir çatışma içerisindeydiler. Ve onları darlayan başka bir keskin nişancı vardı. Hedefini görmesiyle du-dağının kenarı kıvrıldı Alper'in. Sakince konuştu telsizine doğru. “Emredersiniz, Komutanım.” Ve tetiğe baskı uyguladı. Tek kurşun, kafasını dağıtmaya yetmişti teröristin.

“Can, Baran, Abbas, Fethi! Mermileri bittiğinde çıkıyorsunuz. Biz Ekin'le yaklaşacağız.”

Üstlerinden onlarca mermi geçiyordu. Siper aldıkları kayadan parçalar dökülmekteydi. “Anlaşıldı, Komutanım.” Hepsinin telsizinden onay geldi.

Cemre, Ekin'e baktı. *Hazır mısın*, der gibi başını salladı. Teğmen Ekin Hacı zaten dünden hazırды. Mermiler kısa süreliğine kesildiğinde Cemre'nin verdiği emir devreye girdi. Dördü birden siperden çıkıp nişan aldılar. Bu sırada Ekin'le Cemre si-

perlerinden çıkıp hızla biraz daha yaklaştılar. Mağaraya girmelerini an meselesiydi. Ekin'e eliyle işaret yaptığında girişteki üç teröristi de leşe çevirdiler. Bu sırada arkalarından sıkmak üzere olan iki teröristi de Abbas halletmişti. Elinde olsa hepsini o vurur, kimseye pay bırakmazdı. Can'a hiç leş vermiyorlardı. Aralarında yarışa döndürmüşlerdi.

“Komutanım!” Abbas'ın seslenmesiyle mağaradan çıkan teröristin kafasında bir delik açılması bir oldu. Cemre dağda yerini almış askerine, keskin nişancı olan Alper'e baktı. “Aferin, Alper,” dedi telsizine doğru. Elllerinde silahlarla temkinli bir şekilde mağaraya girmek için adımladılar.

Abbas, az önce kafası delinen hainin kafasına postallıya vurdu çaktırmadan. Cemre ona baktığında, “İçimde kalırdı, Komutanım,” diyerek karşılık verdi. Komutanları disiplinli biriydi. Operasyon devam ederken böyle şeyler istemezdi. Görev başarıyla tamamlandıktan sonra istediklerini yapmakta özgürlerdi. Önüne döndü Cemre. Mağaranın girişini geçmişlerdi. “Abbas, Fethi; siz mağaranın en köşesine kadar bakın. Can, Baran; dışarıdan gelecek herhangi bir saldırıya karşı mağaranın girişinde bekleyin,” dedikten sonra eli telsizine gitti. “Alper, gözün etrafta olsun.” Ona da gereken emri vermişti. “Ekin, sen benimle geliyorsun. Yüzbaşı'nın tutulduğu odaya gireceğiz.”

Oda denmezdi. Mağaranın örtüden oluşan ayrı bir odası vardı. Sıçanlar, saklanabileceklerini düşünerek böyle mağaralara giriyorlardı.

Girişe geldiklerinde siper aldılar kapıda. Ekin örtüyü kaldıracak, Cemre ise içeri girecekti. Tabii hemen ardından Ekin de peşinden girmeliydi. Başıyla *şimdi* der gibi onay vermesiyle Ekin örtüyü kaldırdı ve Cemre hızla içeri girdi. Askerinin peşinden geleceğine emindi. Oda temizdi. Hepsi leş olmuştu. Yüzbaşı yerdeydi; duvara yaslanmış, elleri ve kolları bağlanmıştı. İşken-

celerden dolayı yara içindeydi. Cemre hızla silahını omzuna attı. “Ekin, tahliyeyi çağır. Görev tamam, bölgeyi terk etmeliyiz.”

“Emredersiniz, Komutanım!” Ekin, verilen emri yerine getirmek için hızlıca mağaradan çıktı.

Cemre, karşısındaki baygın adama yaklaştı ve eğildi. Çantasındaki teçhizattan su çıkardı. Barut olan avuç içine biraz su döktü. Sakalları uzamış adamın yüzünde gezdirdi suyu. Kumralla esmer arası bir teni vardı. Kaşları ve burnu biçimliydi. Sakalları esir olduğundan beri kesilmediği için uzamıştı. Koyu kahve saçları dağılmıştı. Adam ayılana kadar biraz daha su döktü. Yüzbaşı hissettiği suyla beraber gözlerini araladı. Başını iki yana salladı ayılabilmek için. “Üsteğmen Laçın. Sizi kurtarmak için timimle beraber özel olarak görevlendirildik.” Adam gözlerini araladığında karşısındaki kadına baktı. “Tahliye gelmek üzere, kalkabilmeniz için benden destek alın.” Destek alabilmesi için adamın kolunu dikkatlice kendi omzuna attı. Bu sırada Cemre’nin telsizine, “Komutanım, temiz,” diye rapor geldi Abbas’tan. “Dönüyoruz,” dedi Cemre telsize doğru.

Adam ayağa kalktı, neredeyse tüm yükünü Cemre’ye veriyordu. Bu onun için sıkıntı değildi. Daha önce daha ağır yükler taşımıştı. Doğrulduğunda aralarındaki boy farkı belli oldu. Cüsse olarak farklarından bahsetmeye gerek bile yoktu. Abbas’tan bile iriydi. İkisi beraber odadan çıktıklarında Cemre timi ile göz göze geldi. “Kaos, görev tamam.”

Timiyle beraber iniş yapan helikoptere ilerledi. Tüm tim helikoptere bindiğinde Cemre beklemediği şekilde Yüzbaşı’nın sesini duydu.

“Adın ne, asker?” Boğazı kuru olmalıydı. Sesi hırıltılı ve sertti. Bir o kadar da kalın. “Üsteğmen...” diyeceği sırada, “Gerçek adın?” dedi. Cemre bunu beklemiyordu. Ama ne de olsa üstüydü. “Cemre Laçın. Üsteğmen Cemre Laçın.” Az önce

söylediğinde anlamamış olmalıydı. Kendisine daha yeni geliyor gibiydi. “Abbas, Yüzbaşı’yı rahat ettir. Yaralarına ilk müdahale yapılsın.”

Abbas oturduğu yerden hızla kalktı. Yüzbaşı’yı helikoptere alırken Cemre karargâhla iletişime geçti. “Ben Üsteğmen Cemre Laçın. Görev başarıyla sonlandırıldı. Dönüyoruz.” Telsizden anons geçti. “Aferin, Laçın. Terk edin orayı.” Albay’dan onayını aldı. Son olarak kendisi de helikoptere atladı.

Abbas elindeki kaşığı sıkarak, “Birader, çok içimde kaldı. O itin suratını ezmek istiyordum botumla,” dedi. Can atladı, “Acaba cidden ezilir miydi suratı?” dedi hayal ederek. Fethi girdi araya. “Abbas’ım bassaydı sinek gibi ezilirdi.” Şu aralar süründürmesin diye huyuna gidiyordu Abbas’ın. Abbas’ın aklına gelince Fethi’nin ense köküne vurmak için elini kaldırdı. Cemre’nin, “Abbas,” demesiyle elini geri indirdi. Fethi anlamayarak arkasına baktı. İnen eli gördüğünde komutanına döndü. “Allah razı olsun, Komutanım. Sayenizde ömrüm uzadı.” Abbas vuramamanın verdiği huzursuzlukla yemeğine döndü. Cemre ise Fethi’nin teşekkürünü başıyla onayladı.

“Aslında ömür uzamaz veya kısalmaz. Kaderinde öleceğin saat, hatta saniye kesindir. Sadece nasıl öleceğini değiştirebilirsin. O da belki.” Baran yine uzunca konuşmuş, aklındaki bilgileri paylaşmıştı.

“Sağ ol, kardeşim. İçime su serptin,” dedi Fethi.

Can merakını gizleyemeyip, “Acaba su serpmek deyimini ilk nasıl bulmuşlardır?” diye sordu.

“İlki bilemem ama bendeki sonu sağ olsun Baran gerçekleştirdi.”

Baran hafif gölse de konuşmaktan geri durmadı. “Sözün tarihe geçtiği bir an yok. Yani ilk ne zaman ve nasıl kullanıldığı bilinmiyor.” Her konuda gereksiz bilgiye sahipti Baran.

Ekin sakin bir tavırla araya girdi. “Can dışında kimse böyle şeyleri merak etmiyor da ondan.” Abbas buna hafif gülerken Fethi abartarak gülmüştü. Can ise tabii ki bozulmuştu. “Birader, ne diyeceğim. Hafta sonu bir mangal mı yapsak?” Ortaya atılan fikirle Abbas’ın kaşığı durdu. “Deme ya, Alper. Harbi olur bak.” Abbas’ın zayıf noktası mangaldı. Karısıyla beraber sürekli mangala giderlerdi. Abbas beş yıldır evliydi. Mutlu bir evlilikleri vardı. Şimdi de onu bir bebekle taçlandırmışlardı. “Ufaklık nasıl?” dedi Ekin. Abbas’ın yüzü daha çok güldü. “İyi. Yakında cinsiyetini öğreneceğiz inşallah.” Fethi elini kaldırıp Abbas’ın omzuna koydu. “Hayırlı olsun tekrardan,” dedi. Bu sırada Baran dayanamayıp tekrar konuştu.

“Cinsiyeti baba belirler çocuklarda. Umarım gönlüne göre ayarlamışsındır, abi.” Abbas’ın gülüşü durdu. “Sağlıklı olsun, Baran. Gönlüm onu istiyor.” Baran’ın gereksiz yere sürekli bilgi vermesi en çok Abbas’la Cemre’nin sinirini bozuyordu. Fethi dayanamayıp, “Bence biraz daha bilgi depolarsan Laçın Komutanım seni depo yapacak gibi,” dedi. Haklılık payı vardı.

“Komutanım, hafta sonu mangal diyoruz. Siz ne dersiniz?” Cemre dalan gözlerini Ekin’e çevirdi. “İşim olmazsa gelirim.” Cemre çoğu zaman başka düşüncelere daldı. O an önemli bir şey yoksa başka anlara giderdi.

“Benim işim olabilir,” dedi Alper göğsünü gere gere. Can merakla, “Ne işi, Komutanım?” diye sordu. Alper durdu. “Sana ne lan, çömez,” dedi.

Abbas sinirle tutamadı kendini. “Yine ne işi lan? Pezevenk mi olacaksın başımıza? Hafta sonu o mangala gelme, seni nasıl et diye ızgaraya atıyorum gör.”

Alper hemen, “Tamam, gelecektim zaten. Şaka yapıyorum,” dedi.

“Abi ne içeriz yanma?” Fethi farklı konuya değindi. Abbas anında sakinleşip düşündü. “Sabah sabah rakı gitmez,” deyince Fethi hemen yeni bir fikir sundu. “Akşam yaparız o zaman. Hem akşam yemeği misali.”

“Olur o zaman,” dedi Abbas. Hemen aklına yatmıştı.

“Aslında etin yanına genelde rakı yerine...” Baran yine bilgi vereceği sırada, “Baran!” diyerek lafını kesti Cemre. Baran anında, “Emredin, Komutanım,” dedi.

“Şu duvarı görüyor musun?” Cemre sakince konuşurken karşısındaki duvarı işaret etti.

Baran duvara baktı. “Görüyorum, Komutanım.”

“Şöyle baktım da boyası çıkmış, değil mi?” dedi Cemre. Yarım saattir gözleri duvara dalıyordu. “Doğrudur, Komutanım,” diyerek onayladı Baran.

“Orayı boyamak istemiyorsan gereksiz konuşma,” diyerek kaşğını bıraktı. Cemre gereksiz sestten nefret ederdi. İşi yeterince sesli bir işti...

“Boyarım, Komutanım. Ne var ki küçücük duvar. İki fırçayla biter.” Duvar küçük değildi. “Diş fırçasıyla boyamak zor gelmez o zaman, Baran?” diyerek aklındaki asıl fikrini açığa çıkardı Cemre. Baran durdu. Sorun şu ki duvarın boyası neredeyse komple dökülmüştü. Yani diş fırçasıyla boyamak bir zulümdü.

Baran sessiz kalarak yeterli cevabı verdi. Masadakiler Baran’a gülerken Can, “Ne kadar sürer ki diş fırçasıyla boyamak?” diye sordu. Baran yine tahminini sunacağı sırada komutanına baktı ve lafı ağzına tıkadı.

“Bak, nasıl içinde kaldı? Gereksiz bilgisini dökemedi.” Fethi dalga geçmeyi ihmal etmedi... “İçinde tutmaktan kızardı bak,” diye ekledi Alper. Can da gülünce Baran sinirle Can’a baktı. Can

kendini tutmaya çalışarak başını farklı yöne çevirdi. Ekin ise ufak gülüşlerle dâhil oluyordu aralarına.

“Komutanım, bir şey sorabilir miyim?”

“Sor,” diyerek Abbas’ın sorusunu bekledi Cemre.

“Dün kurtardığımız Yüzbaşı kimdi?”

Cemre bakışlarını Abbas’ın gözlerine dikti. “Bilgi verilmedi,” dedi. Canını sıkan nokta buydu. Onun da merak ettiği, kurtardığı Yüzbaşı’nın kim olduğuydu. Albay yemekhanenin kapısında belirdiğinde tüm askerler yemeği bırakıp hazır ola geçti. Albay içeri girdiğinde ağır ağır adımladı. Yemek yemekte olan askerlere baktı. Cemre’nin masasında durdu ve gözlerinin içine baktı.

“Laçın. Timini de al, beş dakikaya eğitim sahasında ol.”

“Emredersiniz, Komutanım!”

Verilen emri hemen aldı Cemre. Albay tam tur arkasını döndü ve yemekhaneden çıkmak için adımlamaya başladı. “Rahat!”

Komutunu verip kapıdan çıkıp gitti. Kaos Timi oturmamıştı. Çünkü onlar eğitim sahasına çağırılmıştı.

“Komutanım, bir sorun mu var?” dedi Ekin arkadan. Cemre cevap vermedi. Zira cevabını o da bilmiyordu. Cemre’nin içini kemirip duruyordu. Bilinmezlik. Hiç hoşlanmazdı...

CEMRE LAÇIN

Hayatımda birçok şeyden nefret ettim. Bunları hiçbir zaman da sevmeyeceğim. Belirsizlik ve bilinmezlik, listemde neredeyse

en başa otururdu. Kesin olmayan çoğu şeyden nefret ederdim. Ve şimdi Albay, beni timimle beraber, belirsiz bir sebepten eğitim sahasının önünde toplamıştı. Timdekiler hâliyle merak edip bana soruyorlardı fakat ben de bilmiyordum. Tahminim elbette vardı. Yanılmak istediğim anlardan birindeydim.

Sorun şu ki ben kolay kolay yanılmazdım. Albay görüş açımı girdiğinde esas duruşa geçtik. Fakat Albay yalnız değildi. Hemen arkasında dün kurtardığımız Yüzbaşı vardı. Yaralı hâinden eser kalmamıştı. Normal bir insan, bir hafta kendine gelemezdi. Ertesi gün ayağa kalkıp dimdik durması takdire şayandı. Sakallarım kestirmişti. Kumralla esmer arasında gidip gelen teni daha belirgin olmuştu. Kaşına atılan dikişler buradan belli oluyordu.

O zaman dikkat etmemiştim ama şimdi güneşte daha çok belli oluyordu. Gözleri yeşildi. Fazla koyu bir yeşildi. Boyu Abbas'tan biraz uzundu. Yüksek ihtimal 1.98 veya 2.00'ydı. "Rahat!" dedi Albay. Ellerimi arkada bağlayıp rahata geçtim. "Tanıştırırayım, Kaos. Yeni Tim Komutanınız *Yüzbaşı Emir Pars Boran.*"

Albay'ın ağzından çıkan cümleyle asla sakın olamayan Abbas'ın sesini duydum. "Komutanım, mümkün değil." Saygılı bir biçimde giriş sağladı.

Arkamdaki Ekin'e elimle işaret yaptım Abbas'ı uyarması için. Ellerim arkada olduğu için rahatlıkla görebilirdi.

"Mümkün olmayan nedir, asker?" Albay bıçak kadar keskin bir sesle sordu. Ekin'e tekrar işaret yaptım. Abbas'ın sessiz kalması lazımdı. Öyle de oldu.

"Laçın, bundan sonra emir komuta Yüzbaşı Boran'da. Timini alıştırırsan iyi edersin," diyerek kısaca time baktı. Tabii ki öyle yapacaktım. Sorun benim alıştırırmamda değildi. Sorun tamamen onların alışmamasıydı.

“Emredersiniz, Komutanım!” dedim. Emir sorgulanmaz, sadece uygulanırdı. Burası duygusal oynanacak yer değildi.

Albay ayrılmadan önce Yüzbaşı’nın gözlerinin içine baktı ve gitti. Yüzbaşı tüm ciddiyetiyle bize baktı. Gözleri en son beni buldu. Bakışlarını benden ayırmadan, “*Mümkün değil*, diyen asker. Öne çık,” dedi. Acımasızlık akan sert ve kalın sesi, insanı mum eden cinstendi. Böyle insanları nerede görsem tanırdım.

Abbas bir adım öne çıktı. “Astsubay Başçavuş Abbas Demirel. Emredin, Komutanım!” Selam durdu. Bir adım kenara kayıp Abbas’ın gözlerinin içine baktı. “Bu parkuru beş tur koşman mümkün mü, Abbas?” Parkur oval şeklindeydi. Ve beş yüz metreydi.

“Mümkün, Komutanım!” dedi Abbas. Şu an Pars Yüzbaşı’ya sinirli olduğunun farkındaydım. Bu yüzden tabii ki mümkün diyecekti. “Koş o zaman görelim, asker!” Beş tur iki buçuk kilometre yapardı. “Komutanım, bir maruzatım olacaktı,” dedim. Bakışlarım Abbas’tan çekti.

Abbas’ın siniri sinirdi. Kendisini ve karşısındaki kişiyi nasıl zorlayabileceğini ben biliyordum.

“Nedir?” dedi Pars Yüzbaşı. Soyadı Boran’dı ama ben Pars diyecektim.

“Askerimden ben sorumluyum. Mantık olarak benim koşturmam gerekir,” dediğimde baştan aşağı bana baktı. Abbas’a bakmadan, “Geç yerine, asker,” diyerek yerine geçmesi için emir verdi. Abbas birkaç saniye olduğu yerde kalsa da yerine geçti. “Şu ana kadar sorumlusu sendin. Haklısın. Madem sorumluluğunda olan bir asker emre karşı gelebiliyor, sen koşarsın. Koş. Altı tur.” Altıya çıkarmıştı.

Üç kilometre demekti. “Emredersiniz, Komutanım!” diyerek parkura ilerledim. Bakışlarını üstümde hissedebiliyordum. Ben koşmaya başladığımda kendisi diğerleriyle tanışıyordu.

Güneş tepeme vururken koşmak çile gelse de artık kolay kolay koymuyordu.

İlk turu tamamladığımda tekrar bana baktı. Fethi'yi şınava yatırmıştı. Gözümün içine baka baka askerlerime emir veriyordu. Sinirden köpürsem dahi ağzımı açamazdım. Sinirimi daha da hızlı koşarak atmaya başladım.

Sinir bende hırsa dönüşüyordu ve bu, sevdiğim özelliğimdi. Ekin sakın adamdı. Ne yapması gerektiğini bilirdi. Şu an onunla konuşuyordu. Beklemediğim şey ise Ekin'in de şınava yatması oldu. Ben ikinci turumu tamamlamıştım. Vücudumun her yerinin ısındığını hissedebiliyordum. Tekrar göz göze geldik. Bir anda timde herkes şınava yatmıştı. Bakışları sanki bana inattı. Üçüncü turun sonuna geldiğimde bir şeyler konuşarak şınav çeken askerlerimin arasından geçiyordu. Kendisini tanıtıyor olmalıydı. Aklınca güç gösterisi yapıyordu.

İki kilometreyi bitirmiştım. Yani beşinci tura başlayacaktım. Ona bakıp daha fazla sinir olmak yerine önüme döndüm. Gülesim geldiği için hafif güldüm. “Çok mu hoşuna gitti, Laçin?” Gür sesi gülüşümü bozmadı.

Cevap vermek yerine sadece baktım. “On tur yapalım o zaman!” dedi seslenerek. Gülümsememi bozmadan önüme döndüm. “Emredersiniz, Komutanım!” dedim nefesimi düzende tutmaya çalışarak. Kara Harp Okulunda bayılana kadar koşan biriydim. Beni durduran tek şey, zihnimin kapalı olması olurdu. Beş kilometre koşturmuş olacaktı. Biraz kaval kemiklerim sızlardı ama artık onlar da alışmıştı. Abbas'ın sinirden şınav çekiş hızı bile artmıştı. Koş, Cemre koş! Pekâlâ terlediğimi hissedebiliyordum. Hatta bayağı terlemiştim çünkü hava kırk dereceydi.

Bok var araya girdin. Abbas'a beş tur koyar mıydı?

“Koymazdı, farkındayım ama yine de benim sorumluluğumda bir asker.” Kendi kendime konuşurken altıncı turu yarılamıştım.

Sen de haklısın tabii.

“Haklıyım tabii. Yoksa ben de durduk yere koşmaktan zevk almıyorum.” Kendi kendime konuşmayı seviyordum. Eğlenceliydi, çok da kendi kendime konuşuyor gibi değildim ama olsun. Sonuçta zihnimdeki ses bana aitti.

Yedinci tura başladığımda göz göze geldik. Bana bakıyordu garip bir şekilde. Zevk alıyordu herhâlde. Önüme döndüm. “Sikeceğim parkurunu, koşusunu. Neyi kanıtlamaya çalışıyorsun?” Eğer bir terapiye ihtiyacınız varsa kendi kendinize konuşun. En iyi yöntemdir. Yedinci turun bitiminde tüm timin Pars’la beraber bana baktığını gördüm. Kaşlarım çatıldı. Neyi izliyorlardı? Allah kahretsin, sırtım su gibi olmuştu. Nefret ederdim terli olmaktan. Koşmak koymazdı da ter aşırı sinirimi bozardı. Koşu bittikten hemen sonra mutlaka duş alacaktım.

Sekizinci tura başlamıştım. Kaval kemiklerim yine dile geliyorlardı. Çok da umurumdaydı yani acıması. Biraz daha hızlı mı koşsam? Koşayım. Hızlanmaya başladım. Bir yerden sonra hırs oluyordu. Dokuzuncu tura başlamadan önce tekrar time baktım. Timimle Pars hâlâ beni izliyorlardı. Hatta Pars bir şeyler konuşuyordu, Ekin de arada cevap veriyordu. Baran bazen atlamak istese de kendini zorla susturuyordu.

Son tura giriyordum. Bunun vermiş olduğu hırsla iyice yarıdım ve onuncu tur, en hızlı biten tur oldu. Bitişe geldiğimde güldüm. Benimle inatlaşabileceğini sanıyordu. Ciddiyetime bürünerek karşısına geçtim. Nefesimi düzene sokarken tim komple bana bakıyordu. Özellikle Abbas’ın bakışları bendeydi. Özür diler gibi bakıyordu. Ortada çok da özür dilenecek bir durum yoktu.

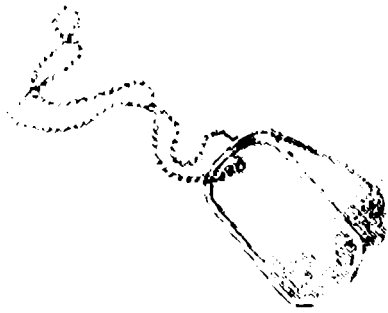
“Sorumlu olduğun askerlerin seni çok övdü, Laçın. Merakım kabarmadı desem yalan olur.” Timdekilere baktım. Sinirle her birinin gözlerine baktım. Kimi kime övüyorlardı? “Bugün bendesin, Laçın. Planın varsa iptal et.” Bakışlarım Yüzbaşı’ya döndü. “Anlaşıldı, Komutanım,” dedim.

Timdekiler beni gereksiz yere övdüğü için -ki bu bence övme değil, kabullenememe- şimdi bana her türlü şeyi çektirip askerlerimi haksız çıkaracaktı. “Siz de buradasınız. Bugün sadece çok övdüğünüz komutanınızı izleyeceksiniz.” Arkadaki timime seslendi. Hepsinin bakışlarında mahcup bir ifade vardı çünkü onların gereksiz hararetlenmesinden dolayı bugün zulüm çekecektim.

Benim adım Cemre Laçın’sse askerlerimi haksız çıkarmazdım. Beni istediği kadar zorlayabilirdi. Zorlarsa zorlardım. “Laçın, çamura geç.” Şanslıyım ki çamurdan başlatıyordu. Genelde ben çok şanslı değilimdir aslında. Eğitim sahasının önünde bir şadırvan vardı. Pars’la beraber hepsi oraya geçerken ben çamura doğru ilerlemeye başladım. Onların gözü önünde yaptıracaktı. “Şansımı sikeyim ben,” dedim kendi kendime.

Cidden, Cemre. Şansımızı sikeyim ben de...

Çamurun başına geldiğimde sürünmeye hazırdım. Zaten hayatta ilk sürünüşüm olmazdı...

1999

“Hadi, kardeşini de al. İlker gelmeden çıkalım.” Elindeki kızını ablasına verdi anne. Oğlunu da taksiye bindirdi. Tıpkı di-

ğer eşyalar gibi. Her şeyin tam olduğundan emin olunca kendisi de bindi. Taksi hareket etmeye başladığında en büyük kızı endişeyle, "Anne, İlker abi ya peşimize düşerse?" diye sordu. Kucağında kardeşini tutuyordu. Henüz iki buçuk yaşında olan kardeşini, Cemre'yi. "Düşmez. Onda o göt yok. Adam olsaydı beni bu hâle düşürmezdi." Annesi gerginlikle konuştu. Ortanca çocuğu olan oğlu girdi araya. "Cemre'yi almak isterse?" O da en az ablası kadar endişeliydi. Her ne kadar farklı bir babadan olsa da seviyordu kardeşini. Ya da sevmek zorunda hissediyordu, değil mi?

"Polise şikâyet ederim. Alamaz benden. Hiçbirinizi vermem kimseye." Vermezdi. Ama konu çocukları olması değildi. Konu tamamen kendisiydi. Ablası konuştu Cemre'nin. "Nereye gideceğiz? Cemre uzun süre durmaz."

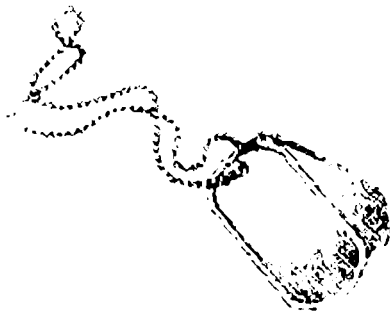
"İzmir'e, anneannenizin yanına," dedi. Hiç gitmek istemiyordu kendisi de. Öz annesi vefat etmişti doğumda. Çocukların da üvey anneannesiydi. "Cemre babasını görmek isteyecek," dedi ablası yine. Annesinin çok da umurunda değildi. "Büyüye ne kadar olmaz. Büyüdüğünde babasının ne mal olduğunu anlatırım, görmek istemez. Onun için saçımı süpürge eden benim, babası değil."

Konu emek vermek değildi zaten. Sevgiydi... Ama hiçbir zaman bunu anlamayacaklardı. "O daha çocuk, anne. Gitsin babasını görsün yaşarken. Büyüyünce öğrenmek isterse anlatırız," dedi ablası. Çünkü kendi babası ölmüştü. "Ablam haklı. Çocuk bari babasından mahrum kalmasın. Ayrıca küçük bir çocuğa öyle şeyleri nasıl anlatacaksın?" Abisi destekledi ablasını. Cemre'nin babası farklıydı. Abisiyle ablasının babası bir olsa da vefat etmişti. Ondandır da annesi sözde çocukluk aşkı olan Cemre'nin babasıyla evlenmişti.

"Karışmayın siz benim işime. Benden daha iyi mi bileceksiniz? Oturun götünüzün üstüne!" Annesi hep sinirli bir kadın olmuştu. Zira kafatasındaki bir çatlak, sinir damarına batıyordu ve bu, ameliyat edilebilecek bir şey değildi. Yani sinirlendiğinde fazlasıyla gözü dönüyordu.

"Abla, sorması ayıp nedir konu?" Taksici daha fazla merakını gizleyemedi. İster istemez konuşmalara şahit olmuştu. "Bunun babası şerefsizin teki. Dayanılacak gibi değil. Kaçıyoruz çocuklarla." Cemre'yi işaret etti. Sanki babasını o seçmiş de onun suçuymuş gibi. Annesi Cemre'yi de alıp kaçıyordu. Bir çocuğu babasından kaçırmak için elinde yeterli sebepleri vardı ona göre. Cemre'nin annesi çok fazla küfür kullanırdı. Akıl almayacak hakaretler, iğrenç kelimeler kullanırdı herkese karşı. Çekinmezdi. Deli cesareti ve siniri vardı. Gerçi babası da çok farklı sayılmazdı.

"Anne, Cemre'nin uykusu var." Ablası önde oturan annesine seslendi. Annesinin kafasında farklı düşünceler vardı. Ne de olsa yeniden ev düzmek kolay değildi. "Uyut o zaman, Esin!" Ablasının adı Esin'di. Zaten kardeşine annesinden daha çok bakıyordu. Annesi çalışıyordu. Abisi ve ablası, annesinden daha çok bakmak zorunda kalmıştı ona. Cemre inat bir bebektir. İnadi çok fazlaydı. Ablası ona arka koltukta küçük bir yer ayarladı. Zaten Cemre de bebek vücuduyla o küçük yere sığmıştı. Allah'tan araba sallanıyordu da uyumasına yardımcı olmuştu.

*Düzenleme
Ny.ozlem*

Gözlerimi açtım. Derin nefesler almaya devam ettim. Gök-yüzündeki yıldızlara baktım nefesimi düzene sokarken. Evet, gece olmuştu. Hatta tahminimce saat 22.00 civarı olmalıydı. Ve ben hâlâ eğitim sahasındaydım. Islanmayan tek bir yerim kalmamıştı. Ama terden ama çamurdan, her yerim pislik içindeydi. Saçımın ve yüzümün hâlini düşünemiyordum bile. Ben pes etmiyorum diye Pars Yüzbaşı daha çok işkence çektiriyordu. İsteddiği kadar çektirsin. Asla pes etmezdim. Benimle inatlaşması imkânsızdı.

“Kalk, Laçın! Kalk!” Bağırды yine. Sabahtan beri işi gücü yokmuş gibi başımda dikilmiş, tüm hareketlerimi izliyordu timimle beraber. Sırtımı ıslak çamurlu zeminden kaldırdım. Bizimkilerle göz göze geldim. Hepsi içler acısı bir şekilde bakıyordu bana. Ben ise onlara çok saygılı, sevgili sözcüklerimi iletliyordum. Umarım anlıyorlardır. Büyük ihtimalle anlıyorlardı. Bok vardı atlıyorlardı her şeye. Yerden destek alarak ayağa kalktım. Kalkarken vücudumun yorgunluğundan olsa gerek ufak bir sendeleme oldu. Yüzbaşı keyifle bakıyordu bana. Hoşuna giden pislik içinde olmam mıydı?

Hazır olda durdum. “Gel,” demesiyle yanlarına doğru adımlamaya başladım. Bir yandan da yüzümdeki ve elimdeki çamurları attırıyordum. Yüzbaşı’nın önüne geldiğimde tekrar hazır ola geçtim.

“Askerlerine seni sorduğumda övmeye başladılar, Laçın. Haksız da değiller. Lakin bana askeri özelliklerinden hiç bahsetmediler. Onlara öğretmediğin bir şey kalmış.” *Nedir* der gibi suratına baktım. Yakışıklı olan yüzünü çamura bulayasım vardı. “Sabır. Sabretmeyi bilmiyorlar. Sorun değil, öğrenirler. Öğretirim.” Ben onlara önce çenelerini kapamayı öğretecektim. Onlar az beklesin.

Gözlerine baktığımda hepsi Abbas'ın arkasına doğru sıralandı. Sadece Ekin açıktaydı, o da zaten bakışlarını kaçırmıştı. "Sana da öğretecek çok şeyim var, Laçın Üsteğmen." Bundan öğreneceğim tek şey, inadımı nasıl daha fazla arttırabileceğim olurdu. Kısaca bana hiçbir şey öğretemezdi. "Emredersiniz, Komutanım," dedim tabii.

Dudağının bir kenarı kıvrıldı. Sinekkaydı tıraşının altında büyük bir gamzesi vardı. Gülümsemesini indirip yanımdan ayrıldı. Karargâha doğru ilerlerken Abbas, "Komutan..." diyeceği sırada, "Kes, Abbas. Sizinle sonra görüşeceğim," dedim. Pars gözden kaybolduğunda üstümdeki çamurları biraz daha attırdım elimle.

"Abi sikkemese bari." Fethi'nin sesini duymamla hızla ona baktım. Anında sustu. "Ekin!" dememle hemen yanımda bitti. "Emredin, Komutanım." Ellerimi sallayarak ıslaklıktan kurtulmaya çalıştım. "Sigara ver," dediğimde hemen cebinden çıkardı. Benimki sıırıslıklam olmuştu. Sigarayı uzattığında dudaklarıma yerleştirdim ve verdiği çakmakla yaktım. Çakmağını geri uzattım. Elimden aldığıında yanlarından ayrıldım.

"Allah kahretsin. İki tutam saçım var, onlar da gidecek." Aynada ıslak olan saçlarıma baktım. Çamurdan arınmam biraz uzun sürmüştü ama halletmiştim. Zaten hiçbir şey kolay olmuyordu bu sikkdiğimin hayatında. Yine bana sinirler gelmişti. Banyomdan çıktım ve mutfığa geçtim. Evim çok büyük değildi. 1+1 evdi. Genişliği bana yetiyordu. Salonla mutfak birleşikti. Salonumda karşılıklı iki tane tekli koltuk, aralarında ise bir tane üçlü koltuk vardı. Ortada da sehpa vardı. Televizyonum da tam karşısındaydı.

Bir kâseye sevdiğim mısır gevreğinden doldurdum ve süt ekledim. Sabahtan beri anam ağlamıştı. Ruh hastası benimle inatlaşıyordu. Güldüm. Çünkü komikti. Birinin benimle inatlaşması komiğime gidiyordu. Ya da biraz hoşuma. Şimdi ise ayaklarımı sehpaye uzattım ve televizyonu açmak için kumandayı aradım. Ama tabii ki yanımda değildi. Sık sık bir nefes verip geri kalktım ve kumandayı alıp oturdum. Kâsemdeki mısır gevreği bitine kadar beni idare edecek bir şey açtım. Evim sessizdi. Bu beni mutlu ediyordu. Bir yandan yerken, diğer yandan izliyordum. Sanırım günün en sevdiğim saatlerinden biriydi. O saatin içine de bir aramayla sığıldı. Televizyonda izlediğim videoyu durdurdum.

Arayan annemdi. Bir elimde kâseyi tutarken diğer elimle telefonu açtım. Hoparlöre verip kucağıma bıraktım. “Efendim, anne?” dedim. Mısır gevreğini yemeye devam ettim. “Benim hayırsız kızım. Ne yapıyorsun?” dedi. Sesi keyifli geliyordu. Bu, iyi haberdi benim için. “İyi, yemek yiyorum,” dedim ve bir kaşık daha attım ağızma. “Ne yiyorsun?” diye sordu. Şimdi mısır gevreği desem söylenecekti. Dana bonfile desem yine söylenecekti. “Çorba yaptım, yanında da pilav var,” dedim. Ortada bir şey söylemem daha iyiydi.

“Afiyet olsun. Sen niye hiç anneni aramıyorsun?” Beklediğim klasik soruyu sordu. Yorgunca nefes alıp, “Müsait olamıyorum. Eve yeni geldim,” dedim. Bir kaşık daha yedim. “Sen de iyi bir asker oldun. Bahanen oldu.” Yani asker olma sebebim bu olmasa da evet, bahanemdi.

“Ne alaka, anne? Daha dün görevden geldim,” dedim. “Öyle olsun, Cemre Hanım. Neyse ben sana ne diyecektim. Hep beraber yanına geliyoruz,” demesiyle kaşığım havada kaldı. “Geliyoruz?” dedim çoğul ekini sorarak. “Ablan, abin, ben ve kardeşin.” Kaşığı kâseye bıraktım. “Saçmalama, anne. Bir kere evde yer

yok, nereye geliyorsunuz? Hem neden haber vermeden böyle bir şey yapıyorsunuz?” dedim. Mükemmel keyifli bir gündü cidden.

“Cemre, biz geliyoruz diyorum. Yer falan anlamam ben. Ayarla bir şekilde. Çok kalmayız zaten, bir iki gün kalır döneriz.” Gözlerimi yumdum sabırla. “Ya anne, işim gücüm var, evde de olamam. Nereye geliyorsunuz?” Sinir sistemimin üzerinde dans ediyordu. “İzin alırsın iki gün. Hadi hadi, oyalama beni. Daha eşyaları hazırlayacağım,” deyip suratıma kapattı telefonu, her zamanki gibi.

Elimdeki kâseyi sehpaya bıraktım sinirle. Koltuğun üstündeki ceketimden sigaramı çıkardım. “Bok var geliyorsunuz. Bok var bende.” Ayağa kalktım ve sürgülü kapıyı açıp balkona çıktım. Evimin sigara kokmasından hoşlanmıyordum. Balkonun parmaklıklarına yaslandım.

Sigaramı yaktım. Hava serindi. Gece yarısıydı. Sakin kalmaya çalışarak düşünmeye başladım. Ben onları nereme sığdıracaktım? Benim odamda annemle kardeşim yatsa, ablam ve abim kalıyordu. Yedek yer yatağım vardı. Onu benim odama sererdim. Ablam yer yatağına yatsa, abimi salondaki koltukta yatırırdım.

Ben de kapının önüne kıvrılır paspasta yatardım artık.

Biz bu evi kimse gelmesin diye küçük almadık mı?

“Öyle aldım da. Annemin çok da umurunda değil.”

Sigaramı içmeye devam ettim. Apartman dairesi almıştım. On birinci kattaydım. En azından sessizce izleyebileceğim manzaram vardı. Saçımdaki havlunun kaymasıyla hızla refleks gösterdim. Havlu düşmesin diye elimdeki sigaram düşmüştü. “Ya harbiden seveceğim böyle işi.” Tüm bahtsızlıklar, şanssızlıklar beni buluyordu. Bugünlük bu kadar balkon havası yeterdi. Artık gidip yatmalıydım. En azından yorgun bedenimi dinlendirebilirdim. Balkonun sürgüsünü çektim ve odama geçtim.

Havluyu masamın önünde duran sandalyeye bıraktım. Yatağıma gidip kendimi bıraktım. Yattığımda vücudumun her yerinin ağrıdığını bir kez daha hissettim. Şu an yattığım pozisyon rahat olduğu için bozma gereğinde bulunmadım ve öylece kapattım gözlerimi.

“Komutanım, masaj yapayım mı size?” Fethi’nin sorusuna anında cevap verdim. “Yapma, Fethi. Geç otur şuraya,” dedim. Şadırvanın oradaydık tim olarak. Beni izledikleri yerde. Hepsi ip gibi dizilmiş, oturuyordu. “Rahat mıydı buradan izlemesi?” diye sormamla hepsi aynı ağızdan itiraza başladı. Ekin sessizdi.

“Yok, estağfurullah, Komutanım.”

“Olur mu hiç öyle şey?”

“Hiç rahat değildi.”

“Asla, Komutanım.”

Hepsi bir ağızdan konuşmaya başladı. “Oğlum, siz niye çenenizi kapalı tutamıyorsunuz?” dedim. Hepsi sustu bir anda. “Biz bir şey demedik ki,” dedi Alper. Anlamayarak baktım. “Evet, ağzımızı açmadık,” diyerek Baran da Alper’i onayladı.

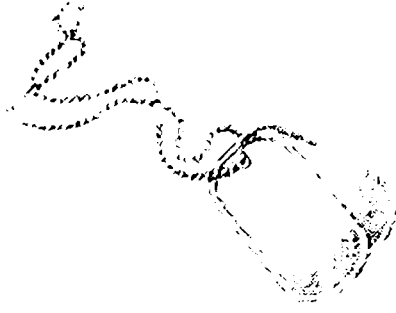
Ekin girdi araya. “Siz bir ara kendi kendinize konuşup gü-lünce bize sordu. Biz de normal dedik.” Sakinliğini belli ederek tane tane konuştu. Abbas’a baktım. “Sen?” dedim. “Ben siz ‘sus’ dedikten sonra ağzımı açmadım, Komutanım.”

Tek kaşım havalandı. Can’a baktım. “Doğru mu, Can?” dedim. Yalan söylediklerini düşünmüyordum. Sadece Can’ın da fikrini almak istedim. “Doğrudur, Komutanım,” dedi. Elmayı bıçağımla kesmeye başladım.

“Övmediniz mi beni?” dedim. Hepsi birbirine baktı. Aynı anda, “Övdük,” dediler. Dilimlediğim elmayı yiyeceğim sırada

durdum. “Konusmuşsunuz işte. Siz benimle dalga mı geçiyorsunuz lan?” Sinirle konuştum.

“Komutanım, öncelikle estâğfurullah, ne dalga geçmesi?” dedi Abbas. Elmayı çiğnerken ona baktım. “Yüzbaşı sordu, biz cevapladık.” Şimdi anlamıştım. Bu andavallar abarta abarta anlatmışlardı.

Dün

Yüzbaşı sordu. “Sen Abbas ’tın, değil mi?”

Abbas hızla cevap verdi. “Evet, Komutanım.”

“Laçın Komutanınızı nasıl tanımlarsın?”

Pars ’ın sorusuyla Abbas hemen göğsünü gerdi. “Cevvaldir, Komutanım.”

“İyi, yat şınava.” dedi Yüzbaşı.

Ekin’e baktı. “Sen?” dedi aynı soruyu sorarak.

Tek kelimeyle yanıt verdi. “Cesur.”

“Yat şınava,” dedi Yüzbaşı. Ekin de şınava yattı.

Sıra Alper’e geldi. “Sabırlı,” dedi Alper. Yüzbaşı şınav çeken arkadaşlarını gösterdi. Alper de anlayıp şınava yattı. Fethi’ye baktı.

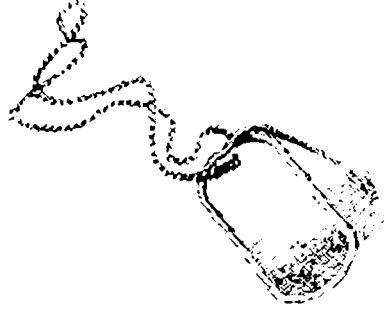
“İnatçı,” dedi Fethi ve hiç beklemeden şınava yattı.

Baran’a geldi sıra. “Zeki, sinirli, sabırsız,” demesine karşılık Yüzbaşı sordu. “Arkadaşın sabırlı dedi?”

Baran, Yüzbaşı'nın sorusuna cevap verdi. "Yeri geldiğinde sabrı taştan ibaret, Komutanım. Yine de gecikmelerden nefret eder."

Yüzbaşı başını onaylar şekilde salladı. "Yat," dedi. Baran da şınava yattı.

Can'a baktı. "Merhametli, umursamaz." Yüzbaşı'nın yaptığı şey hem askerleri hem de Cemre'yi tanımaktı. Ve cevaplara bakılırsa Üsteğmen Laçın'ı çok daha iyi tanımalıydı.

"Bu seferlik bir şey demiyorum," dediğimde hepsi aynı anda rahat bir nefes aldı. "Abbas hariç," diye eklediğimde Abbas'ın nefesi yarım kaldı.

"Abbas, sen niye Albay'a ne yapacağını öğretiyorsun?" Albay'a mümkün olup olmadığımlı söylüyordu.

"İyi de Komutanım s..." derken lafını kestim.

"İyisi kötüsü yok, Abbas. Emir neyse o. Sorgulanmaz."

Abbas başını diğer tarafa çevirdi. "Bizim kurtardığımız adamı, bizim başımıza geçiriyorlar, Komutanım. Üstelik siz hiçbir hata yapmadınız. Ne diye tim komutanı değiştirilir?"

Biliyordum. Durumun ne kadar saçma olduğunun da farkındaydım ama emir demiri keserdi.

Fethi, "Komutanım, kusura bakmayın ama Abbas Komutanım haklı," dedi.

Ekin bana bakarak, "Bence Laçın Komutanımız zaten farkında arkadaşlar," dedi. Farkındaydım zaten. "Sorgulamayın. Bir şey değiştiği yok," diye yanıtladım elmamın son dilimini

yerken. Benim de sinirim çok bozuluyordu. Sonuçta timim bir nevi elimden alınmıştı.

Abbas sinirle nefes verdi. “Haksızlıktan başka bir şey değil.” Karışmadım. Haklıydı. Cebimde hissettiğim titreşimle telefonumun çaldığını anladım. Beni kimse aramazdı. Kesin anemdi. Timdekilere baktım. Telefonumu cebimden çıkardığımda hepsinin bakışı bana döndü. Tahmin ettiğim gibi annem arıyordu. Telefonu açıp kulağıma yerleştirdiğimde herkes aynı anda ayağa kalktı ve kısaca baş selamı verip uzaklaştı. Birkaç metre uzakta dikilmeye başladılar. Rahat konuşayım diye kalkmışlardı. Ben onlardan böyle bir şey istemesem de hepsi kendi düşünüp kalkmıştı.

“Neredesin sen?” Annemin sinirli sesi kulak zarıma daha fazla zarar vermesin diye biraz uzaklaştırdım kulağımdan. “Bağırma, anne. Bağırma,” dedim. “Karargâhtayım. Siz neredesiniz?” Arkadan ağlama sesleri geliyordu. Kardeşim ağlıyordu yine. “Geldik ama sen yoksun. Kaç saattir seni bekliyoruz.” Ne ara ne zaman gelmişlerdi. Ayağa kalktım. “Neredesiniz?” dedim şadırvandan çıkarken.

“Garajda bekliyoruz. Gel bizi al. Kardeşin durmuyor.” Duvarın köşesini döneceğim sırada karşılaştığım kişiyle durdum. “Tamam,” dedim ve telefonu hızla kapattım.

“Laçın?” dedi Pars.

“Yüzbaşım, gitmem gerekiyor müsaadenizle.” Adım atmadım tabii ki. Müsaade vermeden nereye gidecektim.

“Sebep?” diye sorarken tek kaşı havalanmıştı. Sakin bir nefes aldım.

“Ailem gelmiş, onları karşılayacağım.”

Başını onaylar şekilde salladı. Gözleri yüzümde gezindi. “Selam söyle,” deyip bir adım kenara çekildi. Askeri selamımı verdim, “Emredersiniz, Komutanım,” dedim. Başıyla işaret yap-

tı. “Git, aileni bekletme,” dedi. Üstümü değiştirmek için hızlı adımlarla karargâha giriş yaptım.

En azından gıcık herifin teki değildi. Sadece fazlasıyla sert bir insana benziyordu.

Sanki sen çok yumuşak birine benziyorsun, Cemre.

Yaratılış gereği. Elimden bir şey gelmez.

“Abim nerede?” dedim annemin valizini elime alırken.

“Gelmedi o, vazgeçti.”

Neden diye sormak istemedim çünkü merak dahi etmiyordum. Annem yine bir ton makyaj yapmıştı. Benim aksime kendisi çok fazla kokoş bir insandı. “Ben yetmem mi?” dedi ablam. Eğilip ona sarıldım. Ablam on yaş büyük olsa da benden kısaydı. Ben 1.74, o 1.60 falandı. “Yetersin. Ben abim de gelecek dediğiniz için sordum.” Açıklamada bulundum. Ablam hayatımdaki en çekilesi insandı.

“Hadi, taksi bekliyor,” dedim. Yeğenim daha yeni uykudan kalkmış olmalıydı. Henüz kudurmadığına göre mayışıktı. Evet, yeğenim de vardı. Kendisi on bir yaşındaydı. Ve aşırı hiperaktif biriydi. “Sen daha kendine araba almadın mı?” dedi annem. Her zamanki gibi laf söyleyecek bir şey bulmuştu. “Anne, motorum var benim,” dedim. Zamanında çok fazla otobüs ve araba yolculuğu yaptığım için artık her ikisi de midemi bulandırıyor. Ben rüzgârın tüm bedenime çarpmasından hoşlanıyordum.

“Hiç zaten araba alayım, annemler de gelir biner demek yok. Anca kendinizi düşünün.” Doğru söylüyordu. Benim kendimi düşünmeye ne hakkım vardı? “Parayı bulunca araba da alırım, annecim,” dedim sabırla. Çoluk çocuk demeden arabaya

tıktım hepsini. Bavullarını da bagaja attım ve derin bir nefes alıp taksiye bindim. Yolu tarif etmeye başladım...

“Teyzecim, yapma öyle.” Balkonun camlı sürgüsünden suratını çektim. Tüm cama salyasını akıtmıştı. “Cemre, senin baharatların nerede?” Anneme döndüm. Mutfagımın içinden geçiyordu. “İkinci çekmece, anne.” Kardeşimin koltuğunda yediği çikolataya baktım. Yine tüm çikolatayı öylece çocuğun eline vermişti. Koskoca kadın, hâlâ bir şeyi paketinden tutarak yemek kavramına sahip değildi. Kardeşime bir şey söyleyemezdim çünkü kendisi anlamazdı. Özel çocuktı. Gerileme vardı. Yani yaşından katbekat daha geç olgunlaşıyordu.

Şu an altı yaşında olsa da henüz konuşmayı dahi yeni söküyordu. “Anne, kaç kere dedim? Çikolatayı paketiyle ver.” Hayır yemiyordu da. Elinde tutuyor, eriyordu. Koltuğum siyahtı ama lekeyi de tozu da gösteriyordu. Mutfığa bez almak için gideceğim sırada odamdaki ablamı gördüm.

“Abla, ne yapıyorsun?” deyip odama daldım. Kıyafet dolabımın çekmecesinden siyah sutyenlerimden birini çıkardı. “Bunu hangi görevde giyiyorsun, ablacım?” Sutyenimi kaldırıp bana gösterdi. Hızla elinden alıp çekmeceye geri attım ve kapattım. “Abla, Allah adı verdim, sen bari yapma.” Ellerini beline yasladı. “Sen düşmanı baştan çıkarmaya mı gidiyorsun?” dedi. Gözlerimi açarak ona baktım. “Ablaa! Git içeride otur, bak keyfine.” Allah’ım nasıl güzel sınanıyordum. Bitmiyordu benim bu sınavım.

Balkon kapısının sesini duymamla odamı terk ettim. “Efe!” Hızla yeğenimi balkona çıkmak üzereyken yakaladım ve geri döndürerek içeri soktum. Balkonun kapısını kapatıp kilitledim.

Yeğenimin adı Efe'ydi. Kardeşimin adı da Ali'ydi. Balkon her ne kadar sağlam da olsa böyle bir çocuğu oraya salmak, ölüme yollamakla aynı şeydi.

“Cemre, bu tencerenin kapağı nerede?” Annem hâlâ içine sığıp mutfakta yemek derdindeydi. Efe hızla Ali'ye doğru atıldığında, “Efe! Hayır. Ali'yle oynayamazsın sen,” dedim. Normalde oynayabilirdi. Ama hiç normal bir durumda değildik. Birbirlerini yoluyorlardı sonra.

“Kızım sana diyorum, kapak nerede?” Hızla kafamı kaldırdım. “Anne, arkada. Bakınsana biraz etrafına!” Mutfaktan koltuğu silmek için bez aldım. İçeri geçerken ablam hâlâ benim odamdaydı. “Abla, olmaz o sana. Gelsene bak, yavrun seni özlemiş.” Siyah geceliğimi elinde tutmuş kendi bedeniyle kıyaslıyordu. Gecelik öyle ahım şahım bir şey değildi. Rahat etmek için normal bir gecelikti işte.

Kolundan tutup salona çektim onu ve odamın kapısını kapattım. Hatta Efe falan içeri dalmasın diye kilidi çevirdim.

“Sen nasıl yaşıyorsun bu göt içi kadar evde?” Annemin şikâyet eden sesi dolup taşan bardağıma şelale oluyordu. “Evim bana yetiyor.” Yetiyordu. Küçük de değildi. 95 metrekareydi sadece salonum.

“Yok arkadaş! Ben kızlarım şöyle zenginleşsin, güzel yerlere gelsin dedikçe ikisi de batıyor.” Elimi alnıma götürüp kaş ortamı sıktım. “Annecim, bak, teyzenin çiçekleri ne kadar güzel?” Hemen arkamı döndüm. Çok fazla çiçeğim yoktu ama arada bakıp büyütmek için bir iki tane almıştım. İyi, şu an sadece bakıyordu. Zarar vermediği sürece önemli değildi. Elimdeki bezle koltuğun çikolata olan yerlerini sildim.

“Ee ablacım, sen neler yapıyorsun?”

Kendimi koltuğa bıraktım. Tekli koltukta oturan ablama bakarken sürekli koşarak önümüzden geçen yeğenim tam hız yardırıyordu. “İyi, iş güç. Sizi sormalı?” dedim ablama bakarak.

Annemle ablam açık tenliyidiler. Sanırım buğday tenli deniyordu. Ben esmerliğimi babamdan almıştım. Ablamın saçları kahverengiydi. Oval bir suratı vardı. Burnu ve kulakları küçüktü. Tatlı bir yüzü vardı. Annemin de orijinal saçları koyu kahveydi. Orijinal diyorum çünkü saçlarını sürekli civciv sarısına boyatıyordu. Dediğim gibi annem benim aksime fazlasıyla kokoş bir insandı. “Eniştenin sana selamı var. Abin gelemeydi, işleri çıktı. Ama akşam arayacakmış.”

Gülümsedim. “Sağ olsun, sen de ona selam söyle,” dedim eniştemi kastederek. Hiç sevmezdim kendisini. Cahilin tekiydi. Hayır, bilgisiz değildi. Az buçuk bilgisi vardı. Sadece her şeyin doğrusunu bildiğini zanneden, insanlarla alay edip buna “şaka” diyen ve son olarak çok boş konuşup her şey hakkında fikri olan biriydi. He tabii bir de maymundan geldiğimize inanıyordu. Beni ilgilendirmezdi. İstiyorsa muza tapabilirdi. Kendisi zaten ateistti. Hiç umurumda değil. Ne hâli varsa görsün. Herkesin kendi inancıydı. Saygı duyardım. O her ne kadar duymasa da.

“E anlat bakalım, hiç arkadaşın yok mu? Ya da talibin?” Ablam içindeki merakı daha fazla saklayamadı.

“Hımm... Var, abla. Hepsi sıraya dizildi beni bekliyor. Ben kararsız kaldım hangisini seçsem diye.” Eliyle hemen atıldı. “Dalga geçmesene kız.” Bacağımı cimcirdi.

“Abla ne yapıyorsun? Zaten her yerim ağrıyor.” Elini zor da olsa çektim. “Yok biri. İstemiyorum kimseyi,” dedim. Annem nihayet mutfağımdan çıktı. Tezgâhtaki dağınıklıkla bir göz göze geldik. Kendisi gözyaşı döküyordu.

“Anne ne yaptın?” dedim. Yanıma oturup kolunu koltuğa yerleştirdi. “Et haşlıyorum akşama, yanına da bulgur yapıyorum. Doğru düzgün yemek geçsin kızımın boğazından.” Sevimli olduğunu düşünerek karnımı mıncırdı. “Karnın biraz şükretmeyi öğrensın.”

Allah'ım elleyip duruyorlardı beni. Hiç sevmezdim gereksiz temas etmeyi. “Hadi, kalk bir kahve yap da fallaşalım. Bahtı kara kızıma bir fal bakayım.” Annem fal bakma işlerine fazlasıyla düşkündü. Yalan yok, baktığı çoğu şeyi nasıl olduğunu anlamadığım bir şekilde tutturuyordu.

İtiraz edip celallenmesini istemiyordum. Yeterince gergindim. Mutfağa geçtiğimde annemin çıkardığı bulaşıkları bulaşık makinesine dizdim. Mutfağımı dağınık görmek bana olan bir zulümdü.

“Sen izin aldın mı?” dedi ablam. Kahveleri ayarlarken, “Sadece bugünlük. Yarın ne olacağı belli değil,” dedim. Albay fazladan birkaç gün izin vermek istese de ben bir günlük almıştım. O kadarına gerek yoktu.

“Anlaşıldı, erkenden gidin diyorsun.” Annem yine lafını sokmuştu.

“Öyle bir şey demedim. İstedığınız kadar kalın. Evde olabileceğim süreyi belirttim.” Kahve makinasının düğmesine bastım. Yemekler pişerken içerisi kokmaya başlamıştı. Açıkçası uzun süredir mutfağımda doğru düzgün yemek pişmemişti. Yemek yapmayı severdim aslında. Farklı yemekler yapardım. Ama çoğu zaman yorgunluktan ya da vaktim olmadığından yapmıyordum. “Anne ne alaka? Kızın işi kolay mı, sen de?” Ablam kendi fikrini belirtti. “Bir şey demedik, tamam. Siz ikiniz iyi bir oldunuz,” dedi annem ama keyifli bir tonda söyledi. Sürekli modu değişen bir insandı.

“Abla, Efe'ye söylesene toprağı eşelemesin.” Kahveleri fincanlara doldurmaya başladım. Ablama söylüyordum çünkü kendisi bu konuda fazlasıyla takıntılı bir insandı. Oğlu benim yeğenimdi. Ona bir şeyler öğretmek isterdim. Hayatında biraz da olsa katkı olsun isterdim. Lakin annesi öyle değildi. “Benim

oğluma benden başka kimse bir şey demesin,” kafasındaydı. Ben de ablamla kavga etmemek için ona söylüyordum.

Kahvelerle beraber yanlarına gittim. Ablamın karşısına, diğer tekli koltuğa oturdum. “Senin tam karşı dairen boş mu? Ben taşınayım,” dedi annem şaka yaparak. Kapımın tam karşısıydı ve uzun süredir boştu. “Boş bayağıdır,” dedim. Annem zamanında sürekli taşınan bir insan olduğu için ondan her şeyi beklerdim.

“İbo da sözde sana ev alacaktı,” dedi ablam. Şu an hiç rahat değildim. Keyfim falan da yoktu. Bir de üstüne İbo konusu açılmıştı. “Yapmaz o amına koyduğumun şerefsizi.” Yine küfürlerini ortaya çıkarmıştı annem. Açıkçası annem gibi bir kadına küfür hiç yakışmıyordu. Yani kastettiğim, dışarıdan “salak” demeyi bile bilmeyen biri olarak gözükiyordu.

“Benim evimde konuşmayın en azından şu adamı.” Bıkkınlığım fazlasıyla belli olsa dahi pek umurlarında değildi. İbo kim miydi? İbrahim’di adı. Lakin İbo diyorduk. Hatta abim bir ara Haribo falan diyordu. Kardeşimin babasıydı. Kardeşimin babası da farklıydı bizden. Toplam üç baba, dört çocuk vardı. Ablamla abiminki bir, benim ayrı ve kardeşimin ayrıydı babası.

“Bence de. Şimdi keyfimi hiç bozamam,” dedi annem. Takıntılı insanlardı ikisi de. Birbirlerine âşık değillerdi. Sevdiklerinden bile şüpheliydim. Yıllardır birbirlerini yiyorlardı. Olan da Ali’ye oluyordu. Telefonum çalmaya başladı. Şansızlığım yine kendini gösterir hâldeydi. Böyle bir ortamda babam arıyordu. Telefonu açıp kulağıma yerleştirdim. “Efendim?” dedim. Babam da annem de beni nadiren, canları sıkıldıkça ararlardı.

“Ne yapıyorsun?”

Babam hayatımda gördüğüm en gevşek insanlardan biriydi. “Bir şey mi diyecektin?” dedim.

Annemle ablam birbirlerine bakıp kiminle konuştuğumu çözmeye çalışıyordu. “Yok, demeyeceğim bir şey. Öyle bir kızımı arayayım dedim yav. Baktım onun arayacağı yok...”

Yine dışarıda olmalıydı. “Tamam, ben şu an çok müsait değilim. Sonra konuşuruz,” dedim. Telefonla konuşmayı çok seven bir insan değildim.

“Cemre, kapatma bir şey soracağım.” Karın ağrısı vardı, belliydi.

“Ne var?” Tahmin etmesi zor değildi lakin yine de sordum. “Bu ay babana biraz borç çıkıysan?”

Gözlerimi devirdim kendimi tutamayarak. “Müsait değilim,” dedim ve telefonu yüzüne kapattım. Gram uğraşasım yoktu. Annemle ablam sormadan ben söyledim. “Önemli biri değil, eski bir arkadaş.” Şimdi babamın aradığını söylesem saatlerce tekrar tekrar bildiğim şeyleri anlatıp sorular soracaklardı.

“Hadi, ver bakayım sen falını. Boş ver şimdi arkadaş.”

Elimden fincammı aldı. Açıp öylece baktı şekil şukula. Sonra durdu, birden gülmeye başladı. “Senin karşı dairene biri taşınıyor,” dedi. Sanmıyordum, orası uzun süredir boştu. “Anne, komşu falan istemiyorum. Ayrıca hiç sanmam.”

Omuz silkti. “Bilemem. Ben ne görüyorsam onu söylüyorum.” Gerginliğime gerginlik ekleyerek devam etti. İşin tuhaf kısmı ben de ciddi ciddi dinliyordum her seferinde. “Sen yaralanacaksın. Dikkat et,” demesiyle ablam hemen bana baktı. Asker olmamı hiçbir şekilde istemiyordu ablam. Konu destek değildi. Ben asker olmak istediğimde kararına saygı duymuştu. Sadece şehit olmamdan çok fazla korkuyordu. “Küçük bir sıyrıktır o,” diyerek geçiştirdim. Vücudumda zaten çoğu yer yara bere içindeydi.

“Şu aralar ekstra gergin olacaksın. Ama sakın kalmaya çalış.” Güldüm. Sadece şu aralar olan bir şey değildi. “Piknik gibi

bir yere gideceksin,” dediğinde şaşırdım. Daha dün konuştuğumuz mangalı mı kastediyordu? Bir anda gelen sesle elindeki fincanı bırakmadan bana baktı. “Cemre koş, yemek yandı!”

Hızla kalktım. Ocağın altını kapatıp taşan suyu temizledim. “Arkadaşlarından birinin oğlan çocuğu olacak,” dedi. Aklıma Abbas’ın bebeği geldi. O kadar da bilemezdi herhâlde. Gerçi yüzde elli şansı vardı. Bozulmasın diye bir şey demedim. Çöp poşetini çıkardım ve kapıya yöneldim. Dışarı koymak için kapıyı açtığımda gördüğüm manzara, bir süre elimde çöp poşetiyle kalmamı sağladı.

Karşı daireme biri taşınıyordu...

“Anne, lafını geri al.”

Annem elindeki fincana baktı. Sonra sehpaye bıraktı. “Ne diyorsun kız?” Anlamsızca bakıyordu bana. “Şu taşınma şeyini. Geri al geri. Hemen, çabuk!” dediğimde ablamla ikisi gülmeye başladı. “Ne oldu, sen inanmazdım benim fallarıma?”

Şu an inanıp inanmamak mesele değildi. Şu an, her türlü yolu denemenin çaresizliği idi. Elimi alnıma götürüp hızla kapıyı bir daha açtım. Her kapıyı açtığımda daha kötü bir sahne karşılıyordu beni. Karşı daireme *Yüzbaşı Emir Pars Boran* taşınıyordu.

Göz göze geldiğimizde bakışlarını benden çekmedi. Yanındaki adama bir şeyler anlatıyordu. Herhâlde eşyalarla ilgili ne yapması gerektiğini falan söylüyordu. Ben hiç görmemiş gibi elimdeki poşeti kapımın önüne koyduğum kovaya bıraktım. Sessizce kapıyı kapattım. Sabırla gözlerimi yumdum. Ablam, “Ne oldu, Cemre? Sana bir inme geldi?” diye sordu.

“Karşı daireme biri taşınıyor,” dediğimde annemle birbirlerine baktılar.

“E bir hayırlı olsun desene. Komşun olacak sonuçta,” dedi annem. Aynen, hayırlı olsuna kahveye de giderdim. Hatta ona

da fal bakardım annem gibi. Kapıdan sakince uzaklaştım. “Yok, anneciğim. Hiç şey etmeyin. Konusu hiç açılmadı bile, tamam?” Efe hızla koşarak koltuğun üstüne atladı. Ali ise annemin verdiği telefondan bir şeyler izliyordu sessiz sedasız.

“Ay Cemre, ne öküzsün! Çık şuradan. Belki yardım edilecek bir şey vardır.” Beni kenara itip kapıya yöneldi annem.

“Hayır!” deyip tuttum kolundan. “Anne, anneciğim. Kurban olduğum, yok onun yardıma ihtiyacı falan. Sordum ben az önce.”

Kolumu hızla ittirdi. “Salak yazıyordu benim alnımda da. Hayır, ben nerede hata yaptım bu kızı yetiştirirken anlamıyorum,” diyerek kapıyı ardına kadar açtı. “Merhabalar, nasılsınız?” Aaaa! Direkt muhatap oluyordu. Tek elimle yüzümü kapattım. Parmaklarımın arasından ne olduğuna baktım. Annemi görüp sakin bir tavırla karşılık verdi. “İyiyim, teşekkürler. Siz?” O sesine bu sakinlik hiç normal durmuyordu.

Üstünde beyaz bir tişört, altında da siyah bir pantolonu vardı. En azından tayt gibi dar pantolonlardan giymiyordu. Çuval gibi bol da değildi. Tarzdan az da olsa anlıyordu bir şeyler. “İyi biz de ne olsun. Yeni taşınıyormuşsunuz. Yardım edilecek bir şey var mı diye soralım dedik. Ne de olsa komşu komşunun külüne muhtaçtır.” Şu an onu yakıp kül edesim vardı.

“Sağ olun, yardımlık bir durum yok. Siz burada mı oturuyorsunuz?”

Elimi yüzümden çektim. Bilerek sormuştu. Burada oturmadıklarını tabii ki biliyordu. “Hayır, kızım burada oturuyor. Ziyarete geldik hayırsız.”

Şu an keşke yerin yedi kat altında olsaydım. “Anladım. Kızınızla iyi komşu olacağız o hâlde,” derken koyu yeşilleri beni buldu ve o sırtışını yaptı. Ben de samimiyetsiz bir şekilde gülmüsedim. “Olun olun. Bu zamanda düzgün komşu bulmak zor.”

Hızla içeri adımladım. Ablamın yanına gittim. “Abla, kalk Allah aşkına. Çek al şu kadını oradan.” Ablam hemen yerinden kalktı. Ben annemi geri çekeceğini düşünürken annemle beraber sohbet etmeye başladılar.

Elimi hızla alnıma vurdum. İkisinin arasından çıktım ve onları bedenimle geriye ittirdim. “Evet. Tanıştığımıza çok memnun olduk. Sizin şimdi bir ton işiniz vardır, tutmayalım biz sizi.”

Kapıyı olabildiğince kapadım. Sadece kendim gözükeceğim kadar az bir boşluk bıraktım. Gülümsemesini bozmadan, “Öyle olsun, komşu. Tanıştığımıza memnun oldum,” dedi ve arkasını dönerek kendi dairesinde durdu. Göz göze geldiğimizde ikimiz de aym anda kapıyı kapattık.

Annem sinirli sinirli, “Kız, sen niye adama öyle davranıyorsun?” diye sordu. Şimdi *imdat* diye bağıracaktım ama kurtarmaya gelecek bir Allah’ın kulu yoktu.

“Abla, Efe yeri yalıyor,” dememle ablam hemen arkasını döndü. Efe’ye kızarken annemi sakinleştirmek adına, “İşi gücü vardır. Tutmayalım diye dedim. Sonra tanışırsınız,” diyerek onu içeriye iteledim. Ben biraz rahat olacağım diye hayatın ödü kopuyordu.

“Sen bir işler çeviriyorsun ama hadi hayırlısı,” diye söylenen annemi yerine oturturdum. “Cemre, banyon nerede?” Ablamın sorusuyla ona doğru döndüm. Sinirlerim yeni bir level atlamıştı. Sabrımın nasıl bir raddede olduğunu bilmiyordum. Efe’nin eli toprak doluydu. Neyle karşılaşacağımı bilsem de çiçeklerime baktım. Çiçeğin kökü gözüküyordu! Kökü!

Sakin olmaya çalışarak, “Şurada,” diye işaret ettim. Ablam Efe’yi lavaboya götürürken çiçeğimin yanına gidip eğildim. “Toprağı eşelememesini söyledim. Ama yok, kimin umurunda!” Kendi kendime söylenirken toprağı düzeltmeye çalışıyordum.

“Abartma, Cemre. Alt tarafı bir çiçek. Ekersin yine.” Hızla annemin gözlerine baktım. “Ne öyle küfreder gibi bakıyorsun. Yanlış bir şey mi söylüyorum? Ekersin yine işte.” Gözlerimi devirmemek için zor tuttum kendimi. Benim önem verdiğim ne varsa onlar için önemsiz oluyordu.

Sigara içmek için balkonun kapısını açtım ve dışarı çıktım. Kapıyı sakince geri kapattım. Balkonun korkuluklarına dirseklerimi yaslayıp sigaramı yaktım. Uzun bir günün ardından az da olsa iyi geliyordu sessizlik. Arkamdaki sürgülü kapının açılmasını duydum. Hareket etmedim. Kapı geri kapandı ve ablam yanıma geldi. O benim gibi korkuluklara yaslanmak yerine sandalyeye oturdu. “Anneler uyudu mu?” dedim ve sigaramdan bir nefes daha aldım. “Uyudular. Annemi biliyorsun, her an uymaya hazır.” Bilirdim tabii. Yarım şekilde güldüm.

“Çiçek için kusura bakma. Ben sana yenisini alırım,” dedi. Yenisi mi? “Kusurluk bir şey yok. Önemli değil. Ayrıca hâlâ yaşıyor, düzelttim.” Önemli olduğunu anlatsam da anlayacağını düşünmüyordum. Bu yüzden anlatıp kendimi de onu da yormaya gerek yoktu. “Biz sana ne yaptık, Cemre?”

Sorduğu soruyla omzumun üstünden ona baktım. “Ne?”

“Hiç aramıyorsun, merak etmiyorsun. Beni geçtim, annemi bile arayıp nasılsın diye sormuyorsun.” Önüme geri döndüm, sigaramdan içmeye devam ettim.

“Seni arıyorum,” dedim. Aradığım tek insan ablamdı.

“Binde bir. O da aklına gelirsek.” Sessiz kaldım. “Yani tamam, annem bazı hatalar yapmış olabilir ama yine de anne ya. Beş dakika da olsa ne yapıyorsun diye aranır. Hiç mi sevmiyor-

sun sen bu kadını? Ya da hiç mi düşünmüyorsun bizi?” O beş dakika günlerimi mahvetmeye yetiyordu.

“Sevmesem burada olmazdınız,” dedim açık bir şekilde. Ablam, bir insan ne yaparsa yapsın sonuçta şöyle yakınım, böyle yakınım diyerek sevebilen biriydi. Yani kan bağına fazla takılırdı. “Abinle neden konuşmuyorsun? Ne yaptı sana bu kadar?”

Daha önce saflık edip anlatmıştım. Lakin ne anlaşılmış ne de umursanmıştım. Şimdi ise tekrar anlatmamı istiyordu. Fakat benim hiç hâlîm yoktu. “İstemiyorum,” dedim sadece.

“Ne istemiyorsun?” Hâlâ anlamıyordu.

“Gereksiz ses istemiyorum, abla. Oldu mu? İstemiyorum işte. Daha ne söylememi bekliyorsun benden? Bundan daha neti var mı? İs-te-mi-yo-rum.” Sigaramdan son bir duman alıp attım. “Duygusallık yapıp onları affetmemi mi bekliyorsun? O kadar şeyden sonra senin gibi hiçbir şey olmamış havasında mı geze-yim?” Ona doğru döndüm. “Sen umursamıyor olabilirsin, senin için hâlâ anne veya kardeş olabilirler. Onları sırf bu yüzden affe-dip sevebilirsin, gram karışmam. Ama ben o kadar değilim. Ben senin kadar duygusal düşünüp affetmiş havalara giremem. Ben görevimi yaptım. Her birinizi yaşattım. Şimdi bırakın, ölüme giden yolda başkalarını yaşatayım.”

Ablam ayağa kalktı. “Bu kadar gaddar olmanın manası yok, Cemre. Seninki artık kin tutmak. Benim de hayatımı mahvettiler ama ben anneme bu kadar nefret beslemiyorum.”

Kaşlarımı çattım. “Seni bir gecelik zevk uğruna bilinçsizce dünyaya getirip doğurması, hayatının içine sıçabilme hakkı mı veriyor?” dedim. Bana baktı. “O da zor bir hayat yaşa...” Bitirmesine izin vermeden lafını böldüm. “Ondan daha zor hayat yaşayan insanlar var. Gayet güzel ebeveyn olup çocuklarına güzel bir hayat sunabiliyorlar. Düşünmedim sanıyorsun, değil mi? Cemre kendi kendine sinirlenip kendi kendine kin güdüyor

diyorsun, değil mi?” Sessiz kaldı. “Hayır. Emin ol annemi de babamı da abimi de affetmek için binbir türlü yol aradım. Fakat her seferinde kaçtığım gerçekler yüzüme vurdu. Ben de yalan bir mutluluk yerine gerçek bir mutsuzluğu tercih ettim.”

Bir süre konuşmadı. “Annem de bu hayatı ilk defa yaşıyor,” dediğinde sinirim iyice zıplamıştı.

“Ben ikinci kez mi yaşıyorum!” Sesim yüksek çıkmıştı. Çocukların uyuması aklıma geldiği gibi kendimi dizginledim. Sakinleşerek, “Ben senin gibi kendimi kandıramıyorum, özür dilerim. Keşke ben de biraz az düşünüp çok yaşayabilsem,” dedim. Her şeye sabredebilirdim. Evimin içinden geçmelerine, annemin bana dediği her türlü lafa, her şeye sabır gösterebilirdim. Lakin sürekli beni suçlamalarına sabır gösteremiyordum.

“Sen benim tanıdığım çocuk değilsin. Küçükken hiç böyle değildin. Zeytin gözlerinin içi gülerdi. Şimdi ise gözlerinde tek bir duygu yok. Arada bir öfkeyle ya da nefretle bakıyor, o kadar. Ben bilmiyorum muyum sanki bu mesleği ölmek için seçtiğini?”

Güldüm. Cidden bilmiyordu. Hiçbir fikri yoktu. Kaç tane mermiden kaçtığımı, kaç kere ölümden döndüğümü bilmiyordu. Gram haberi yoktu. Ölmek için seçseydim bu mesleği çoktan toprağın altında olurdum.

“Hiç ya, hiç böyle bir hareket yok. Ne bileyim enerjin yok, sürekli hayalet gibi dolaşıyorsun.” Gülmeye devam ettim. Sorumlusu benmişim gibi bana anlatması gülmeme sebep oluyordu. “Hâlâ gülüyorsun,” dedi tersleyerek. Gülümsememi silerek, “Tamam, ne istiyorsun, abla? Ne yapayım? Gidip annemin boynuna atlayayım mı?” dedim.

“Hiçbir şey yapma. Sen böyle devam et. Sen bu kadının kıymetini ölünce anlayacaksın. Sonra anne anne diye çok ararsın ama nafile.” Balkon kapısını açıp çıkarken tekrar gülmeye başladım. Manzaraya doğru dönüp korkuluklara yaslandım ve

dudaklarıma bir sigara daha yerleştirdim. Yakacaktım ama gülmemi durduramıyordum. Düşmesin diye sigarayı parmaklarımla arasına aldım. Yaklaşık bir beş dakika güldükten sonra nihayet sakinleşerek sigaramı yaktım.

Annemi yaşıyor olarak görüyordu. Bu, fazlasıyla komikti...

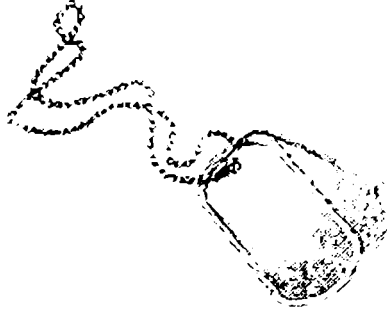
"Baba?" Küçük kız, omuzlarında olan babasına seslendi. "Efendim?" dedi babası. Kızı yürümekten yorulduğu için onu omuzlarına almıştı. E tabii kızı da biraz tutturmuştu. "Siz annemle neden ayrıldınız?" Henüz çok küçüktü. Altı yaşındaydı Cemre. Ama sürekli merak ettiği buydu. "Anlaşamadık, ayrıldık," dedi babası. "E tekrar anlaşın, olmaz mı?" Annesinin ve babasının bir aradayken nasıl olacağını merak ediyordu. Çok küçükken ayrıldıkları için hatırlamıyordu normal olarak. "Olmaz. Annenle birbirimizi sevmiyoruz artık," diye cevap verdi babası.

Cemre sessiz kaldı. "Annenin takıldığı yeni adam kim?" diye sordu babası. Küçük kız düşündü. Söylemeli miydi, yoksa susmalı mıydı? Annesi söyleme diye tembihlemişti. Ama babası da sürekli soruyor ve yalan söylediğini anlıyordu. Yalan söylemek istemiyordu.

"Tır kullanıyor," dedi. Henüz anasınıfına gidiyordu Cemre. "Sana bir şey yapıyor mu?" dedi babası endişeyle. "Hayır. Yapmıyor." Yapmamıştı. Doğruyu söylüyordu. "Biri sana bir şey yaparsa karşılık ver. Bana söyle, öldürürüm onu." Cemre güldü. Henüz bahsettiği şeyin ciddiyetini bilmiyordu. Daha çocuktu.

"Nereye geldik?" dedi küçük kız babasına. Babasıyla olmaktan mutluydu. Sevildiğini düşünüyordu. En azından babası ona vurmuyor, bağırıyordu. Henüz... "Parayı tutturacağız. Sonra baba kız gezeriz."

Cemre'yi omuzlarından indirdi. Küçük kızı parka götürmesi gerekirken ganyan bayiye getirmişti. İddia yeri ydi. Bir nevi kumar. At yarışlarını oynayacaklardı. Babası, "Sayı söyle bakalım, senin şansına," dedi. Küçük kız düşünüp rastgele birkaç sayı söyledi. Babası da yazıp kuponu aldı. Kahvehane gibi adamların olduğu yerde kızını da alıp oturdu ve televizyonda oynatılan at yarışını izlemeye koyuldu...

"Beni çağırmışsınız, Komutanım." Albay'ın önünde hazır olda durdum. Yüzbaşı Pars da buradaydı. Yeni komşum. Gözlerimin içine baksa da ben tamamen Albay'a bakıyordum. "Gel otur, Laçın."

Yüzbaşı'nın karşı koltuğuna oturdum. "Biliyorsun, Yüzbaşı Boran yeni Tim Komutanı. Elimize bir görev geçti. Amed Elhasad adlı terörist, şehir içindeki sivillere kadar zarar vermeye başladı. Yüzbaşı en başından beri bu görevde." Kısa bir an göz göze gelsek de Albay'a bakmaya devam ettim. "Esir düşme durumu, bilerek yapılan bir faaliyet. Boran Yüzbaşı bilgi almak amacıyla aralarına girdi. Aldığı bilgiler de önemli bilgiler. Kurtarmaya bir tim seçmemiz gerekiyordu. Böyle bir görevde güvenebileceğim en iyi askerlerimden birisin."

Dikkatle dinlemeye devam ettim. “Amed’in barındığı yerle alakalı elimize bir kanıt geçti. Yakın zamanda oraya bir operasyon düzenlenecek. Lakin dikkatli olunması gereken bir görev. Yüzbaşı detayları anlatacaktır. Amed’i canlı istiyorum. En azından konuşabilecek durumda olmalı. Üsteğmen Laçın, Amed ele geçirilene kadar Yüzbaşı timinin başında olacak.”

Olayı anlamıştım. “Ele geçirdikten sonra?” diye sorup Pars’a baktım.

“Ona o zaman karar verilir. Tek başıma yönetmiyorum bu işleri.”

Biliyordum ve farkındaydım. Benim merak ettiğim konu, görev bittikten sonra timimi geri alabilecek miydim?

“Gidebilirsiniz,” dediğinde Pars’la aynı anda kalktık ve Albay’a baş selamı verip odadan çıktık.

“Timini sana geri vereceğimden şüphen olmasın,” dedi. Askeriye’nin koridorunda ilerlerken, “Umarım,” dedim sadece. Şu an ikimizin de üstünde üniforma vardı. Yani kesinlikle rütbedeydik. Askeriye’nin önüne çıktığımızda durdu. Bana doğru dönmesiyle ben de durup ona doğru döndüm. “Ailenle vedalaş, operasyona çıkıyoruz.” Yüzünde kolay kolay mimik oynamıyordu.

“Emredersiniz,” dedim ciddiyetle. Başını çok az onaylar şekilde salladı ve yanımdan ayrıldı. Genelde elleri arkada dolaşıyordu.

“Çok mutlu oldum. Umarım sağlıklı olur, hayırlısıyla gelir.” Annem Abbas’a bakarak güzel dileklerini ilettiler. Abbas hemen içtenlikle gülümsedi. “Teşekkür ederim, inşallah.”

Efe’nin koşarak koltuğa çıkmasıyla hepsi hafifçe öne eğildi. Şu an tüm tim benim evimdeydi. Benim koltuğumda oturmuş,

sıkışmaya çalışıyorlardı. Efe de koşarak tepelerinden geçiyordu. “Sen neden yemiyorsun, oğlum? Yesene.” Annem zorla Can’a kurabiye tıkiyordu. Neden mi bu hâlde buradaydılar? Tamamen annemin inadıydı. Yarma kadar gitmelerini söylediğimde timle tanışmadan gitmeyeceğini söyledi. Gitmezdi de. Hır gür çıkarır, zorla kalırdı burada. Ben de mecburen çağırmıştım hepsini. Hepsi de iri yarı olduğu için yan yana sıkışarak oturmuşlardı. “Siz de yesenize,” dedi annem. Hepsi birbirine baktı. Aynı anda sehpadaki tabağa uzandılar.

Ablam atladı. “Seninki kız olursa alınız bizim oğlana.”

Abbas’a hitaben konuştu. Kurabiye Abbas’ın boğazında kaldı. Öksürürken annem sürahiden su doldurdu. “Al oğlum, iç.” Annemin bu melek hâlleri beni çok bunaltıyordu. Öksürmekten kızarmıştı. Ekin ise hafif sırtarak Abbas’ın sırtına vuruyordu. Fethi yine gülmeye başladığında kaşlarını çatıp Fethi’ye baktı öksürürken. Fethi hemen kendini susturmaya çalıştı. Diğerleri de gülüyordu ama Fethi kadar abartmıyorlardı. “Siz şimdi hep beraber mi çıkıyorsunuz dağa?” Ablamın başka bir sorusu daha ortaya düştü.

Geldiklerinden beri tek tek sorular soruyorlardı. “Evet,” dediler aynı anda.

“Bu kadarsınız yani?” dedi annem hâlâ zorlayarak. Neyi zorluyorlardı?

“Aslında bu kadar değil...” Baran konuşacağı sırada ona baktım. Gözleri beni bulduğunda, “Bu kadarız,” dedi hızla. Şu an Pars’a hiç gerek yoktu. Efe, Alper’in saçıyla oynuyordu. “Hadi, yeter bu kadar sohbet,” dediğimde hepsi aynı anda ayağa kalktı. Annem hızla bana bakıp, “Rahat bıraksana çocukları. Oturun oğlum siz,” deyince aynı anda geri oturdular.

“Çocuklar mı? Bunlar mı?” dedim elimle gösterip. “Onların işleri vardır, anne. Hem siz daha otobüse yetişeceksiniz. Hadi,” dememle tekrar ayağa kalktılar.

Efe bu sefer Can'ın sırtındaydı. Koala gibi yapışmıştı. Abbas, "Ben bırakabilirim isterseniz," dedi. Annem durur mu? Hemen atladı, "Taksiye vereceğim parayı sana veririm, oğlum. Daha iyi olur. Bu kızın bizi düşüneceği yok," dedi.

Abbas *yanlış bir şey mi söyledim* der gibi bana baktı. Ben gözlerimi rahat olması için kısaca yumdum. Kötü bir şey söylememişti. Diğerleri tek sıra hâlinde kapıya yürürken Abbas kaldı. Hepsi kapıdan çıkınca onlara baktım. "Sağ olun," dedim kısaca. Hepsi ayakkabılarını giyerken, "Lafı olmaz, Komutanım," dediler.

Fethi, "Kurabiye güzeldi hem," dedi boş duramayarak. Baran, "Pudra şekerini biraz fazla atmışlar," dedi. Ekin Baran'a baktığında, Baran hemen bana döndü. "Yani öyle demek istemedim. Anneniz çok güzel yapmış," dedi.

Omuz silktim. "Hazır alındı onlar. Rahat olun," dedim hafif gülerek. Can, "Sanırım şekerim fırlıyor," dedi. Annem yemesi için en çok onu zorlamıştı. Yani şekerden komaya girmemesi bile mucizeydi. "Komutanım, o kurabiyeleri çocuktan uzak tutun. Yoksa çocuğu tutamazsınız," dedi Alper. Efe'nin hiperaktifliğinden bahsediyordu. "Çok ihtiyacı yok gibi," dedi Ekin. En sonunda durup, "Var mı bir emriniz, Komutanım?" diye sordular. Başımı iki yana salladım.

"Yok. Hadi gidin, yoksa annemden bu sefer ben de kurtaramam," dedim. Hepsi aynı anda güldü. Asansöre bindiklerinde kapıyı kapattım. Gördüğüm manzarayla kaşlarım çatıldı. Tüm bavullarını Abbas'a kakalamıştı annem. "Anne!" dedim uyarıcı tonda. Abbas taşırırdı, biliyordum ama ayıp diye bir şey vardı. Bu kadın niye ilk kez gördüğü insana bu kadar eşya yüklüyordu?

"Komutanım, ben arabaya yerleştireyim," dedi iki eli de doluyken. Annemi de anlamıyordum. İki gün için ne diye bu kadar eşya getirirdi? Kapıyı açtım Abbas için. Hemen adımladı

ve ayakkabılarına basarak gitti. “Anne, sen niye atlıyorsun her şeye?” dedim hemen. Ablam Efe’ye montunu giydirdiyordu. Ali ise çoktan hazırды, annemin elini tutuyordu. “Ne var canım? Arabası varmış, bıraksın işte.”

Elimi alnıma götürdüm. Kapıyı açıp çıkmalarını bekledim. “Hadi,” dedim sabırla. Tam bu sırada annemin sesini duydum. “Aa nasılsınız?” Hızla kapıdan kafamı çıkardım. Pars kapıdan çıkıyordu. “İyiyim teşekkürler. Sizler?” dedi. Üstünde siyah gömlek ve pantolonu vardı. “İyiyiz biz de. İşte geldik kızın yanına, gidiyoruz.”

Kafamı geri içeri soktum. Ablam da çıktığında ben de mecburen çıktım ve kapıyı çektim. Bakışları yine beni buldu. “İyi yolculuklar dilerim,” deyip anneme baktı.

“Sağ olun, sağ olun. Kız burada ama. Kızı burada bırakıyoruz.” Eliyle beni işaret etti. Gözlerim açılarak, “Anne, geç kalıyoruz,” dedim. İkisini de zorla yürütmeye başladım. Önünden geçerken yarım şekilde gülümsemesini yaptı. Asansöre bindirdim annemleri. Hemen ardından ben de geçtim.

Asansörün kapısı kapandığında, “Anne, ne yapıyorsun sen?” dedim sinirle.

“Bir şey demedim. Komşusunuz ya, onu kastettim.” Anne’ni tanımasam inanırdım. “Teyze, sen de geliyor musun?” dedi Efe. “Hayır, teyzecim. Ben burada yaşıyorum,” dedim ona bakarak.

“Teyzenin yaşam anlayışı farklı, oğlum,” dedi ablam. Sesi mi çıkarmadım. Biraz daha sabredebilirdim. Zaten gidiyorlardı, değil mi? Sabredebilirdim...

“Komutanım, bırakayım sizi eve.” Otobüs hareket ederek perondan çıkmaya başladı. “Olur, Abbas,” dedim giden otobüsün plakasına bakarken. Abbas’ın arabasına ilerlerken bir sigara yaktım. Ona da uzattığımda alıp yaktı.

“Komutanım, rütbede miyiz?” diye sordu. Güldüm.

“Değiliz, Abbas.”

“Yüzbaşı Boran neden timin başına geçti?” Arabasının önünde durduk. Bilgi vermem sorun değildi. Ona baktım. “Geçici bir durum gibi gözüküyor şu anlık.” Samimice gülümsedi. “Umarım öyledir, Laçın.” Sigarasını tam içmeden yere attı ve ayakkabısıyla ezdi.

Şoför koltuğuna geçtiğinde ben de sigaramı attım ve arabaya bindim. “Müzik dinler misin, Laçın?” diye sorarken geri geri çıkmaya başladı. “Bazen,” dedim. Eli müzik açmak için gitti. Çalan müziği duyduğumda güldüm. “Müzik zevkin hayranlık uyandırıcı,” dediğimde o da güldü.

“Öyledir. Sevmezsen değiştirebilirim,” dedi ciddi ciddi. “Kalsın. Güzel bu.”

Şarkı cidden komiğime gidiyordu. Belkis Özener’in “Oy Oy Bir Tanem” şarkısı çalıyordu. Şarkı çalmaya başladıkça gülüşüm büyüdü. Bir de Abbas da eşlik ediyordu.

Derin bir nefes aldım yolu izlerken. Fazlasıyla yorgundum. Hayır, vücudum değil. O pek umurumda olmuyor. Birkaç saat yattığında dinlenmiş hâle geliyor. Ruhum, yüklenen yükler altında ezilerek işkence çekiyordu. Ne ölüyor ne de yaşıyordu. Arafta sıkışmış, öylece yardım bekliyordu benden. Ruhumun çığlıkları tırmalıyordu kulağımı. Bunca çığlığa rağmen sessizce yaşamak zor oluyordu.

“Abbas, çek kenara.”

Müziğin sesini kıstı. “Gelmek üzereyiz. Bir şey mi oldu?” dedi bana bakarak.

“Olmadı bir şey. Yürümek istiyorum, sağa çek,” deyince arabayı yavaşlattı.

“İyi misin, Laçın?” dedi endişeyle. “İyiyim,” dedim ve duran arabadan inip kapıyı kapattım. Kısa bir süre bana bakıp yavaşça hareket etti. Sigaramı çıkarıp yaktıktan sonra sakın adımlarla eve yürümeye başladım...

“Ekin, ne kadar var?” dedi Pars. Elimde silahım, ilerlemeye devam ediyorduk. “Yaklaşık dört kilometre, Komutanım.”

Pars durduğunda hepimiz durduk. “Gece intikal edeceğiz. Şimdilik dinlenin,” dedi etrafa bakınırken.

Henüz akşam olmamıştı. Gece intikal etmemiz bir yandan mantıklıydı, bir yandan da mantıksız. Timdekiler yaslanacakları kayayı seçerken Ekin ateşi ayarlamak için yeri eşeliyordu. Pars’a yaklaşarak, “Bilmediğimiz bir bölgeye gece intikal etmek sakıncalı bir durum olabilir,” dedim. Bana döndü. “Adamın yaşaması gerekiyor. Olası bir çatışmada ölmesi yüksek ihtimal. Sessizce gireceğiz, alıp çıkacağız.” Bu, riski düşürmüyordu.

“Amed’in orada olup olmadığına dair net bir bilgimiz yok. Bir ihtimalle gidiyoruz ve bunu gece yapmak riski yükseltir,” dedim.

Bakışları arkama kaydı. Ardından tekrar bana baktı. “Emir mi sorguluyorsun, asker?” dediğinde sinirlerim iyice gerilmişti. “Hayır. Maruzatımı bildiriyorum,” dedim.

“Güzel. Ben de gece intikal edeceğiz diyorum. Anlaşıldı mı?” Gözlerimin içine baka baka vurguladı. Koyu yeşilleri benden cevap bekler nitelikteydi. “Anlaşıldı, Komutanım.”

Yanından geçip seçtiğim kayanın dibine çöktüm. Silahımı sırtıma attım. Çantayı da çıkarıp yan koydum. Yaslanırken belimi ağrıtmazdı en azından.

“Hacı, harla harla.” Fethi gülerек Ekin’in elindeki kartonu aldı ve ateşi daha hızlı yellemeye başladı. “O kadar harlamaya gerek yok. Yavaş yanarsa ateş uzun zamanlı gider.” Baran yine bilgisini atmıştı ortaya. “Baran, birader, bilgilerini kendine sakla,” dedi Fethi. Alper silahını temizlerken, gülerек araya girdi. “Bilim adamı kesildi başımıza.”

Çıkarıp bir sigara yaktım. Onları izlemek hoşuma gidiyordu. Yani en azından bu dağlık, kurak arazide onları izlemek daha zevkliydi. “Profesör Baran Ata. Efendim, nasıl düştünüz dağlara?” Fethi elinde bir mikrofon tutar gibi Baran’a uzattı. “Verdiği bilgileri beğenmemişler,” dedi Abbas gülerек. Baran bozulmuş şekilde Fethi’nin elini ittirdi. “Sizden daha bilgiliyim diye kıskanmayın lan,” diyerek kendini savunmaya geçti. Can, “Açılcısı ben kıskanmadım.” diyerek fikrini belirtti. Hepsi bir yandan sesli şekilde gülmeye başladı.

Gözüm biraz kenara kaydığında beni izleyen Pars’la kesişti bakışlarımız. Sırtını kayaya yaslamış, öylece bana bakıyordu. Bakışlarından anlam çıkarmak zordu. İyi saklıyordu.

“Can bile kıskanmadıysa, Baran, sen düşün hâlini.” Baran, Abbas’ın söyledikleriyle bakışlarını Can’a çevirip, “Lan çömez!” diye bağırdı sinirle. Hepsi daha çok gülmeye başladı. Can ufaktan kaçmaya yeltendi. Sigaramdan bir duman alırken gözlerimi yumdum. Başımı geriye doğru yaslayıp sakinlikle havayı soludum. Dağlar, şehirlerden daha temiz havaya sahipti. Bunu seviyordum.

“Komutanım, siz de gelsenize. Baran’ın engin bilgilerini dinliyoruz.” Fethi’nin seslenmesiyle gözlerimi açtım. “Bilgilerin biraz,” diyerek alayla katıldım sohbetlerine. Hepsinin gülüş-

leri devam etti. “Komutanım, siz de mi?” Baran isyankâr bir şekilde baktı bana. Omuz silktilim, “Her şeyin fazlası zarar, asker,” dedim hafif gülerek.

“Emin misin?” dedi Pars. Bunu beklemiyordum. Muhabbetle dâhil olması beni şaşırtmıştı. “Kesinlikle eminim.” Bizimkiler bir an sessizleşip ikimize baktı. Pars da bunu fark etmiş olacak ki ayağa kalktı. “Uykusuzsunuz. Nöbet döndüreceğiz. Gece hepimizi birer yarasa gibi görmek istiyorum.” Timdekiler onu dikkatle dinledi.

Başını çevirip bana baktı. “Laçın, uyku durumun ne?” Nöbete benim kalmamı istiyordu. “Mükemmelim.” Uyku durumumu özet geçtim sigaramdan biraz daha içerken. “İyi, Laçın’le ikimiz nöbetteyiz. Daha sonra Ekin ve Abbas geçer nöbete. Şimdi hiçbirinizi uyanık görmek istemiyorum. Anlaşıldı mı?” Sert sesi bıçak gibi keskin çıkıyordu.

“Anlaşıldı, Komutanım!” dediler hep bir ağızdan. Ardından ateşin etrafına kıvrıldılar. Uyumaları gerekiyorsa uyurlardı. Emir neyse o uygulanırdı. Bir yarım saat sessizce durduk. Ardından Pars, timdekilerin yanına gidip başlarında bir tur attı. Uyuduklarından emin oluyordu.

“Laçın. Uyu sen de.” Bunu söylemesini beklemiyordum. “Uykum yok, Komutanım,” dediğimde kaşları çatıldı.

“Uykun var mı diye sormadım. Uyu dedim. Bana dinç lazımsın.” Kaşlarım havalandı. “Lazımsınız,” dedi hemen ardından. Dudağımın kenarı kıvrıldı. Bu beni güldürmüştü. Hiç çekemezdim dırdırını. En azından gözlerim dinlenebilirdi. Sakince yumdum gözlerimi.

“Laçın.” Sesini duymamla sabır çekerek gözlerimi geri açtım. “Sigaran var mı?” Cebimden sigara paketini çıkarıp ona doğru attım. Havada yakalayıp dudaklarına bir sigara yerleştirdi

ve akmağımla yaktı. akmağı paketin içine geri koyup bana attı. Hızla yakalayıp aynı yerine yerleştirdim.

“Bakışlarından bana svduğuğunu anlayabiliyorum,” dedi bana doğru yaklaşırken. “Esağfurullah, hiç öyle biri değilimdir,” dediğimde yarım şekilde güldü. Kamuflajla gözleri fazla uyumluydu. Yanıma gelip oturdu ve yaslandığım kayaya yaslandı. Belli ki konuşası vardı. Uyutmazdı da. En iyisi bir sigara daha yakmaktı.

“Bana olan sinirin gereksiz,” dediğinde güldüm. “Emek emek bir araya getirdiğim timimin başına geçiyorsun. Ve bunu hayatını kurtardığım adam yapıyor. Sence gereksiz mi?” Tim ilk kurulduğunda kimse birbiriyle anlaşamıyordu. Onları dizginlemek için ne kadar emek verdiğimi bilseydi böyle konuşamazdı.

“Oraya kadar gerekli. Fakat sana kısa süreli olduğunu bildirdim, değil mi?” Alayla güldüm. “Albay seni timimden çekecek gibi değil,” dedim. Bana baktı. “Ne demeye çalışıyorsun?”

“Albay’ı tanıyorum. Bu görev bittiğinde seni timimden almayacak. Sen de pek gitmeye gönüllü değilsin,” deyip önüme döndüm.

“Kendine bir aile kurmuşsun, Laçin. Bunu bozmaya niyetim yok. Görev bittiğinde gitmek için elimden geleni yapacağımdan şüphen olmasın.”

Timdekilere baktım. “Sanmıyorum, Pars Yüzbaşım,” derken sigaramdan bir nefes daha çektim. “yle olsun, Laçin steğmenim.” Sigarasını yere bastırarak söndürdü. Elindeki damarlar fazlasıyla belirgindi.

“Alper, hareketlilik var mı?” Pars telsize doğru konuştu. “Saat bir yönündeki evde iki kişi var, silahlı. Saat on yönündeki

evde üç kişi var. Görüş açımnda kulede nöbet tutan şerefsiz var, Komutanım.” Alper yerini almıştı. Biz ise şu an köyün içindeki bir evin duvarına yaslanmıştık. “Baran, Abbas, Ekin; saat on yönü sizin. Sessiz olun, mümkünse bıçak kullanın. Laçın, Can; siz benimle geliyorsunuz,” dedi.

Ekin hemen, “Anlaşıldı, Komutanım,” deyip yanımızdan ayrıldı.

“Alper, hallet. Açıkdan ilerleyeceğiz,” dedikten kısa bir süre sonra Alper’den, “Serbest, Komutanım,” cevabı geldi.

Tek sıra hâlinde duvardan çıktık. Can arkaya bakıyor, ben sola bakıyordum. Pars ise tabii ki sağ tarafa bakıyordu. Hızlı adımlarla hafifçe eğilerek karşı evin duvarına geçtik. Şerefsizlerin konuşmalarını duymaya başlamıştık. Pars bize doğru dönüp Can’a baktı. El işaretleriyle etrafı gözlemesini söyledi.

Bana döndüğünde ne yapacağımızı anlamıştım. Silahımı omzuma atıp bıçağımı çektim. O da aynısını yaptı. Can yerine geçtiğinde ben sol duvara geçtim. Sakin ve sessiz adımlarla duvarın sonuna geldiğimde soysuz itin dibimde olduğunu anladım. Sakin bir nefes alıp hızla çıktım ve bıçağımla boğazını kestim. Arkadaşı beni gördüğünde silahını doğrulttu ama parmağı tetiğe gidemedi boğazında kesik oluştu. Ceset yere düşmeden önce ses çıkarmasın diye tutup yere indirdim. Bıçağımdaki pis kanı kıyafetinden yardım alarak temizledim. Pars’la gözlerimiz kesiştiğinde başıyla arka tarafa doğru işaret yaptı. Cesetleri göz önünden kaldırmamız gerekiyordu. Hızla bıçağımı yerine yerleştirdim ve kollarından sürükleyerek evin arkasına doğru çektim. Can, gayet dikkatli bir şekilde etrafı kolluyordu. Silahlarımızın hepsinde susturucu vardı ama bu, belli bir menzile kadar sessiz kalabilirdi.

“Komutanım, üç leş tamam.” Ekin’in sesi telsizden duyuldu. “Anlaşıldı, asker. İçeri girin ve herhangi biri var mı kontrol

edin.” Pars gereken emri verip bize döndü. “O evin içine girmemiz lazım. Can, burada tek başına kalman riskli. Sen de bizimle geliyorsun. Evin içine girdiğimizde etrafı gözetlemeye devam edeceksin.”

Can başıyla onayladı. “Emredersiniz, Komutanım,” dediğinde silahımı elime aldım. Aynı sessizlikle evin önüne geldiğimde kapının iki yanında durduk. Yine el işaretleriyle anlaştığımızda kapıyı açtım ve Pars içeri daldı. Hemen ardından ben giriş sağladım. Arkamızdan da Can girdi. Merdivenler vardı.

Can’a döndü, el işaretiyle, “Burada kal,” diye emir verdi. Sessizce çıkmaya başladığında aynı anda görüş açısına sahip olduk. Arkaları dönük iki tane dağ faresini gördüğümüzde duraksadık. Bizi henüz duymamışlardı. Pars bana baktığında başımı onaylar şekilde salladım. Sessizce son basamakları çıktık. Elimizde bıçaklarımız vardı. İki angutun arkasına geldiğimizde başını sallamasıyla hızla boğazına dayadım bıçağı ve bir an bile düşünmeden kaydırdım. Fıskıran kanı camı kirlettiğinde, kandan dışarısı gözüküyordu bile.

İkisi de yerde hak ettikleri gibi cansız yatarken telsizden ses geldi. “Komutanım, etraf temiz ama burada belgeler var. Bir çeşit harita gibi.” Ekin’in sesini duymamızla birbirimize baktık.

“Amed burada değil. Siktir!” Dişlerinin arasından hafif fısıldar şekilde öfkeyle konuştu. Telsizine doğru, “Dokunmayın hiçbir şeye. Geliyoruz,” dedi. Merdivenlerden ineceğimiz sırada büyük bir patlama oldu. Yer sallanırken elimdeki silahımla hemen aşağıya indim. Üçümüz de aşağıdayken Pars yüksek sesle telsizden iletişime geçti. “Ekin! Durumunuz ne!” Öksürük sesleri geliyordu telsizden.

“Alper, ne görüyorsun?” dedim. Pars diğer üçüyle iletişim kurarken pencereden dışarı baktım. “RPG, Komutanım! Size doğru geliyor.” Atan kaşarı görsem de üzerimize gelen füze daha

hızlıydı. “Yere yatın!” deyip hızla evin diğer köşesine koşmaya başladım. Anında başka bir patlama daha oldu. Zemin sallanırken kulağımın çınlaması çok fazlaydı. Görüşüm bulanıklaştı. Kulak çınlamasından hiçbir şey duyamıyordum. Sağır gibiydim. Başımı zar zor kaldırıp iki yana salladım kendime gelmek için. Görüş açım biraz daha netleşirken yanımda yatan Can’a baktım.

“Can, aslanım, iyi misin?” Suratını kaldırıp ardı ardına ufak tokatlar atmaya başladım. Gözleri açıldı. Kulak çınlamam azaldığında yanan ahşabın sesini bile duyuyordum.

“Gö...” öksürdü. “Göremiyorum, Komutanım.” Gözleri açıldı ama etrafa boş boş bakıyordu. “Tamam, sorun yok. Gel, tutun bana.” Kollarından tutup hafif doğrultarak oturttum. Sırtını yasladığında kaskını düzeltti. “Kal burada.” Hemen arkamı dönüp Pars’a baktım. Üstüne düşen odun yığınının kurtulmaya çalışıyordu. Roket evin önüne düşmüş olmalıydı. Çünkü evin ön tarafı komple yoktu. “İyi misin?” dedim üstündeki odunlardan bazılarını alırken. “Sen?” dedi direkt. Yüzü is içindeydi. Büyük ihtimalle benim de öyleydi. “İyiyim,” dedim ve aynı anda fazladan odun alıp kenara attım. Zaten gerisini kendi gücüyle kaldırdı.

Eli telsizine gitti. “Ekin! Abbas! Baran! Durum bildirin,” derken ben Can’ın yanına geri gittim. “Görüyor musun, aslanım?” Gözlerinin önünde parmağımı şıklattım.

“Hayır, Komutanım,” dedi endişeyle. Sikeyim! “Alper, yaşıyor mu o piç!”

Can’ın kolunun altına girdim benden destek alabilmesi için. “Hayır. İki kişilerdi, ikisi de infaz edildi.” Evin yanan tarafından çıktık. Can’ı daha rahat nefes alabileceği bir yere götürüp oturttum. “Komutanım, Abbas uyanmıyor. Nabız var ama bilinci kapalı.” Kulaklığımda duyduğum haberle kanım çekildi. Can’a,

“Kal burada, döneceğim,” dedikten sonra hızla koşmaya başladım diğer yangına doğru.

Toprak zeminde baygın şekilde yatan Abbas’ı gördüm. Hemen yanına gidip dizlerimin üstüne çöktüm. “Ekin, Can geçici körlük yaşıyor, onun yanına git. Baran nerede?” dedim. Can’ın olduğu tarafa doğru adımlarken, “Yüzbaşı’nın yanında,” dedi. Abbas’ın başını kaldırıp dizlerime koydum. Kaşının yanında bir yarık vardı. Kan geliyordu oradan. Sırt çantasından sağlık kitini çıkardım. Gazlı bezleri dolayıp yarasına hafifçe bastırdım. Diğer elimi nabzına götürdüm. Normaldi. “Abbas, ölmek yok! Duydun mu? Ölmüyorsun!” Elim başka yarası var mı diye kontrol ederken hissettiğim ıslaklıkla durdu. Belinin sol tarafında kanama vardı.

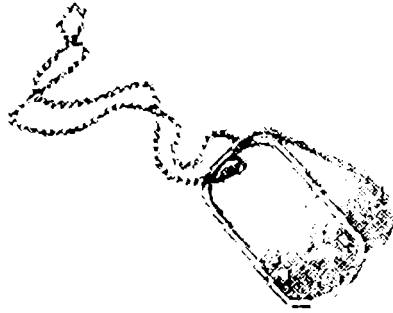
“Durumu ne?” Pars’ın sesini duymamla başımı kaldırdım. “Yarası var, yüzünde ve belinin sol tarafında. Bilinci kapalı ama nabız normal,” dedim. Baran hemen arkasında belirmişti. “Hava desteği gelmek üzere. Dayanın biraz daha,” derken Baran’a döndü, bir şeyler söyledi ve Baran yanımdan ayrıldı.

“Sana gece riskli olacağını söylemiştim!” Sinirle konuştum. Elimizde kesin ve net bir bilgi yokken bunu yapmak hiç mantıklı değildi. “Laçın, sakın ol,” dedi sadece. Alper’in görüş açısı gece olduğunda tabii ki daha zor ve kısıtlı olacaktı. O RPG’li itleri geç görmesinin sebebi de buydu.

Elim Abbas’ın nabzına gitti tekrar. Bir değişiklik yoktu. “Beyin sarsıntısı geçiriyor olabilir,” diyerek Ekin de konuşmaya dâhil oldu. Baran’ı Can’ın yanına göndermiş olmalıydı. “Başına ikinci bir darbe almamalı. Eğer ikinci bir sarsıntı olursa ölümcül bir tehlikeye girer.” Belindeki yarasına bakmak için sırt çantasından makasını çıkardı. Kamuflajı kesip yarayı açtı. Kesikti. “Dikilmesi lazım. Ama bunu şu an yapamam. Yara mikrop ka-

pabilir.” Ekin aynı sakinlikle bir bez çıkardı ve hafifçe ıslatıp yaranın etrafını temizlemeye başladı.

İçimdeki öfkeyle Pars’a baktım. Yarayı izlerken ona baktığımı fark ettiğinde gözleri benimle buluştu. Şu an kalkıp suratını dağıtana kadar yumruk atmak istiyordum. Ama o bir yıldız her şeyi engelliyordu. “Can, dediğiniz gibi geçici körlük yaşıyor. Tahminimce çok uzun sürmez,” dedi bana bakarak. İçime bir damla su serpilmişti. Yarayı mikrop kapmaması için kapattığında helikopterin sesi duyuldu...

“Babam izin veriyor ki,” dedi Cemre elindeki tahta kalemini kuzenine uzatarak. “Amcam izin veriyorsa tamamdır,” dedi kuzeni Şule. Cemre’den üç yaş büyüktü Şule. İkisi de ellerine tahta kalemlerini aldılar ve duvarda adam asmaca oynamaya başladılar. Her şey güzel giderken Cemre’nin babası içeri girdi. Elinde bir ip vardı, gözlerinde baygın bir bakış. Eski koltuğa bıraktı birden kendini. Kızların ikisi de duraksadı ve İlker’e baktı. Cemre’nin babası elindeki ipi amaçsızca döndürmeye başlamıştı... Cemre henüz yedi yaşındaydı.

“Kızım, ben gidiyorum.” Konuşmakta zorluk çekerek aynı cümleyi tekrarlamaya başladı. Kuzeni Şule tedirgin olarak kapıya gitti. Cemre de peşinden gitti ve o kapıdan çıkmadan önce, “Nereye? Babamı bu hâlde bırakamam,” dedi. Babasının ne hâlde olduğunu bilmiyordu ama iyi olmadığından emindi. “Ben eve gidiyorum. Sen de gel,” dedi Şule ayakkabılarını giyerken. Cemre gerçekten gideceğini düşünmedi. Blöf yaptığını sandı.

Fakat Şule kapıyı açıp gerçekten çıktı. Cemre bir süre kapıyı izledi geri dönmesini bekleyerek. Fakat Şule geri dönmemişti. Cemre afallayarak babasının yanına gitti.

Babası yarı baygındı. Aşırı alkol kokuyordu. Ama Cemre bunun alkolden olmayacağını bilecek kadar tecrübe yaşamıştı babasıyla. Hemen mutfığa gitti ve gördüğü manzarayla hayal kırıklığına uğradı. Babası yine uyuşturucu almıştı. Hem de ona bırakacağına dair söz vermişken. Evet, ilk sözü değildi ama Cemre'ninki çocuk hevesiydi. Her seferinde babasına inanıyordu. Lakin bu son olacaktı. Babasının tuşlu telefonunu eline aldı ve yardım için bildiği tek numarayı aradı. 112... Telefon açıldığında hızla, "Babam tuhaf davranıyor, lütfen yardım edin. Yine bir şeyler kullandı," dedi. Hattaki kadın küçük çocuğun sesini duyduğunda inanmayarak, "Şu an acil bir hattı meşgul ediyorsun. Yalan söylemen hiç hoş değil," dedi. Cemre daha fazla gözyaşlarına hâkim olamadı...

"Yalan söylemiyorum." Kadın, kızın ağlamaklı sesini duyunca durumun ciddi olduğunu fark etti. Tam bu sırada babası ayağa kalktı elinden telefonu almak için. Fakat yere yığılıp bayıldı. "Babanın neyi var?" diye sordu kadın. Cemre'nin ağlaması artarken, "Bayıldı, yerde yatıyor," dedi. Kadına çaresizce anlattı. "Bana adres verebilir misin?" dedi kadın sakinlikle. Cemre buranın adresini bilmiyordu ki. Ev, babasının oturduğu bir ev bile değildi. Zaten babasıyla yaşayabileceği bir ev hiçbir zaman olmamıştı. Babası eline geçen paralarla ev tutmak yerine madde alıyordu. Ya da kumara yatırılıyordu. "Bilmiyorum. Ama komşuya sorabilirim. Ne olur bekleyin, hemen sorayım." Yalvarırcasına hatta kalmasını istedi.

"Tamam, sakın ol. Ben buradayım, bekliyorum." Cemre elindeki telefonla koşa koşa kapıdan çıktı ve bulduğu ilk evin camını tıklattı. Bir yandan da diğer eliyle gözyaşlarını sildi.

Ağlamak istemiyordu. Ağlamaktan nefret ediyordu. Kadın ne olduğunu anlamayarak cama çıktı. "Ne oldu, kızım?" dediğinde Cemre hemen elindeki telefonu kadına uzattı. "Şey, adres söyler misiniz?" Kadın anlamayarak telefonu kulağına götürdü. Ambulans olduğunu fark ettiğinde adresi verdi. Cemre aceleyle telefonu elinden alıp babasının yanına gitmek için hareketlendi. Fakat durup kadına baktı. "Çok teşekkür ederim," deyip öyle koştu.

Babasının yanına geldiğinde, babası hâlâ yerde hareketsiz duruyordu. Cemre'nin gözyaşları akmaya devam etti. Ağlamak istemiyordu ama engel olamıyordu. Kendi kendine süzülüyordu yanaklarından aşağıya. O gün Cemre, babasının hareketsiz bedeniyle on üç dakika bekledi. Süzülen yaşları durmadı. Her seferinde tekrar tekrar sildi. Ambulans geldiğinde sağlık görevlileri içeri girdi. Baygın olan babasını uyandırmaya çalıştılar. Babası gözlerini açtığında Cemre dayanamayıp boynuna atladı babasının. Ama onu daha da şoka uğratan o cümleyi duydu. "Sen kimsin?" dedi babası kendi kızına.

Maddenin etkisiyle kızını dahi tanımamıştı. "Benim, baba. Kızınım," dedi Cemre daha çok ağlayarak. "Benim kızım yok. Sen kimsin?" dedi babası yine. Sağlık görevlilerinden biri Cemre'yi babasından uzaklaştırdı. Babasını ne olur ne olmaz ambulansla hastaneye kaldırdılar. Cemre o gün bir şey daha fark etti. Babası kızını tanıyacak kadar sevmiyordu...

"Komutanım, ben ciddi iyiyim." Sedyeden kalkmaya çalışan Abbas'ı uyardım. "Abbas, yat," dediğimde Abbas usulca

geri yattı. Hastaneye kaldırılmıştı. Beyin sarsıntısı geçirdiği için müşahede altındaydı ve şu an inatla kalkmaya çalışıyordu. Ekin konuşarak araya girdi. “İki gün fiziken ve ruhen dinlenmesi lazımmış.” Görevde Alper’in yanında durmuştu Fethi. Gece vakti olduğu için keskin nişancı işine odaklanırken yanında biri durmalıydı. Onu da Fethi yapmıştı.

“Ruhunu dinlendir abi,” dedi Fethi. Aralarındaki yaş farkı çok az olmasına rağmen Fethi, Abbas’a abi diyordu. Ama Fethi için genel bir kelimeydi bu. Normal konuşurken bile “abi” diye bilirdi.

“Bir kalkayım, dinlendire dinlendire döveceğim seni.” Abbas sinirini gizlemeye gerek duymadı. Pars hastane odasının bir köşesinde durmuş, sadece izliyordu. “Bir an kör oldum diye çok korkmuştum,” dedi Can. Onun da geçici körlüğü bitmişti. Gayet rahat görebiliyordu. Baran konuşacağı sırada hasta odasının kapısı bir anda açıldı. Gelen kişi Abbas’ın karısıydı. Endişeyle girdi içeri. Leyla Demirel. Ben timdekilere baktığımda hepimiz aynı anda odadan çıktık. Pars zaten öncelikli davranmıştı. “Kadına hanginiz haber verdiniz lan?” dedim sinirle. Hamile bir kadına bu kadar erken haber verilmesi iyi değildi. Baran usulca elini kaldırdı. “Komutanım, şöyle ki...” dediğinde gözüm Pars’a kaydı. Arkasını dönüp bizden uzaklaştığında, “Sus, Baran. Kısaçağım senin o sesini. Bir daha istesen de açamayacaksın çeneni,” dedim.

Bir kapalı tutamıyordu çenesini. Biraz daha bekleseydi karısını Abbas bizzat arardı ki sesini duyarak iyi olduğundan emin olurdu. Ekin birden Baran’ın koluna yumruk attı yandan. Baran eliyle kolunu ovuştururken sesini çıkarmadı. “Dağılın. Bu iki gün operasyon yok,” dedim. Abbas’ın tedavi süreci kısaydı ve beklenirdi. Öyle uzun bir süre değildi.

“Komutanım, yarın mangal vardı.” Baran’ın sesini yeniden duymamla hızla arkamı döndüm. “Baran, bak hastanedeyiz Baran! Direkt tedaviye sokarım seni. Kapat şu çeneni biraz.” Dibinde bittim. Etraftan geçen hastaları görünce sabırla gözlerimi yumdum. “Haklısınız, Komutanım,” dedi kısık bir sesle. Sabır çekerek yanlarından ayrıldım.

Hastaneden çıktığımda soğuk hava yüzüme çarptı. Bu iyi gelmişti. Çıkarıp bir sigara yaktım ve motoruma ilerledim. Kaskımı takmak yerine dirseğime geçirdim ve motorumu çalıştırdım. Sigaramı da dudaklarıma yerleştirip eve sürmeye başladım. Rüzgârın tüm bedenime çarpmasından fazlasıyla keyif alıyordum. Tek elimle hâkimiyet kurarken, diğer elimle deri ceketimin fermuarını indirdim. Rüzgârın içime kadar işlemesini istiyordum. Hızımı arttırdım.

Sigaramın külü artınca onu da dudaklarımdan attım. Birden aklıma gelen şeyle yavaşladım. “Evi bok götürüyor, anasını satayım.” Sinirle söylendim. Efe’nin cama sürdüğü salyalar aklıma geldikçe daha da sinirleniyordum. Efe’ye değil. Camdaki lekelere. Gözümün önünde kirli duran herhangi bir şey beni aşırı rahatsız ederdi ve ben buna kafayı takardım. Eve geldiğimde motoru park edip indim. Apartmandan içeri girdim ve asansöre ilerledim. Ama benim sadece nefes almaya yeten şansım yine karşıma çıkmıştı. Asansör arızalıydı.

Fazlasıyla söverken on bir kat çıkmanın verdiği sinir de binmişti. Bitmiyordu ki merdivenler. Doğuruyor gibiydiler. Burnuma gelen alkol kokusuyla yüzümü buruşturdum. Apartmanda bir tane ayyaş vardı. Çok uzun zamandır farkındaydım ama kim olduğunu net araştırmadığım için bilmiyordum. Alkolden de kokusundan da nefret ederdim. Eve geldiğimde anahtarımı çıkardım. Kapıyı açmadan önce kısa bir durdum ve omzumun üstünden Pars’ın kapısına baktım. Kapının açılma sesini duymamla

önüme döndüm ve hızla anahtarı çevirdim. Tam kendi kapımı açtığımda, “Cemre,” dedi.

Şu an bu kadar sinirin üstüne hiç çekmek istemiyordum. “Ne var?” dedim kısık bir sesle. “Sen haklıydın,” dedi. İçeri girip ona doğru döndüm. Gece operasyonunu onaylamadığım kısmı söylüyordu. “Önemli değil demek isterdim ama askerlerimin canı fazlasıyla önemli, Pars.” Kapıyı kapattım. Haklı olmak çoğu insanın hoşuna gitse dahi benim fazlasıyla canımı sıkan bir durumdu. Anahtarı ve ceketimi askılığa astım. Hızla soyunarak duşa girdim ve suyu ılıktan biraz daha soğuğa ayarladım. Duş almak vücudumun yorgunluğunu alıyordu. Ayrıca bazen uyuma da yardımcı oluyordu.

Üstüme rahat bir şeyler giyip odamdaki masama oturdum ve kilitli çekmecedен siyah defterimi çıkardım. Bu defter benim sırlarımın olduğu bir günlük değildi, günlük yaşantımı anlattığım bir defter de değildi. Bu defterin amacı çok farklıydı. Bazı günler, özellikle ölüme en çok yaklaştığım günler geçirdim bu defterin başına. Vasiyetnamem olan bir defterdi. Ruhumun çılgınlıklarını döktüğüm defterdi. Benim son umudum olan defterdi...

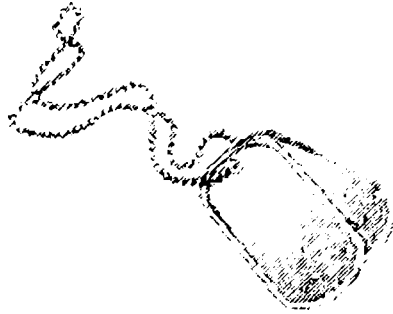

“Baba, benim için bıraktın, değil mi?” Küçük kız hevesle sordu. Kendisini bir bağımlılığı bıraktıracak kadar önemli hissetmişti. “Yok be babam. Sedat abin uyuşturucudan öldü. Geçenlerde onu ben buldum. Ondan sonra sürmem daha ağzıma.”

Küçük kızın gülüşü soldu. Kızı için bırakmamıştı. Ölüm korkusu yüzünden bırakmıştı. Cemre keşke babam yalan söyle-

se, diye geçirdi içinden. Yalandan da olsa, "Senin için bıraktım, kızım," lafını duymak isterdi. Ama asla duymadı. Hiçbir zaman ne annesinin ne de babasının hayatında önemli biri olmadı. "Anladım. Nereye gidiyoruz peki?" dedi sesi kısılırken. "Benim imza atmam lazım. Ondan sonra baba kız takılırız." Babası son olaydan sonra cezaevine girmişti bir sene. Şimdi şartlı tahliye ile serbest kalmıştı.

Hevesi tekrar yerine geldi. "Ya, ne yapacağız ki?" dedi. Heves etmekten asla vazgeçmiyordu. Hep bir ümidi vardı. "Dük-kâna geçeriz, sana pişti öğretirim," dedi babası. Dükkân dediği yer, şu an kaldığı yerdı. Kendisine sürekli yatacak başka bir yer buluyordu. "Pişti mi?" dedi Cemre anlamayarak. O da bir çeşit kumar oyunuydu. Zaten babası da farklı bir şey bilmezdi. "Evet, oynarız beraber." İlk kart oyununu öğreniyordu Cemre. Kumara dair bildiği ne varsa babasından öğrenmişti. Kurnazlığı tamamen babasından öğrenmişti. İstemeyerek de olsa bir insan çevresinde gördüğü şeylerden mutlaka bir şeyler öğrenirdi.

"Lan! Oğlum didikleme demedim mi ben sana?" Abbas elindeki maşayla kafasına vuracağı sırada Fethi son anda kurtuldu. Abbas mangalın başındayken Fethi arada etlerden ufak parça yiyordu. "Abbas, vurmasana." Karısı Leyla ona kızınca Abbas durdu. İsyan ederek Fethi'yi gösterdi. "Ama etleri didikliyor şerefsiz."

"Didiklesin canım. Et mi yok sanki? Bir orduya yetecek kadar var," dedi Leyla bir eli karnının üstündeyken. Abbas, "Peki,

sen nasıl istersen,” diyerek mangalı yellemeye devam etti. “Sağ ol, canım yengem benim,” diyerek araya girdi Fethi. Abbas’ın yelleyen eli durdu ve çatık kaşlarıyla Fethi’ye baktı.

“Sabır, Ya Rabbim, sabır.” Yellemeye devam ederken diğerlerine baktım. Akşam vaktiydi, hafif çayır çimenlik bir yerde mangal yapıyorduk. Fethi diğerlerine salça olmak için koşa koşa gitti. Onlar da hamak kurmaya çalışıyordu. İki tane hamak getirmişlerdi. Ekin çoktan kurmuştu. Kendi hamağına uzanmış, sallanıyordu. Diğerleri bunu fark ettiğinde ilk Baran konuştu.

“Hacı, gel şuna bir el at be. Orada yayılmışsın, hiç umurunda değil.” Ekin kapattığı gözlerinden birini açtı. “Bana ne, oğlum? Üç kişi bir hamak kuramıyor musunuz?” dedikten sonra gözünü geri kapattı.

“Paşam biz senin gibi uzman değiliz hamak konusunda, affet,” dedi Alper alayla. Ekin hiç umursamadan, “Affettim hadi, gene iyisiniz,” dedi. Fethi hamağın bir ucundaki ipi aldı. “Bence şu düğümü açarsak bağlaması kolay olur,” diyerek elindeki iple uğraştı. Can ise diğer ipi tutuyordu. “Onu çözmek pek sağlıklı olmaz gibi,” dedi Can şüpheyle. Fethi gülerek, “Sen bana bırak, çömez. İzle nasıl hamak kuruluyor.” Çözdüğü düğümü bıraktı ve ipi ağaca geçirip bağlamaya başladı.

“Sen de benim gibi yap bağla oradan.” Fethi, Can’a akıl verdi. Alper ve Baran durmuş, bu ikisini izliyordu. “Dikkat et götüne çalı girmesin, Fethi,” dedi Ekin uzandığı yerden. Fethi alayla güldü. “Siz beni ne zannediyorsunuz, Hacı Efendi? İzle,” dediğinde ipi bağlamayı bitirmişti. Ekin keyifle gözlerini açtı izlemek için. Fethi büyük bir havayla yaklaştı hamağa. Önce eliyle biraz bastırdı. “Ne oldu lan? Kendi yaptığın hamağa mı güvenmiyorsun?” dedi Baran. Fethi hemen, “Ne alakası var, oğlum? Test ediyoruz,” dedi ve elini çekti. Fethi kendinden emin

bir şekilde kendini hamağa bıraktı. Uzandığı sırada ellerini de kafasının altına koydu. Yüzünde gülümseme oldu.

“Nasıl göt ettim si...” diyeceği sırada, bir anda hamakla beraber yere çakıldı. Hepsi bir ağızdan gülmeye başladığında ben de güldüm. Ekin gülmekten hamakta oturur pozisyona geldi. Baran’la Alper birbirini ittiriyordu gülerken. Can ise ağacın arkasına geçmiş çaktırmadan gülüyordu.

Leyla Hanım bile ufak bir kahkaha attı. “Allah’ım, sana çok şükür Ya Rabbim,” dedi Abbas keyifle. Ekin hamağından kalkıp Fethi’nin başına geçti. “Götüne çalı girdi mi?” dediğinde hepsi daha çok gülmeye başladı. Fethi kendisine de gülerken ayağa kalktı. “Götüme çalı girmedi de galiba ben göt oldum,” dedi gülererek. Ekin eğilip ipi eline aldı ve birkaç düğüm attı. Ardından ağaca farklı şekilde bağladı. Diğer tarafa da aynısını yaptığında Fethi’ye baktı. “Al bakalım, profesyonel hamakçı,” diye dalga geçerek kendi hamağına ilerledi.

Onlar kendi aralarında konuşurken gözlerimle işaret edip, “Abbas, pişti mi o?” diye sordum. “Sizin verdiğiniz tavuk mu?” dedi. Başımı onaylar şekilde salladım. “Pişti pişti. Sıcaktır ama,” derken maşayla tabağın kenarına aldı. “Kız Cemre, ne yapacaksın sen o tavuğu?” dedi Leyla Hanım. “Ufak bir ders, Leyla Hanım,” dedim. Bana bakıp, “Ay, aklımdan geçen mi?” dedi. Başımı onaylar şekilde salladım.

“Baran!” diye seslenmemle hepsi bana baktı. “Buyurun, Komutanım,” dedi bana bakarak. “Gel,” dediğimde şüpheyile diğerlerine baktı. Sakin adımlarla yanıma geldi. Uzanıp tavuğu aldım ve ona uzattım. “Farklı bir sos deniyorum. Bak bakayım güzel olmuş mu? Ben pek beğenemedim.” Baran elimdeki tavuğu aldı. “Kemiksiz. Direkt at ağzına çiğne,” dedim. Bir şüphelen-se de gözlerimin içine baktığında hızla ağzına attı.

Çiğneyip yuttuğunda sakinlikle nefes aldı. “Nasıl, güzel mi?” diye sordum arkama yaslanırken. “Vallahi gayet güzel, Komu...” diyemeden öksürmeye başladı. “Güz...” diyeceği sıra tekrar öksürdü. Yüzü kızarmaya başladığında diğerleri de merakla izlemeye başladı. “Güzelmış,” dedi öksürürken. İyice kıpkırmızı olduğunda, “Kız, yandı çocuk,” deyip su doldurmaya başladı Leyla Hanım. Elimle durdurdum. “Hayırdır, Baran? Bir kızardın?” dedim. Öksürmesini durdurmaya çalışırken elleri sabit duramıyordu. “Biraz acı gibi, Komuta...” Acıya dayanamayarak yerinde zıplamaya başladı. “Komutanım, su içebilir miyim?” dedi. Eli ayağı sabit duramıyordu.

“Dur şimdi. Sosu konuşalım, sonra içersin. İçine Meksika acısı koyayım dedim biraz. Fazla mı kaçırmışım?” dedim. Gözleri yaşardığında acıdan başını geriye yasladı. Hemen ardından iki yana salladı. “Komutanım, Allah belamı versin ki bir daha gereksiz konuşursam.” Gözleri suya gitti. Arkadakiler keyifle izlerken Abbas en fazla zevk alandı.

“Kız, bırak içsin. Şimdi gidecek çocuk.” Leyla Hanım beni dürttü. “Demek ki neymiş, Baran? Çok konuşanın dilini yakarlarmış.” Leyla Hanım’ın elinden suyu aldım. “Kıvılcım çıkarmak üzereyim, Komutanım,” dedi bir eliyle yüzünü sıvazlarken. Alnında boncuk boncuk terler belirmişti. “Son uyarım, Baran,” diyerek suyu uzattım. Hemen elimden kapıp bardağı tek yudumda bitirdi. “Çeşme yok mu?” diyerek arkasını döndü. Birkaç metre uzaklıkta bir çeşme vardı. Hızla oraya gitti. Keyfim yerine gelirken timdekiler gülerek Baran’ı izliyordu.

“Ay Cemre, fazla olmadı mı kız?” dediğinde Abbas son etleri de tabağa koydu. “Az bile o gevezeye,” demesiyle Leyla Hanım Abbas’a döndü. “Abbas!” dedi. Abbas ayağa kalktığı sırada, “Fazla tabii hayatım, haklısın,” dedi hemen. Bu beni güldürürken diğerlerine baktım. Bakmamla masaya gelmeleri bir oldu.

Baran hâlâ çeşmede eline yüzüne su vuruyordu. Fethi, “İki gün sıçamaz artık,” dediğinde Abbas ense köküne vurdu bir tane. Karısı var diye çok hızlı vurmamıştı. “Lan ibik! Sofradayız düzgün konuş,” dedi ve etleri ortaya koydu. Ekin rakıları bardaklara doldurmaya başladı.

Leyla Hanım ve ben alkol tüketmiyorduk. O hamile diye kullanmıyordu ben ise kokusundan dahi tiksindiğim için. Şu an burası da alkol kokacaktı birazdan ama sırf ben sevmiyorum diye diğerlerine yasaklayacak değildim. Rakılar da servis edildiğinde nihayet Baran geldi. Yüzüne su vurmaktan saçı başı su içinde kalmıştı. Timdekiler onu görünce kendilerini gülmek için tuttular. “Gel otur, yanığim benim, gel.” Hacı, Baran’ı kolundan tutup oturttu. Baran daha yeni geliyor gibiydi kendine.

“Oğlum, domates gibi olmuşsun.” Fethi’nin dediğiyle Can gülmesini tutamadı. Baran bunu fark ettiğinde Can’a bakarak, “Sikerler,” dedi. Can gülmesini durdururken, “Kimi?” diye sordu merakla. Baran, “Seni,” diye yanıtladığında Abbas araya girdi. “Seni de sikerler, parlak,” dedi. Leyla Hanım hemen Abbas’ın kolunu cimcirdi.

“Pardon, hayatım.” Hemen özür diledi. Leyla Hanım tripli bir şekilde bakarken masaya döndü. “Bu arada, oğlumuz oluyor,” demesiyle lokmam boğazımda kaldı. Herkes sevinip tebrik ederken hafif arkama dönüp lokmamı yutmaya çalıştım. Leyla Hanım’ın eli sırtıma vururken “Helal kız, helal. Ne oldu bir anda?” diye sordu. Annemin dedikleri aklıma gelmişti. Su içerken, “Bir şey yok, yutamadım bir an,” dedim sadece.

“Abbas abi kendisine tim kuracak, belli,” dedi Ekin. Aralarındaki yaş farkından dolayı abi diyordu. O da bunu dert etmiyordu zaten. Kendisini yaşlı hissediyormuş. “Ne yeni timi? Gelir bizim time,” dedi Alper. Can döndü, “Yaşlı olmaz mıyız?” diye sordu. Ekin, “Muhtemelen,” dedi. Herkes bir şeyler söylerken

Baran konuşmuyordu. Bu beni güldürürken Leyla Hanım girdi araya.

“Ben aileye bir tane asker yeter diye düşünüyorum,” dediğinde herkes durdu. Birbirlerine bakmaya başladılar. Masaya sessizlik çöktü. Haklıydı tabii kadın. Yıllarca sevdiği adamın şehit olma korkusuyla beklemişti. Tam bitti derken oğlunun şehit olma korkusuyla yaşayamazdı. Bu yüzden kimse bir şey diyemedi.

“Doktor olur belki,” dedim yemeğimi yerken. Biliyordum, sessizlik bozulmadığı sürece bozmazlardı. “Olabilir. Bakalım o ne isteyecek?” derken eli karnına gitti. Abbas rakısını bitirip bardağını Ekin’in önüne koydu. Ekin hemen doldurmaya başladı. “İsim ne düşündünüz?” dedim sakinlikle, konuyu değiştirmek açısından.

“Aslında bayağı kararsız kaldık. Abbas, Alp Arslan olsun istiyor. İki isimli. Ben ise biraz fazla sert buluyorum.” Alp Arslan Demirel aslında bayağı güzel isimdi. “Sen?” dedim. Leyla iç çekerek Abbas’a baktı. “Umut olsun istiyorum.” Abbas karısına baktı. “Leyla, olmaz o,” dedi nazikçe. “Umut Arslan olsun?” dedi Leyla Hanım bu sefer. Abbas’ın yüzünde gülümseme oldu. “Olabilir bak,” dediğinde masadakiler de gülümsedi. Umut Arslan gayet hoş isimdi. Bana kalırsa iki ismi olması daha iyiydi. Çocuğa tercih hakkı doğuyordu. İstedğini kullanırdı.

“Fethi de koyabilirsiniz yani,” dedi Fethi araya girerek. Abbas’ın gülümsemesi gitti bir anda. Hızla başını çevirip Fethi’ye baktı. “Şaka. Vallahi şaka yaptım,” dedi Abbas’ın bakışlarını görünce.

Yemeği bitirdiğimde ayağa kalktım. “Afiyet olsun,” dedim ve masadan ayrıldım. Fethi’nin kurduğu hamağa geçtim ve bir sigara yaktım. Sigara dumanının Leyla Hanım’a gelmesini istemiyordum.

Serin hava huzur veriyordu. İçimdeki huzursuzluk beni her ne kadar tedirgin etse de... Telefonumun çalmasıyla sigaramı dudaklarımdan çektim. Arayan Albay'dı. Hamakta doğruldum. Telefonu açtım. "Üsteğmen Cemre Laçın. Emredin, Komutanım."

"Laçın, yarım saate karargâhta ol," dediğinde ayağa kalktım ve motoruma ilerledim. "Anlaşıldı," dediğimde telefonu kapattı. Motora binip çalıştırdım ve hızla karargâha sürmeye başladım. Bir şeyler dönüyordu. Artık buna emindim.

Karargâha geldiğimde Albay'ın odasına girdim. Gördüğüm kişi şaşırtmamıştı beni. Pars çoktan geçip oturmuştu. "Gel Laçın," dedi, karşısına geçip oturdum.

"Amed, Yüzbaşı'nın kurtarıldığını öğrenmiş. Köye baskın yapacağınızı da buradan tahmin etmiş olmalı. Ama araştırmaya göre apar topar ayrılmışlar köyden. Yani canlarını kurtarmışlar son anda." Evet, bu ihtimal benim de aklıma gelmişti. "Şehir içinde terör olayı patlayabilir her an. Bununla genelde Polis Özel Harekât ilgilenir. Lakin dosya bizim elimizde. İş birliği içinde olacağız. Köyde ele geçirilen bazı önemli belgeler var." Masanın üstüne yaydı. "Şehrin ufak bir haritası ve birkaç yeri işaretlenmiş. Ayrıca sınırda olan üç tane köy de işaretlenmiş. Bu köylerin her birine gidilecek. Tahminimce köylerden erzak alıp şehre inecekler. Biz halkın zarar görmesini engelleyeceğiz. Yarın yeni bir operasyona çıkacaksınız."

İşaretli yerlere baktım. Albay anlatmaya devam etti. "Uzun olacak. Sizi belirli bir bölgeye bırakacağız. Köyler birbirlerine yakın. O yüzden yürüyerek ulaşım sağlayacaksınız. Kayıp istemiyorum. Köylerin güvenliğinden emin olun. Ayrıca daha önce herhangi bir uğrama söz konusu olup olmadığını öğrenin." Günlerce sürececek bir operasyondur. "Laçın sen kal. Boran, sen çıkabilirsin."

Pars ayağa kalktı. Başıyla selam verip çıktı. “Laçın, senden ekstra bir dikkat bekliyorum. İnsanlarla iletişimi iyi olan askerlerimdensin. Olabildiğince az kan dökerek halletmeye çalışın. Ve mümkün olduğunca o itleri canlı yakalayın. Sorgulamamız lazım. Ben Yüzbaşı’ya gerekli olanları söyledim.”

Ayağa kalktım. “Anlaşıldı, Komutanım,” dedim. Eliyle kapıyı gösterdiğinde baş selamı verip odadan çıktım.

İçimde bir huzursuzluk vardı. Evet, bu her zaman olurdu ama kastettiğim farklıydı. Üstelik her zamanki gibi başım ağrıyordu. Karargâhtan çıkarken bir sigara yaktım ve motoruma ilerledim. “Fazla sigara içiyorsun.” Pars’ın sesini duymamla arkamı döndüm. Sivildi.

“Rütbe?” dedim resmiyet göstergesi olarak. “Hayır, rütbe de değiliz,” dediğinde omuz silktim. “İyi, o zaman seni ilgilendirmediğini rahatça söyleyebilirim,” dedim. Hafifçe gülümsedi. “Beni ilgilendiriyor demedim zaten. Sadece bu kadar fazla içmenin iyi olmadığını söyledim.” Yanımda durdu.

“Çok düşüncelisiniz. Her askerinize karşı bu kadar nazik misiniz?” dedim asla ciddi olmayarak. “Hayır, hepsine değil,” dedi. Başımı onaylar şekilde salladım. “Umarım külüme muhtaç olmazsınız,” dediğimde güldü.

“Neden külüne muhtaç olayım ki?” diye sordu. Motoruma yaslandım. “Komşu komşunun külüne muhtaçtır derler. Olmayın diye önceden uyarıyorum, komşum.” Sonradan sıkıntı çıkmasını istemezdim.

“Yardım etmez misin külüm bitse?” dediğinde durdum. Koyu yeşillerine baktım. Sigaramdan bir duman daha aldım. “Duruma göre değişir.” Net bir şey diyemezdim. Başını onaylar şekilde salladı. “Ben olsam etmezdim,” dediğinde tek kaşım havalandı. Merakımı gizleyemedim, “Neden?” diye sordum.

“Külüme muhtaç olana kadar yangınımdan haberi olmayan komşuma yardım etmezdim.”

Gözlerimin içine baktı ve yanımdan geçti. Güzel sözdü. Düşününce mantıklı ve haklıydı. Sigaramı attığımda arkamı döndüm. Kendi arabasına doğru ilerliyordu. Siyah film kaplı bir Mercedes'i vardı. İçine bindiğinde motoruma binip kaskımı taktım. Hemen ardından eve doğru sürmeye başladım. İkimiz de aynı yere gidiyorduk, farkındaydım. Yine de pek umurumda değildi. Amacım o trafikte beklerken ondan önce varıp karşılaşmadan evime girmektir. Öyle de yapacaktım...

Klasik müzik eşliğinde kahvemi yaparken telefonumu çıkardım. Şu an evimde ve rahattaydım. Bol pijamalarım fazlasıyla rahat hissettiriyordu. Klasik müziği değiştirip en sevdiğim şarkıyı açtım. Hafif bir sesle balkonuma çıktım ve kahvemi korkuluğun üstüne koyup sigaramı çıkardım. Dudaklarıma yerleştirdiğimde manzaraya baktım ve bir iç çekip yaktım. Arada bunu yapmak iyi geliyordu. Şu an sadece kendi sesim beni rahatsız ediyordu. Ve bu, başkalarının sesinden daha iyiydi. Sessizlik bir lütuftu bana kalırsa. Bazen insanı delirtir bazen sakinleştirirdi. Bazen düşündürür bazen eğlendirirdi. Sessizlik tamamen size, kendinize ait bir şeydi. Benim de asıl hoşuma giden buydu. Ya-vaştan uyku bastırırken kahvemden bir yudum daha aldım. Sigaramın külünü attırdım ve bir fırt daha çektim. Sigara bende bağımlılık değildi. Ben hiçbir şeye bağımlı olmazdım. İrademe sahip çıkabilen biriydim. O an içmek istiyorsam içiyordum. İçmesem de bana çok sorun olmazdı.

Şarkı biterken rahatsızlığım arttı. Bazen bir şarkının bitmesini istemiyordum. Tekrar başlatınca da bıkar hâle geldiğim için

tek istediğim bitmemesiydi. E tabii o da pek mümkün değildi. Sigaramı bitirip kahvemden son bir yudum aldım. İçeri girmek için doğruldum ve balkondan çıktım. Uyusam iyi olurdu. Uykusuzdum. En azından bunu halledebilirdim...

72 saat sonra

"Komutanım, yoğun ateş altındayız. Roketatarları var." Telsizime gelen sesle Ekin'in olduğu yere baktım. Ufak bir kayada siper almışlardı. Dibime düşen bombayla hızla kendimi attım. Havaya uçan toprak parçaları üzerime yağıyordu. "Komutanım, ben bir tane yedim." Duyduğum sesle tüylerim diken diken oldu. "Komutanım, yaklaşıyorlar." Kulağım çınlarken farklı bir ses daha geldi. "Mühimmat bitmek üzere, Komutanım." Ellerimi yüzümden çektim. Başımı iki yana salladım. Kendime gelmem lazımdı. "Geride kalın. Kim yaralı?" dedim zar zor. Pars ve Alper neredeydi? Ya Can? Onlarla mıydı? Kim yaralanmıştı?

72 saat önce

Can merakla, "Komutanım, şimdi bizim görevimiz ne?" diye sordu. Fethi, "Taze süt toplamaya gidiyoruz. Köylerin inekleri fazla fazla süt ürettiyormuş," diye cevap verdi alayla. Pars hiç aldırış etmeden yürümeye devam ederken konuştum. "Köy halkının güvenliğinden emin olmak, bilgi toplamak. Anlaşılmayan?" dediğimde, Can hemen, "Anlaşıldı, Komutanım," dedi.

Köy görüş açımıza girdiğinde Pars duraksadı. “İlk köy. Halkın evlerine uğrayın, eksikleri nelerse öğrenin, destek sağlansın. Ayrıca sorgulamayı da unutmayın. Köyün çıkışında toparlanacağız.” Time dönüp gür sesiyle konuştu. “İkişerli dağılıyoruz. Olabildiğince çabuk tutun elinizi. Fethi ile Abbas, Alper ile Can, Baran ile Ekin. Laçın’le de ben. Sorusu olan?” Kimsenin elbette sorusu yoktu. Köyün girişine geldiğimizde silahlarımızı omuzlara attık.

Ayrılırken son duyduğum, Ekin’in Baran’a, “Sıçarken zorlandın mı lan?” diye dalga geçerek sorduğu soruydu. Pars’la toprak yolda ilerlemeye başladık. Tek katlı evin önünde oynayan çocuklar bizi gördüğünde duraksadı. Elllerinde seksek taşları vardı. Yanlarına yaklaştık. Sırt çantasından çikolata çıkardım iki tane. “Alın bakalım,” diyerek uzattım. Güzel yüzlerinde masum gülüşler belirdi. Çikolataları çekinerek aldıklarında, “Siz Türk askerisiniz, değil mi?” dedi küçük kız. Hafifçe gülümseyerek başımı onaylar şekilde salladım. “Öyleyiz. Seksek mi oynuyorsunuz bakalım?” dediğimde yere çizdikleri ufak seksek görseline baktılar. “Evet. Sen de oynar mısın bizimle?”

Başımı çevirip Pars’a baktım. Bakışları zaten bendeydi. Neden baktığımı anlayınca, “Ben ev halkına bakıyorum,” dedi ve yanımdan geçti.

“Oynarım tabii. Gelin bakalım.”

Sekseğin başına geçtik. Küçük kız taşı elime tutuşturdu. “İlk sen,” dediğinde güldüm. Taşı elinden alıp rastgele attım. Dörde geldiğinde tek ayakla sekerek gitmeye başladım. Özlemiştim bu oyunu oynamayı. Genelde tek başıma oynardım. Geri döndüğümde eğilerek taşı aldım ve yanlarına gidip taşı onlara verdim. “Hadi, sende sıra,” dediğimde kahkaha atarak bana baktı. “Ne oldu neye gülüyorsunuz, kız?” dedim ikisine de bakarak. “Çizgiye bastın,” dedi ikisi aynı anda. Geriye dönüp baktım.

Çizdikleri kareler zaten çok küçüktü. “Basmadım,” dedim. Gülmeye devam ederken ikisi de alayla, “Bastın ki. Yandın,” dedi. Kaşlarım çatıldı. “Basmadım. Ayrıca siz basmadan geçebiliyor musunuz ki bana laf söylüyorsunuz?” Önce elinde taş tutan kız omuz silkti.

“Çocuk oyuncağı,” dedi ve çizginin başına geçip taşı attı. Pürdikkat izlemeye başladım. Basarsa anında söylerdim. Seke seke gitti ve arkasını döndü. Tam taşı alacağı sırada ufak bir sallanmaya başladı. “Basacaksın,” dedim keyifle. Fakat hemen dengesini geri sağlayıp taşı aldı ve seke seke dibime kadar geldi. Taşı arkadaşına verirken bana göz kırpmasıyla ağzım açık kaldı.

“Sen çocuklarla mı inatlaşıyorsun?” Pars’ın sesiyle ağzımı kapatıp hemen kendimi toparladım. “Hayır, ne inatlaşması. Oyun oynuyoruz,” dedim. Bir sekseğe bir de kızlara baktı ve başını aşağı yukarı salladı. “Kesin,” dediğinde kaşlarım çatıldı.

“Hadi, gidelim. Diğer hanelere bakalım,” deyip yürümeye başladı. Yürürken omzumun üstünden baktığımda iki kız da aynı anda el salladı. Kaşlarım hemen düz bir hâl aldı ve ben de gülümseyip el salladım. Çocuklar masum canlılardı. “Çocuklarla aran iyi gibi,” dedi yanında yürürken. Etrafa bakınırken, “Kimin kötü olur ki?” dedim umursamayarak. Omuz silkti. “Benim kötüdür,” dediğinde ona baktım. Güneş, koyu yeşillerini ortaya çıkarıyordu. Günlerdir yolda olduğumuz içinde sakalları çıkmaya başlamıştı.

“Sevmiyor musun çocukları?” Ben de çocuk ağlamasına falan dayanamıyordum ama nefret de etmezdim bir çocuktan. “Onlar beni pek sevmez,” demesini beklemiyordum. Sebebi yüksek ihtimalle şu sert tipi olmalıydı. Her canlıya öldürecekmiş gibi bakarsa sevmezlerdi tabii. “Daha yumuşak bakmayı dene,” dedim. Güldü. Gülüşü kısa ve toktu. “Yumuşak bakmak mı? Sert mi bakıyorum?” Bir de soruyordu. “Aynada bakmıyor musun

kendine?" dedim başka bir hanenin kapısına gelmişken. Bozularak, "Üsteğmen Laçın," dediğinde güldüm. "Sert bakıyorsunuz, Komutanım," diyerek düzelttim. Ve hanenin kapısını tıklattım...

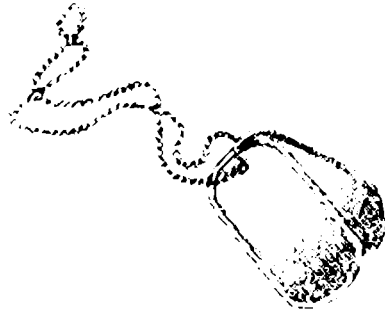

"Anne, şimdi nereye gidiyoruz?" Küçük kız merakla sordu annesine. "Bir abi var, onun yanına gideceğiz. Artık onunla yaşayacağız." Cemre inanmasa da başını onaylar şekilde salladı. Çünkü annesi sürekli bunu diyordu. Cemre de anlamıyordu ki. Sürekli abiler değişiyor, evler değişiyor, taşınıp duruyorlardı. "Peki, bu okulda arkadaşlarım olacak mı?" Merak ettiği konulardan biriydi bu. Sürekli taşındıkları için sürekli okul değiştiriyordu Cemre. O yüzden hiçbir zaman doğru düzgün arkadaş edinememişti. "Olur tabii. Sen insanlarla biraz sosyalleşsen..." Annesi kızından çok bağımsızdı. Onun için kızı sadece yanında taşımak zorunda olduğu bir bavuldu. "Konuşuyorum zaten. Her ders parmak da kaldırıyorum." Henüz ikinci sınıfta olmasına rağmen beş okul değiştirmişti. Anasınıfıyla beraber yedi oluyordu. Anasınıfını da iki okulda okumuştı.

"Aferin sana. Derslere katıl. Şimdi, abinle konuştuğunda saygılı oluyorsun, tamam mı Cemre? Terslemeden düzgünce konuşuyor ve konuşurken benim gözlerime bakıyorsun. Yanlış bir şey söylersen ben uyaracağım seni." Abiden kastı annesinin çıktığı adamlardan biriydi. Cemre ezberlemişti artık ne yapması gerektiğini. Annesi yüzünden sürekli yalan söylemek zorunda kalıyordu. Bu, Cemre'ye ciddiye kötü hissettiriyordu. Zira yalan söylemenin kötü bir şey olduğunu biliyordu. Hayır, annesinden

öğrenmemiştir. Annesine göre yalan zaten bir yaşam biçimiydi. Cemre her şeyi kendi kendine öğrenirdi. Zira merakı onu araştırmaya itiyordu. "Tamam, anne," dedi Cemre sakince. "Babana bir şey anlattın mı?" diye sordu annesi.

Babasına bir şey söylemesini istemezdi. Söylediğini duyarsa fazlasıyla sinirlenebilirdi. "Söylemedim," dedi Cemre sakince. Yalan söylemekten hoşlanmazdı ama bu yapamadığı anlamına gelmiyordu. "Aferin. Sorarsa söyleme bir şey. Domuz, gebere-medi," deyip camdan dışarıyı izlemeye koyuldu. Babasına böyle demesi Cemre'yi mutsuz ediyordu. Çünkü henüz babasının nasıl biri olduğunu bilmiyor, onunla vakit geçirdiği için onu seviyor-du. Belki maddi olarak hiçbir şey yapamıyordu ama Cemre hiç öyle bir çocuk olmamıştı. Babasının onunla gülerек muhabbet etmesi bile ona iyi geliyordu. Ya da bağırması. Tabii ki an-nesine böyle bir şey söyleyip onu kızdıramazdı. Sessizce otur-maya devam etti koltukta. Otobüsteydiler. Yeni taşındıkları yere gidiyorlardı. Cemre bıkmıştı artık seyahat etmekten. Ki henüz bu daha başlangıçtı...

"Halkın ihtiyaçlarını bir yere not edin. Karargâha döndüğümüzde tüm bu ihtiyaçlar karşılanacak," dedi Pars time. Köyün her bir hanesini gezmiş, üstüne üstlük oturup sohbet dahi etmiş-tik. Öğrendiğimiz kadarıyla bu köye henüz herhangi bir kansız gelmemiştir. Bu iyi haberdi ama diğer köylerdeki riskleri arttırır-dı. "Hava kararmak üzere. Yola çıkıyoruz. Gece yarısına kadar yürüyeceğiz. Sonrasında istirahat." Amacımız bize verilen göre-

vi en hızlı ve en doğru şekilde yapmaktı. Bu yüzden yürüyebildiğimiz kadar yürür, uyuyabildiğimiz kadar uyurduk. Uykuyu tabii ki az tutardık lakin insan zihninde önemli bir faktör olduğu için belirli bir saat aralığında uyumamız gerekirdi. Tabii bu durum elimizde imkân olduğu sürece geçerliydi. Sıcak temas sırasında kenara çekilip uyuyamazdık.

Köyden ayrıldığımızda diğer köy gözüktüyordu. Dağın eteklerine kurulmuştu. Tahmini on yedi ila yirmi kilometre olmalıydı. Fethi'nin sesi kulaklarıma doldu. "Baran, sen uzun süredir gereksiz bir bilgi dökmedin, birader. Hayırdır?"

"Yok, kardeşim. Bir daha yapmam öyle bir hata," dedi Baran endişeyle. Dudağımın kenarı kıvrılırken, "Oğlum, sen acı seven insandın. Nasıl yandın lan o kadar?" dedi Fethi.

"Ne acısı? Tövbe bir daha ağzıma pul biber sürersem. Tatlıcıyım bundan sonra." Ufak bir güldüm. "Senden tatlıcı olmaz," dedi Alper. Baran alınarak, "Neden lan? Maşallah bol bol baklavam var," dedi. Yaptığı espri o kadar kötüydü ki yüzümü buruşturdum. "Sen bir daha espri yapma, kardeşim," dedi Alper içimi okuyarak. Baran'ın gülüşü doldurdu kulaklarımı. Onların gülmesi beni de mutlu ediyordu. "Bilgi paylaşamıyorum, espri yapamıyorum, ne yapayım? Konuşmuyorum artık," dedi tavırla.

Abbas, "Kadın gibi trip atma lan," dediğinde omzumun üstünden baktım. "İnsan gibi trip atma," diyerek düzeltince önüme döndüm. "Ne gibi trip atacak o zaman?" dedi Ekin alayla. Abbas boğazını temizledi. "Trip atmasın oğlum işte," dedi.

"Atacak gibi duruyor, abi," dedi Can, Baran'ı kastederek. "Atar o geveze. Lan konuş hadi tamam, demedik bir şey." Abbas gönlünü almaya çalışarak seslendi Baran'a. Baran ise hemen, "Madem o kadar ısrar ettiniz konuşayım," dedi sanki ciddi ısrar etmişler gibi. Fethi şaşkınlıkla, "Aa gören de ayaklarına kapan-

dık sanacak,” dedi. “Gerçi Abbas Reis biraz kapandı gibi ama,” dediği anda Abbas durdu. “Fethi, şimdi siktim o çenenin yayını.”

Arkamda bir koştururuma olduğunda Abbas’ın Fethi’yi kovaladığını anlamıştım. Kısa bir an arkama baktığımda Abbas yerden taş alıyordu. Önüme döndüm. Dönmemle ufak bir acı haykırışı duyuldu Fethi’den. “Abi, şeytan mı taşıyorsun? O ne ya?” Timden gülme sesleri yükseldiğinde Abbas’ın sinirli sesi duyuldu. “Az bile sana, pezevenk!” Fethi konuyu hızla değiştirdi. “Yalnız burada Alper varken bana pezevenk demen hiç hoş değil, Reis.” Alper girdi bir anda araya. “Lan ben ne alaka şimdi?” Fethi konuyu kendisinden çekmek için böyle bir yola başvurmuştu.

“Ayran gönüllü olan ben miyim, kardeşim? Gönlünü çalkalayana köpürüyorsun,” dedi Fethi. “Bence biraz daha zorlarsan taşlanacak gibisin, Fethi,” dedi Ekin. Hak vermiştim. Alper ıskalamazdı da. “Tamam, sustum. Size de şaka yapmaya gelmiyor.”

Daha fazla riske girmemek için sustu. Pars duraksadığında yavaşladım. “Burası iyi. Uykunuzu alın, yarın durmak yok. Sabaha karşı tekrar harekete geçeceğiz. Nöbet sırası Ekin’le bende. Sonra Can ile Baran kalkacak.”

Sırt çantalarımızı indirmeye başladık. Ben sırt çantasını yastık yerine kullanırdım. Sırtüstü yatar, yıldızlara bakıp uyurdum. Yere uzanmadan önce botumla büyük taşları kenara çektim. Ardından sakince uzanıp gözlerimi yumdum. Huzurla derin bir nefes aldım. “Bu kadar hızlı uykuya geçmen şaşırtıcı.” Pars’ın sesini duysam da gözlerimi açmadım. “Huzurlu gibi gözüküyorsun,” dediğinde hemen cevap verdim. “Öyleyim.” Kısa kestim. “Normal bir insan böyle bir yerde çok huzurlu bir uyku çekmez,” dediğinde sesimi çıkarmadım. O da konuşmayacağını

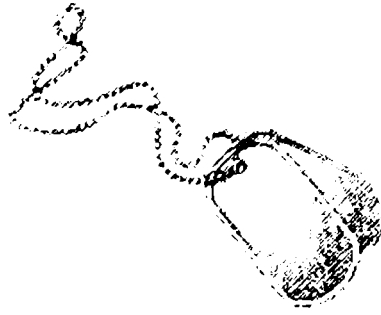
anladığında yanımdan uzaklaştı. Huzurla uyuyabilirdim çünkü annem de babam da yanımda değildi...

Annesi öfkeyle telefonu fırlattı. Küfürler savurarak bağırırken içeri, odaya girdi. Patlaması gereken, sinirini atabileceği biri lazımdı. E tabii buna en uygun kişi de küçük kızydı. Çünkü ne sesini çıkarabiliyordu ne de karşı koyabiliyordu. Yine konuştuğu adamlardan biri onu sinir etmişti. Kıskançlık kriziydi bir nevi. Fakat kızına patlayamıyordu. Çünkü küçük kız bağırışmalara rağmen uyumuştı. Artık alışmış olmalıydı. Fakat bu annesiydi. Ona her zaman kızacak bir sebep bulurdu. Uyurken beli açılan kızına baktı. Annesi hep ona belini kapaması gerektiğini söylerdi. Ama uyurken kim kontrol edebilirdi ki? Annesi tüm uyarılarına rağmen belinin açık olduğunu gördüğünde sebebini bulmuştu. Hızla uyuyan kıza yaklaştı ve iki eliyle tişörtünün sırtından tutarak, kıızı kaldırıp diğer koltuğa fırlattı. Küçük kız korkuyla uyanırken ne olduğunu anlamamıştı bile. Zaten annesinin neden hep ona kızdığını çözemezdi.

"Ağzına sıçtığımın kıızı! Ben sana demiyor muyum belini kapat diye?" Ardı ardına vurmaya başladı. Kum torbası misaliydi onun için. Sinir stres atıyordu. Zaten sinirliyen çok akli başında birine dönüşmezdi. Küçük kız, yüzünü korumak için kollarını kaldırdı. Yediği dayak canını acıtsa da ağlayamıyordu. Şokun etkisindeydi çünkü. Az önce güzel bir rüya görürken şimdi kâbusu yaşıyordu.

İnsan annesinin veya babasının yanında huzurla uyurdu. Cemre için hiçbir zaman öyle bir şey olmadı. O, hep diken üstünde olurdu. Her an bir kavga çıkabilir ve o kavganın suçlusu durduk yere Cemre olabilirdi. İşin kötüsü Cemre artık buna alışmıştı. Her kavgada sabırla suçlu çıkmayı bekliyordu. Çıktığında ise artık şaşırmak yerine mantık yürütmeye çalışıyordu. Onu geliştiren şeylerden biri merakı olmuştu. Merak etmişti. Neden suçlusu hep o çıkıyordu? Bunu düşünürdü. Uzun yıllar sürdü cevabını alması. Çünkü cevabını bulmak için sevgisini bir kenara bırakması gerektiğini anca anlamıştı. Babasının yanında da uyuyamazdı. Alkol kokardı. Ya da babasının kafası güzelken bir şey yapmasından korkardı. Ama hep uykuyu sevdi. Onu böyle gerçeklerden uzaklaştıran uykuyu her zaman sevdi.

“Kalk artık, uyuyan güzel.” Botumla dürttüm Fethi’yi. Öküz gibi uyuyordu. Tüm tim kalkmış, ayılmaya çalışıyordu. “Beş dakika daha,” diye mırıldanıp arkasına döndü. Kaşlarım çatıldı. “Lan kalk!” der demez ayıldı. Hızla ayağa kalkıp dengesini kurdu. “Emredin, Komutanım,” dediğinde gözlerini açmaya çalışıyordu. “Kendine gel. Yola çıkıyoruz birazdan.” Yanından ayrıldım. Pars nöbet değişiminden sonra uyumuş olmalıydı. Kaskı gözlerini kapatmış, kollarını göğsünde bağlamıştı.

“Uyumuyorum, Laçın,” dedi bir anda. Ona baktığımı nereden anlamıştı? Zihnimi okumuş gibi hissettiğim için bakışlarımı ondan çektim. “Komutanım, şunlar araba mı ben mi yanlış görüyorum?” Hızla Baran’ın dediği yere doğru baktım. Evet, ba-

yağı arabaydı. “Komutanım, bakmalısınız,” dedim ve omzumun üstünden Pars’a bakacağım sırada zaten yanımda olduğunu fark ettim. Işınlanıyor muydu? “Görüyorum. Köye gidiyor olmalılar. Ne taraftan geldiklerini hesaplayabilir misin, Can?” Can hemen omzundaki haritayı çıkardı.

“Araçların burnu batıya doğru bakıyor. Doğudan gelmeleri yüksek ihtimal.” Parmağını haritanın üstünde hareket ettirmeye başladı. “Komutanım, diğer köyden geliyor olabilirler.” Parmağı duraksadı. Gün yeni aydınlanıyordu.

“Sonraki durakları burası. Hazırlanın, temasa gireceğiz.”

Arkamı dönüp gözlerine baktım. “Sayıları fazla. Destek istememiz lazım. Hava desteği olmaz, köylüler zarar görebilir.”

Bana baktı. Başını onaylar şekilde salladı. “Hava desteği lazım. Köylüleri olabildiğince köyden uzaklaştıracacağız.” Sesi net ve kararlıydı. Sesimi çıkarmadım. Time dönüp, “Toparlanın. Köye geri dönüyoruz,” diye seslendim. Herkes apar topar hazırlandı. Hızlı adımlarla çok uzaklaşmadığımız köye geri dönmeye başladık.

“Alper, sen benimle kalıyorsun. Biz köylüleri bir araya toparlayacağız. Can, Abbas’la beraber köy halkını olabildiğince uzaklaştırıyorsunuz.” Köyün girişine yaklaştığımız sırada devam etti. “Laçın, geri kalanlar sende. Şerefsizleri olabildiğince oyalayın. Baran, destek için haber verdin mi?” Köye geldiğimizde durduk. Ayrılmadan önce, “Haber verdim, Komutanım. İki saate burada olurlar,” dedi. İki saat bazen kısa gelse de bazen günler gibi gelebilirdi. “Hadi! Görevinizin başına.”

Dağılmaya başladık. Parslar gözden kaybolduğunda bizimkilere döndüm. “Köye geldiklerinde girişte dururlar. Yumuşata yumuşata karşılayacağız. Sayıca üstünler. Girişte yerlerinizi alın. Araçlarından indikleri anda infaz edin.”

Hepsi ciddiyle ayrılmaya başladılar. Eğer köyün çıkışında veya ortasında mevzi alırsak geriye adımlayacak yerimiz olmazdı. Ama eğer girişten itibaren mevzi alırsak geriye doğru alanımız olurdu. Araç sesi gelmeye başladığında dikkat kesildim. Bizimkiler fazla gözükmiyordu. Hepsi yerlerini almış olmalıydı. Araçlar durduğunda nişan aldım. Ayağı yere değdiği anda tetiğe bastım.

Ateş etmemle diğerleri de ateş etmeye başladı. Hepsi tek tek yere serilirken onlar da karşılık verdiler. O kadar fazlaydılar ki siper aldığım duvarın üst tarafı kırılmıştı...

“Komutanım, yoğun ateş altındayız. Roketatarları var.” Tel-sizime gelen sesle Ekin’in olduğu yere baktım. Ufak bir kayada siper almışlardı. Dibime düşen bombayla hızla kendimi attım. Havaya uçan toprak parçaları üzerime yağıyordu. “Komutanım, ben bir tane yedim.” Duyduğum sesle tüylerim diken diken oldu. “Komutanım, yaklaşıyorlar.” Kulağım çınlarken farklı bir ses daha geldi. “Mühimmat bitmek üzere, Komutanım.” Ellerimi yüzümden çektim. Başımı iki yana salladım. Kendime gelmem lazımdı. “Geride kalın. Kim yaralı?” dedim zar zor. Pars ve Alper neredeydi? Ya Can? Onlarla mıydı? Kim yaralanmıştı?

“Kim yaralandı!” dedim bağırarak. Ekin’den cevap geldi. “Komutanım, Baran cevap vermiyor.” Hızla kolumun dibinden bir kurşun sıyırdı. Baran’ın olduğu yere gitmem lazımdı ama zaten bir anda kurşun sesleri azaldı. “Mühimmat bitti,” dedi Abbas sıkıntılı bir sesle. Esir düşmek seçenek bile olmamalıydı.

Tam bu sırada kulağıma Pars’ın sesi geldi. “Destek geldi,” demesiyle jetin sesi kulak zarlarıma doldu. Şerefsizlerin üstüne hava mermisi yağdırırken, bunu fırsat bilerek hızla koşmaya baş-

ladım. Koşan adımlarım yerde yatan Baran'ı görünce yavaşladı. "Baran..." dedim hemen yanına giderek. Dizlerimin üstüne çöktüm. Yüzünü ellerimin arasına aldım. "Baran! Konuş benimle."

Gözlerini açtı zorlukla. "Komutanım, sanırım artık istesem de konuşamayacağım." Gözleri gökyüzündeydi, boş bakıyordu. "Komutanım, bir tanesi yaralı. Diğerleri öldü." Omzumun üstünden timin geri kalanına baktım. Pars da dâhil, hepsi bana bakıyordu. Başımdaki kaskı çıkarıp yere bıraktım.

Baran'a baktım. "Baran konuş, susma!" Yaralarına bakmaya çalıştım. Gözlerim bedeninin her bir yanını tarıyordu. "K..." Nefes alamadığı için öksürmeye başladı. "Komutanım, annem... Size eman..." Böyle konuşmamalıydı.

"Baran, saçmalama aslanım! Annen bekliyor seni evde, kapatma gözlerini!" Arkaya baktım. "Ekin! Müdahale et! Can, acil destek çağırın! BİR ŞEY YAPSANIZA! DİKİLMİYİN ORADA!" Kimse bir şey yapmıyordu! Pars bana doğru adımlamaya başladı. Baran'a döndüm.

Ağzından kan gelmeye başladığında öksürdü. "Va... Vatan sağ olsun..." Cümlelerin sonunu dahi zar zor getirmişti. Gözleri açık bir şekilde hayata gözlerini yummuştu.

Baran hep konuşur, ben susmasını isterdim.

İlk defa Baran konuşsun istedim.

Baran ilk defa konuşmadı.

Baran Ata, vatani için canını feda etmişti.

Baran Ata. Şehit olmuştu...

Kulağımda uzun bir çınlama vardı. Hiçbir şey duymuyordum. Algılarım kapanmıştı. Baran'ı kaldırdım, başını dizlerime yatırdım. Açık olan gözlerini kapattım. Bakışlarım biraz yukarı

kalktığında o kız çocuğunu gördüm. Seksek oynadığımız kızdı. Geri indirdim başımı. Kızı korumak için atlamıştı mermilerin önüne.

“Baran, sana susmak yakışmıyor.”

Dudaklarımdan ifadesiz bir cümle döküldü, yanağımdan süzülen gözyaşı Baran’ın ellerine düştü. Timin gözleri bendeydi. Şu an yıkılırsam onlar da yıkılırdı. Şimdi değildi. Şimdi olmazdı. Baran’ın cansız bedenini kendime çekip sarıldım. Saçlarına kısa bir öpücük bıraktım. “Allah’a emanetsin, aslanım. Söz veriyorum, yaşatmayacağım kılına dokunan her bir şerefsizi.” Bedenini yavaşça geri indirdim.

Ellerime onun kanı bulaşmıştı ve asla silinmeyecekti. Sakinlikle ayağa kalktım. Arkamı döndüğümde hepsinin tahmin ettiğim gibi bana baktığını gördüm. “Ekin!” dememle gözleri Baran’dan ayrılıp beni buldu. “Bayrak,” dediğimde kaldı. Sonra sırt çantasından uğruna can verilen şanlı Türk bayrağını çıkardı. Bana doğru yıkık adımlarla geldi. Elinden bayrağı alıp Baran’a döndüm. Bayrağı açıp üstüne örttüm. Yüzünü kapatmadan önce son kez baktım ona. Susmayı bilmeyen adam, şimdi konuşmak bilmiyordu. Susmasını istediğim adam, şimdi konuşsun diye her şeyi yapabilirdim. Ama artık ne o konuşabilirdi ne de ben onu susturabilirdim.

Bayrağı yüzüne çektim. Takviye gelene kadar böyle kalacaktı. Ayağa kalkarken kaskımı yerden aldım. Acı, çok farklı bir duyguydu. Sizi öldürmeyen her acı güçlendirir derler. Hayır! Öldürmeyen her acı, sizi yavaş yavaş öldürür. Sadece bunu fark etmezsiniz. Time döndüm. Hepsi gözlerini Baran’dan çekip bana baktı. Şaşırmışlardı. Bu kadar sakın gözükmeme şaşıyorlardı. Hatta belki Pars bile şaşırmıştı. Ona bakmıyordum. Ama bildiğim bir şey vardı. Kendimi şimdi bırakırsam onlar kendilerini hiç tutamazlardı. Üstlerine doğru adımladım. Aralarından

geçerken Pars'a omzum çarptı. Umursamadan kanlı ellerimle bir sigara çıkarıp dudaklarıma yerleştirdim. Çakmağı çaksam dahi yanmıyordu.

Öfkeyle çakmağı yere vurdum...

ŞEHİT BARAN ATA

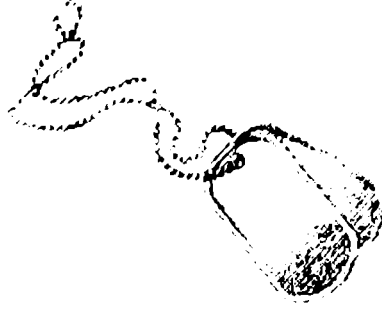
Ben, Baran. Geveze Baran... Babası onu biraz daha sevsin diye gerekli gereksiz bilgi depolamaya çalışan Baran... Babasına hevesle gidip bir şey anlatacağında terslenen, ağlayarak her şeyi annesine anlatan Baran. Babasına anlatamadığı bilgileri herkesle paylaşmaya çalışan Baran. Belki bilgili olursa daha çok sevileceğini düşünen, konuştukça dinleneceğini zanneden Baran...

Annesinin göz bebeği, babasının yüz karası olan o çocuk...

Hayatında tek bir kadına âşık olan, o kadına da dili tutulan Baran. Hayali baba olup, çocuğuna her şeyi öğretip onunla gurur duymak isteyen; annesine, "Başardım, babamdan daha iyi bir baba oldum," demek isteyen Baran.

Ben, Baran Ata. Yalnızca Ata. Babasından alamadığı sevgisini vatanına veren Ata. Vatani için sevdiği kadından, annesinden, hayalinden vazgeçmeye hazır olan Ata. Uzun bir görevden sonra annesinin saçlarını okşamasını heyecanla bekleyen Ata. Tüm heyecanımı, sevgimi, hayalimi, annemi, sevdiğim kadını, acılarımı, umutlarımı, babamı geride bıraktım vatan uğruna. Ve

bir daha olsa hiç düşünmeden, bir daha can veririm bu bayrak uğruna.

“Oğluumm! Evladımm! Yavrumu almayın benden!”

Büyük bir feryat koptu. Bir annenin ruhu bedeninden ayrılıyordu. “Cemre, kızım ben sana oğlumu böyle mi verdim?” Fulya abla hıçkırıklarını tutamıyordu. “Oğlun şehit oldu ne demek? Oğlunu bir avuç toprağa bıraktık ne demek!” Ağlaması daha çok artarken kollarından tuttum. Kamuflajımın iki yanından elleriyle sıkı sıkı tutuyordu. Biraz öfkeyle, biraz çekingenlikle, en çok da acıyla.

“Kızım, ne olur oğlumu almayın benden!” Ayakta durmakta zorlanıyordu. Kollarını daha sıkı doladı bana. “O bensiz yapamaz. Beni de koyun yanına! Yalvarırım oğlumdan ayırmayın beni!” Kollarını boynuma doladı. Kendisine çekip sarıldı. Yükü tamamen bendeydi. “Kızım, ben böyle vermedim oğlumu. Sen neden bana böyle getirdin oğlumu?”

Bir annenin çığlıkları yükseldi. Bir sayısı bazen çok büyük bir sayıydı. “Oğlumu götürmeyin!” Eziliyordum her feryadının altında. Kalkamıyordum. Lakin başka seçeneğim yoktu. “Oğlumun kokusu olmadan nefes alamam, yapmayın!” Arkasında bekleyen sağlık ekiplerine baktım. Şu an gerek yoktu. “Ben oğlumun kokusu olmadan nasıl yaşayayım, Cemre?” Cümlenin sonunu getiremedi. Hıçkırıkları izin vermedi.

“Oğlum gitti... Oğlum...”

Hepsi vatan sağ olsun diyeydi. Bu vatanın sağ olması içindi bu kadar acı, gözyaşı, özlem, emek, kan, ter... “Kızım, ne olur götürmeyin oğlumu. Ben onsuz ne yaparım? Nasıl yaşarım?” Uzaklaştı benden. Yaşlı gözleri benim gözlerimi buldu. Yanağımdan süzülen tek yaşa baktı. “Ah, kızım! Ben oğlumu böyle mi emanet ettim?”

Ağlaması sanki mümkünmüş gibi daha çok şiddetlendi. Dişlerim sıkılmaktan kırılmak üzereydi. Acı, her zaman bu kadar yakmazdı canınızı. Konu değer verdiğinizin canı olunca yakardı bu kadar. Elinizde olmazdı çünkü. *Keşke bana olsaydı*, derdiniz. Ama olmazdı. Gözünüzün içine soka soka basardı yaranıza tuzu.

Bizler vurulduğumuzda ölmezdik. Vurulduğumuzda ya şehit ya da gazi olurduk.

Bizler ancak unutulduğumuzda ölürdük. Ve Baran Ata asla unutulmayacaktı. Kimse de unutturamayacaktı.

Biz vatan çiçeğini, kanımızla sulardık.

Biz bir ölür, bin dirilirdik...

“Bir asker, bir vatan evladı şehit oldu. Bir anne daha kendisini evladıyla beraber gömdü. Peki ya siz? Siz ne yapacaksınız? Öylece oturup teselli mi vereceksiniz!”

Albay’ın sinirli gözleri önce beni, hemen ardından Pars’ı buldu. “Ben olabildiğince az kan dökülsün dedim. Ve sonuç, kendi kanımız döküldü. Beni bu şekilde mi anlıyorsunuz?” Sesi odada yankılanıyordu. “Sen kimsin, asker?” Pars’a baktı.

“Yüzbaşı Emir Pars Boran,” dedi sakın ve tok sesiyle.

Bana döndü Albay. “Ya sen?” Sıkıldığımı fark etmediğim yumruklarımı açtım. “Üsteğmen Cemre Laçın,” dediğimde iki eliyle masaya vurdu.

“Bir Üsteğmen ve bir Yüzbaşı şehit verebiliyor, öyle mi?” Sessiz kaldım. Haklıydı. “Madem şehit verebildiniz, intikam almasını da bileceksiniz. Yas tutmak için vakit yok. İntikam beklemes. Şehidimizin intikamı en erken şekilde alınacaktır!” Sesi yükseldi. “Anlaşıldı mı, asker!”

İkimiz de aynı anda ayağa kalktık. “Anlaşıldı, Komutanım!” Yeşilleri benimkilerle buluştu. Onun gözlerinde ne vardı bilmem ama benimkinde öfkeden başka bir şey yoktu.

“Şimdi şehidimizi son yolculuğuna uğurluyor, daha sonra bir gün istirahat edip Kaos olarak burada oluyorsunuz. Çıkın!” dediğinde askeri nizamaya uygun odadan çıktık. Postallarımı sertçe vururken sorgu odasında tutulan şerefsizin yanına girdim. Kapıyı açmamla sandalyede görmem bir oldu. “Laçın!”

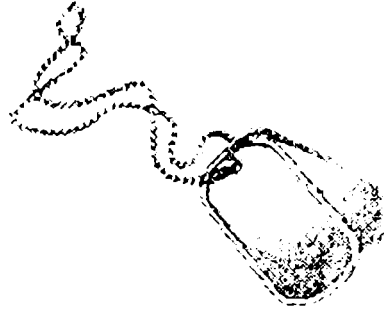
Umursamadan şerefini siktiğimin itinin suratına tüm gücümle yumruk geçirdim. Sandalyeyle beraber geri düştüğünde üstüne çıkıp öfkeyle suratına yumruk atmaya devam ettim. Bir kez daha vuracağım sırada kollarımda eller hissettim. Vurmak için çabalasam da, “Laçın, kendine gel!” demesiyle duraksadım. Burnumdan soluyordum.

Yüzü kandan gözükmeyen kansız orospu çocuğunu diri diri yakmak istiyordum. “Ne yaptığını zannediyorsun sen?” Yeşilleri sinirle parlayan Pars’a baktım. Kan bulaşmış elimle burnumu sildim. Bir bana, bir de kapıdan dışarı baktı. Sinirle adım attığında kapıyı kapattığını anladım.

“Onu canlı tutmamızın bir sebebi var, Cemre.” Daha sakın konuşunca öfkeyle alıp verdiğim nefesi düzene soktum. “Haklısınız, Komutanım.” Bakışlarım yerde acı içinde kıvranan fareye kaydı. Ardından Pars’a baktım. “Müsaadenizle.” Baş selamı verdim ve sorgu odasından çıktım. Cenazeye önden gitmem gerekiyordu. Malum, böyle bir durumda dahi haber yapmaya çalışan beyinsizler vardı. Haberden kastım gereksiz bilgiler öğrenmeye

alışan kısmı kastediyordum. Askeriyeden çıktığımda sigaramı dudaklarıma yerleştirdim. akmağım yandığında derince içime çektim.

Ben Cemre Laçın'sem o Amed denen fare kılıklı orospu çocuğunu diri diri yakacaktım. İşte o zaman keyif sigarama ufak bir ateşten fazlası olamayacaktı...

1998

"İlker, hadi sofraya." Cemre'nin annesi seslendi babasına. Yerde yuvarlak bir yemek masası vardı. Cemre'nin abisi Ferhat, ablası Esin, annesi ve babası bu sofradaydı. Babasının kafası yine yerinde değildi. Cemre henüz bir yaşındaydı. Ferhat'la Esin, İlker'den hep uzak dururdu. İlker Ferhat'a çeşitli şekillerde şiddet uygularken Esin'in eline geçen her parayı alırdı. Öz babaları da değildi. Esin kardeşini beşikten aldı ve onunla sofraya oturdu. Kardeşi sũrekli ağlıyordu. İnatçı bir bebektir. Uykusu vardı ama beşikte uyumamıştı. Kendini kasarak uyanık tutmuştu bedenini. Uyumama sebebi, ortamın tamamen huzursuz olmasındandı. Bebekler hissedirdi. Huzuru da gũveni de. Tıpkı hayvanlar gibi olurlardı. Gũvensiz ve huzursuz hissettikleri yerlerde saldırgan tavırlar sergilerlerdi. Cemre'nin bu tavrı ise ağlamaktı. ũnkũ bir bebek olarak sadece bunu yapabiliyordu.

Annesi çalışır, babası yer; abisi ve ablası evi çevirirdi. Belki güvenle bir kucağa alınsa uyurdu küçük bebek. "Sustur şunu!" İlker bir anda bağırdı sofranın başında. Bir yaşındaki küçük kızı bağırmanın etkisiyle daha çok ağlamaya başlayınca, babası eliyle kafasını tutup hızla sofraya tahtasına vurdu. Küçük bebeğin kafasında ufak bir kısım yarılmıştı. Esin hemen kardeşini kucağına alıp sofradan kalktı. Annesi çalışmaktan kendinde bile değildi. Ses çıkarırsa ona da bulaşacağını farkındaydı. Ferhat da hızla kalkarak ablasının yanına gitti. Bunların hiçbirini hatırlamayacaktı Cemre. Çünkü henüz bir yaşındaydı. Ama zamanı geldiğinde kendi öğrenmek isteyip her şeyin farkına varacaktı. Hikâyenin biraz gerisinde de bahsedildiği gibi. Cemre kendi kendine öğrendiği her şeyi merakına borçluydu. Meraklı bir çocuktur. Ve ona verilen merak, bir lütuftu.

Cemre'nin orada yaşaması bir mucizeydi. Henüz olgunlaşmamış bir bebeğin kafası sertçe sofraya tahtasına vurulmuştu. Bu bebeğin daha yaşatacağı insanlar olmalıydı. Yoksa neden şimdi böyle bir şeyden kurtulsun ki? Ne gibi bir amacı olabilirdi şu an yaşamasının? Cemre'nin ilk mucizesi bu değildi. Olmayacaktı. Babası daha sonra, iki yaşına geldiğinde onu duvara fırlatacak, onu kurtaran tek şey, üst üste dizilmiş yorganlar olacaktı. O yorganlar olmasaydı iki yaşındaki bir bebeğin kanları duvardan temizleniyor olacaktı. Cemre böylesine şiddetli bir olaydan da kurtulup yaşama tutunmuştu. Neydi bu kız çocuğunun bu kadar yaşama tutunma amacı?

Sadece kendi hayatı olsa oracıkta yaşar mıydı yine? Hayır. Mevzubahis sadece kendi hayatı değildi. Yaşamasıyla yaşayacağı, yaşatacağı birkaç -gerekli gereksiz- hayat vardı. O bebek sırf başkalarını yaşatabilsin diye yaşamıştı. Bu mucizelerin başka

mantıklı açıklaması yoktu. Elbette yaşatma görevini başarıyla gerçekleştirdikten sonra bir ödül verilecekti. Ama o ödülün bi-haber yaşamak, zombi gibi yaşamaktan farksız olacaktı...

Dua edilirken açtığım avuçlarıma baktım. Baran'ı iki metrelik bir çukura defnetmiştik. Üstünde ay yıldız olan şanlı bir bayrakla taşındı tabutu. Annesinin feryadı biraz olsun dinmedi. Gözyaşlarını tutmaya çalıştı, gururla baktı oğluna. Ama nafileydi tabii ki. Ağlamasını imkânı yok tutamazdı. Üstümdeki ağırlık beni eziyordu. Baran'ın toprağını silah arkadaşları atmıştı. Dostum, kardeşim dediği insanlardı bunlar. Onu iki metrelik bir çukura gömmüştük. Ne ben engel olabildim ne de annesi. Hiçbir şey yapamadım. Tim uzaktaydı. Başımı çevirip omzumun üstünden baktığımda gördüm onları. Hepsi dik duruyordu, gözlerindeki kamburluğu bir ben görüyordum. Omuzlarına yüklenen yük fazlasıyla ağırdı. Kolay kolay doğrulmazdı bu kamburluk.

Hepsinin bakışları bendeydi. Başımı çevirdim gördüğüm kişiyle. Omuzlarına gelen kahverengi saçları, açık kahverengi gözleri, keskin yüz hatları. Ona doğru adımladığımda gözleri gözlerimi buldu. Benden birkaç cm kısaydı. 1.68 veya 1.69 civarı olmalıydı. Bir adım attığında onu kendime çekip sakince sarıldım. “Ne işin var burada?” dedim kulağına fısıldar hâlde konuşarak. O da ellerini sırtıma koyup sarıldı sıkıca. “Ben de seni özledim,” dediğinde geri çekildim.

“Azra ciddi soruyorum. Ne işin var burada?” Bakışları bir etrafa, bir bana döndü. “Sanırım artık senin timindeyim...” de-

yince kaşlarım çatıldı. Anlamayarak baktım ona. Baran'ın yerine hemen birini mi atamışlardı? “Bu şekilde karşılaşmayı ben de beklemiyordum. Üzgünüm.”

O da ne diyeceğini bilemiyor gibiydi. Azra, Kara Harp Okulunda tanıştığım bir arkadaşım. Sıkı dosttık. O geldiğinde ben son sınıftım. Okul birincisi olarak mezun olduğumda telefonda konuşmaya devam etsek de yüz yüze bir daha karşılaşmamıştık.

“Azra, time gelemezsin,” dediğimde bakışları durgunlaştı. Neden dediğimi anlamamıştı. Kolundan tutup biraz uzaklaştırdım onu. “Timde kardeşimiz olan birini yeni şehit verdik. Seni de bu kadar hızlı göndermelerine anlam veremiyorum. Yaşayacağın psikolojik baskı çok fazla olacak ve istesen de ses çıkarmayacaksın. Çünkü haklı olacaklar.”

Bakışları arkamdaki time döndü. “Sorun değil,” dediğinde hızla cevap verdim. “Sorun. Şu an gelmen hiç iyi olmaz. Ayrıca tim komutanı ben değilim,” dediğimde iyice şaşırdı. “Nasıl?” dedi hemen. Elim başıma gitti. Saatlerdir bir dakika uyumamıştım. Eve dahi gitmemiştim. “Tim Komutanı, Yüzbaşı Emir Pars Boran diye bir adam. Ben Albay’la konuşmayı deneyeceğim.”

Yanımdan geçeceğim sırada kolumdan tuttu. “Cemre, konuşma. Gerçekten sorun olmaz. Hem az çok tahmin edebiliyorum neyle karşılaşacağımı.” Sorun olacaktı ama onu tanıyordum, altından kalkamayacak biri değildi. Ve ben şimdi hiç uğraşacak havamda değildim. Başımı onaylar şekilde salladım ve yanımdan ayrıldım.

Fakat aklıma gelen şeyle geri döndüm. “Azra, sen burada yaşamıyorsun ki. Kalacak yerin var mı?” diye sordum. Alt dudaklarını büzdü ve omuz silktilti. “Şimdilik bir otel ayarladım. Bakacağım sonrasına,” dediğinde cebimden yedek anahtarımı çıkarıp ona attım. Havada yakaladığında, “Eşyalarını topla gel,” dedim. Ve oradan ayrıldım.

Sigaramı yaktığımda telefonumu çıkardım ve Azra'ya evimin adresini attım. Motoruma binip eve doğru hareket ettim. Artık ayakta durabilecek gibi değildim. Bir an önce eve gitmek istiyordum. Hızla beraber sigaramın dumanı yüzüme çarpıyordu. Yolda giderken bir anda aynada Pars'ın arabasını gördüm. Kaşlarım çatıldı. Bu adam eve gidecek başka zaman bulamamış mıydı? Gazı daha da kökledim...

Geçmişten kesit

"Baran?" dedi Cemre. Baran hemen elinin tersiyle sildi gözyaşını.

"Emredin, Komutanım," dedi boğazını temizleyerek. Askeriyenin arka yeriymi burası. Tek bir bank vardı. Cemre oraya sigara içmeye çıkardı çoğu zaman. Çünkü yalnız olurdu. Buraya nadiren insan gelirdi. Baran hazır olda ayağa kalktı. Cemre farklı bir durumun olduğunu anladığında, "Otur. Rütbe yok. Sen iyi misin, aslanım?" dedi.

Baran başını farklı yana çevirdi. Cemre onu omzundan tutup oturttu. Kendisine bir sigara çıkardı, Baran'a uzatmadı. İçmediğini bilirdi. "Ne oldu, Baran? Anlat dinleyeyim, aslanım," diyerek sigarasından bir duman aldı. "Komutanım, başınızı şişirmeyeyim ben," diyerek tekrar ayağa kalktı. Baran sürekli konuştuğunda babası ona başını şişirdiğini söylerdi.

"Otur," dedi Cemre net bir sesle. Baran kararsız kalsa da oturdu. "Şişirmezsın. Fakat şimdi anlatmazsan sonrasında fazlasıyla başımı ağrıtırısın."

Dürüstçe konuştu. Cemre kafayı takar, sürekli ne olduğunu düşünürdü. Bu da baş ağrısının iki katına çıkması demekti. "Babamı kaybettik, Komutanım," dediğinde Cemre duraksadı. Direkt böyle bir konu beklemiyordu. Fakat sessiz kalıp dinlemeyi

tercih etti. "Ben çok mu konuşuyorum?" dedi Cemre'ye bakarak. Cemre başını onaylar şekilde salladı. "Evet. Gerekli gereksiz konuşuyorsun," dedi. Yalan söylemekten hiç hoşlanmazdı.

"Siz hiç susturmadınız?" Baran o zamanlar time daha yeni gelmiş sayılırdı. Birinci yılını bir ay önce doldurmuştu. "Rahatsız etmiyorsun," dedi Cemre. Baran'ın gözünden yaş süzüldü. "Bundan sonra susturur musunuz?" Cemre'nin kaşları çatıldı. "Neden böyle bir şey yapmamı istiyorsun?" Yapmazdı. Yani uğraşmazdı.

"Babam beni bu zamana kadar hiç dinlemedi. Öğrendiğim, bildiğim ne varsa belki beni dinler diye yaptım. Bu saatten sonra başka birinin beni dinlemesine gerek yok."

Cemre sigarasından bir duman daha alırken devam etmesini bekledi.

"Biliyorum, ben kendimi tutamam. Konuşurum. Susmam yani. Ama babamın dinlemediklerini, bir başkası dinlesin istemiyorum." Cemre hayatında ilk defa böyle bir istek alıyordu. "Annem dinlerdi hep beni. Hevesimin kırılmasını istemezdi. Bir de siz dinliyorsunuz şimdi beni. Susmam için ne gerekiyorsa yapın. Cezaysa ceza, sürünmekse sürünmek. Ama susturun beni, Komutanım."

Bunu cidden istiyor gibiydi. Cemre, Baran'ın gözlerinin içine baktı. Sigarasını sakince söndürdü bankın kenarına. Ayağa kalktığı anda Baran da kalktı. Cemre bir anda Baran'ın başını tutup kendi omzuna yasladı. Saçına ufak bir buse bıraktı. Bir yandan da sarılmıştı.

Kulağına doğru, "Seni her zaman dinlerim, aslanım. Ama gel, sadece bana konuş. Bir başkası hevesini kırmasın," dedikten sonra bıraktı Baran'ı. Yanından ayrılmadan önce omzunun üstünden bakarak, "Sürekli başımın dibinde konuşursan başım çok ağrır, Baran," dedi ve hafif gülümsedi. Baran komutanının

demek istediğini anlamıştı. Konuşacaksa başının dibinde konuşacaktı ki komutanının onu susturması için bir bahanesi olacaktı. Ama yine konuşmak isterse komutanıyla yalnızken konuşabileceğini de biliyordu.

Üsteğmen Cemre Laçın, o günden sonra Baran için bir komutandan fazlası olmuştu. Aralarında bir yaş olmasına rağmen bir abla gibiydi artık onun için. Canını seve seve verebileceği bir kardeş gibi.

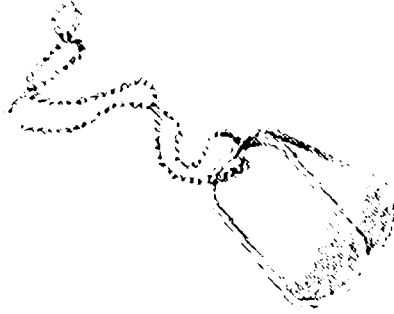
Eve geldiğimde apartmana girdim. Pars'ın arabası da durunca karşılaşmamak için hızlıca adımladım asansöre. Hızlandığımı görünce Pars da hızlanmıştı. Derdi neydi bu adamın? Asansöre binip hızla kapının kapanmasına sebep oldum. İmkânı yok on birinci kata benden hızlı çıkamazdı. Onun verdiği rahatlıkla derin bir nefes aldım. Baran'ın yüzü gitmiyordu gözümün önünden. Onu hep sustururdum başkalarının yanında konuşmasın diye. Hep susmasını isterdim. Zira insanlar heves sikmeye fazlasıyla meraklıydı. Yalnızken bana anlatmasını isterdim. Bazı günler oturur konuşurduk. Daha çok o anlatır, ben dinlerdim. Zaten hep iyi bir dinleyici olmuşum, teselli vermeyi pek bilmezdim. Kendimi daha fazla tutamayacak gibiydim.

Asansör kapısı iki yana açıldığında titreyen ellerimle anahtarımı çıkardım. Bu sırada Pars'ın sesini apartman koridorunun sonunda duydum. "Laçın, dur!" Manyak, bana yetişmek için koş a koş çıkmıştı merdivenleri. Durmadım. Şu an yıkılmak üzere olan bir kuleydim. Ve burası, Pars'ın gözlerinin önü yıkıl-

mak için hiç iyi bir yer değildi. Kapıyı nihayet açtığımda hızla içeri girip kapıyı kapattım.

Sinir boşalmasıyla gözlerimden yaşlar süzölmeye başladı. Sırtımı çelik kapıya yasladım ve yavaşça yere çöktüm. Avuç içlerimle gözlerimi kapattım. Ağlamak istemiyordum. Ağlamaktan nefret ederdim. Zaten uzun süredir de ağlamamıştım. “Laçın, iyi değilsin, aç kapıyı.” Kapıyı tıklattı. Sesimi çıkarmadım. Ağlamam artarken kendimi gözyaşı dökmemek için sıkıyordum. “Açmayacaksın, değil mi? İnatçı kadın...” Sesi kapıdan dolayı boğuk geliyordu. Duymak istediğim tek ses Baran’ındı. O da fazlasıyla imkânsızdı.

Yerine ben vurulsaydım, o yaşasaydı, olmaz mıydı? Görevimi yerine getirip yaşatsaydım onu. Yapamadım. Yaşatamadım. Başarısız olmuşum. Hayata geliş amacımı dahi yerine getirememiştim. Ardı ardına yaşlar süzölürken silme zahmetine bile girmedim. Zorlukla ayağa kalktım ve dengemi kurup odama ilerledim. Kapımı kapattığımda kendimi yatağa bıraktım. Uyumam gerekiyordu. Ağlamamak için uyumam gerekiyordu. Uyuyamayacağımı bilsem de kapattım gözlerimi...

“Ne oluyor, abla?” dedi Cemre. İkinci sınıfın sonlarındaydı. “Bir şey yok. Sakın girme odana.” Kendi evlerindeydi. Cemre okuldan geldiğinde ablasını, eniştesini ve abisini endişeli gözlerle evde bulmuştu. Ama annesi ortada yoktu. Cemre hayatı boyunca anasını da dâhil okuluna tek başına gidip gelmişti. Annesi ne sabah uğurlar ne para verirdi. Ne yemek ne de su

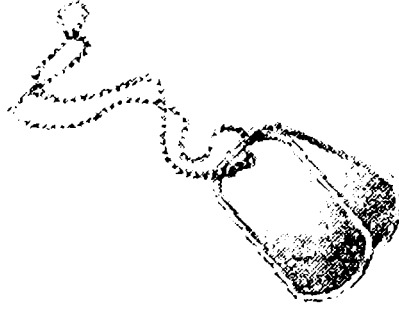
koyardı. Uyurdu... Uykusunu bozmaya yeltenmezdi bile. Cemre sabah saatlerinde gittiği okulda yemek yiyemezdi. Nasıl yiyecekti ki? Ne beslenmesi ne de parası vardı. Su dahi içmezdi. Suluğunu doldurmayı unuttur, su da alamazdı. Ama yavaş yavaş alıştı. Artık ona uzun süre yemek yememek koymuyordu. Hissetmiyordu bile. Günde bir kere yemek yiyordu. O da annesi yaparsa. Akşam altıda okuldan geldiğinde annesini beklerdi. Çoğu zaman evde olmaz, olursa da uyuyor olurdu. Her gün saat sekiz sularında yemek yer, okuldan geldiğinde susadıysa su içerdi. Onun dışında bir şey yiyip beslenmezdi. Alışmıştı artık. Onu çok zorlamıyordu. Ama şimdi annesi ne uyuyordu ne de dışarıdaydı.

Annesi onun odasında, onun yatağında hareketsiz yatıyordu. Kolundan hunharca akan kanı gördü. Annesi bileklerini kesip intihar etmişti. Ablası Cemre'yi fark ettiğinde geri çekti. "Cemre! Ben sana odana girmiyorsun demedim mi?"

Merak etmişti neler olduğunu. O gün Cemre neye üzüleceğini seçemedi. Annesi sağlık ekipleri tarafından götürüldüğünde intihar ettiği yatağına uzandı. Ayaklarını kendisine çekti. Göz yaşları akmasın diye aklınca gözlerini yumdu. Düşünceler aklını kurcaladı. Annesi kızını düşünmemişti. İntihar ettiğinde geride bırakacağı bir kızı olduğunu düşünmemişti. Yine bencilce davranmıştı. Annesi onun kendi yatağında intihar etmişti. Bir daha uyurken aklına gelmeyeceğini düşünmüştü. Gelirdi, gelecekti.

Cemre odasına baktı. Annesi ona pembe renkte bir çocuk odası almıştı. Pembe rengini çok sevmezdi. Annesi kızının en sevdiği rengi dahi bilmiyordu. Ama yine de Cemre ona oda aldığını gördüğünde çok sevindi. Hatta neredeyse pembe rengini sevecekti. Yatak başlığı, nevresim takımı, yorganı, çarşafı, dolap kapağı, masası... Her şeyi pembeydi. Şimdi ise o pembeliğin üstünde annesinin koyu kırmızı kanı vardı. Pembe rengini sevmiyordu lakin artık nefret ettiği bir renkti. Hiçbir zaman da sev-

meeyecekti. Annesi bir adama olan kıskançlığı yüzünden intihar etmişti. Annesi bir adam yüzünden kızından, çocuğundan hatta çocuklarından vazgeçmişti. Bu ilk yapışı değildi lakin ilk defa bu denli yapıyordu bunu. Gözlerini yumdu ağlaması şiddetlenirken. O gün Cemre saatlerce ağladı. Ağlayarak uyuyakaldı. Ağlayarak uyandı. Kendisi uyandığında, ağladığını fark ettiğinde kendi kendini susturdu...

Aynadaki buharı sildiğimde kendime baktım. Gözlerimin içine baktım, bana bir şeyler anlatabilir mi diye? Yoktu... Göz altlarım yine çıkmıştı. Dün gece saatlerce ağladıktan sonra uyuyakalmıştım. Gözlerimi kapatmama rağmen sabaha karşı anca uykuya dalmıştım. Duştan çıktığımda apartmanda duyduğum sesle duraksadım. Çelik kapıya ilerledim ve kulağımı yasladım. Boğuk bir ses geliyordu. “Yanlış anahtarı mı verdi ne yaptı?” Duyduğum sesin Azra’ya ait olduğunu anladığımda hızla kapıyı açtım. Gördüğüm şeyle dehşete düşerek gözlerim açıldı. Bornozumun ipini bağlarken hemen çıktım.

“Azra!” deyip yanına gittiğimde bir anda kapı açıldı. Hay sikeyim ben böyle zamanlamayı. Pars’ın çatık kaşları bana baktığında düz bir hâl aldı. “He sen karşı dairedesin. Ben kapıları karıştırmışım.” Azra bana bakarak konuşurken boğazımı temizledim. Gözlerimle işaret ettiğimde arkasını döndü ve Pars’ı görmesiyle, “Çok pardon. Ben kapıları karıştırmışım da...” dedi. Evet, şu an ben bornozla, Azra bavullarıyla; Pars’ın, aynı zaman-

da tim komutanımızın karşısındaydık. Bu rezilliğin bir tık üstü var mıydı? Hiç sanmam.

“Önemli değil. İyi bir komşuyumdur,” dedi imayla gülümseyerek. Biliyordum onun o gülümsemesini. Azra’yı dürttüm. “Hadi, içeri girelim. Ufak bir yanlış anlaşılma olmuş.” Azra hemen, “Kusura bakmayın tekrardan,” dediğinde bavulunu alıp hızla içeri soktum. Kapıyı kapattığımda elimi alnıma vurdum. “Rezil olduk. Rezillik,” dedim kendi kendime.

Azra bavulları salona itelerken, “Çok olmadık. Alt tarafı ufak bir yanlışlık yani. Abartma,” diyerek kendini koltuğa bıraktı.

“Tim Komutanı. Sana bahsettiğim Yüzbaşı,” dediğimde gözleri açıldı.

“Ne!” Başımı onaylar şekilde salladım. “Çok büyük rezil olduk,” dedi benim gibi farkına vararak. “Sen niye beni aramıyorsun geliyorum ya da geldim diye?” Saçlarımdaki havluyu açtım ve odama girdim. İçeri girmeyeceğini bildiğim için kapıyı kapatmadım. “Uyuyorsundur diye aramadım, ne bileyim ben?” diye seslendi. Adamın karşısına bir bornozla dikilmediğim kalmıştı.

Üstüme rahat bir şeyler giyerken, “Allah’ım, Ya Rabbim,” diye söylendim kendi kendime. “Azra, sen harbi deli edersin beni.” Odamdan çıkarken ışığı kapattım.

“Senin boyun kaç oldu?” dediğinde duraksadım. “Yani şimdi bunu mu merak ediyorsun ciddi?” dedim. Kaşları çatıldı. “Hâlâ benden uzun olman sinir bozucu,” dedi. Üstümdeki yorgunluk gitmiyordu. Gözlerimi devirdim. “1.74,” deyip mutfağa geçtim. “Çok da kalmamış aramızda. Ben de 1.68 oldum,” dedi havalı havalı. Azra’yı tanıdığımdan beri aramızdaki boy farkına takıntılıydı.

“Aç mısın sen? Sabah sabah dayandın kapıya. Gerçi yanlış kapıya,” dedim. Dolabı açtığımda ona sandviç yapmak için bir şeyler çıkardım. “İnsan karşı komşusunun Tim Komutanı olduğunu söylemez mi? İsim soy isim veriyorsun. Nereden anlayayım ben komşun olduğunu?”

Ekmeği ortadan iki yararken bıçağı ona doğru sallayarak, “Azra hem suçlu hem güçlü olma,” diye uyardım. “Tamam tamam, demedim bir şey,” dedi bıçağa bakarak. Ben sandviçini yaparken o kısa bir ev turuna çıktı. “Evin güzelmiş he. Tam Cemre’lik.” Balkona çıktığında “Manzaran ayrı bir güzel!” diye seslendi. İki tane de kahve yapmıştım. “Ev turunu bırak da otur şuraya,” dedim. Balkondan çıkıp yanıma geldi. Kahveleri ve sandviçini sehpaıa bıraktım. “Neyse asıl manzaram burada,” diyerek göz kırptı. Başımı yana yatırdım. “Bir insan hiç mi değişmez?” dediğim sırada güldü. Çok güzel gülüyordu.

“Sen de değişmemişsin. Hâlâ taş gibisin.” İki dakika rahat durmuyordu. “Abartma Azra, abartma,” dediğimde yaptığım sandviçten bir ısırık aldı. “Tabii doğru, yaşlıydın sen.” Kaşlarımı çattım. “Sanırsın aramızda 10 yaş var.” Okulda da sürekli yaşlı muamelesi çekiyordum bundan. “Olsun, yaşlısın sen,” dedi lokmasını yutarken. “Ne güzel yapmışsın. Mısır gevreğinden vazgeçebilmişsin sonunda.” Kahvemden yudum alırken göz göze geldik. “Ay hâlâ at gibi mısır gevrekleriyle beslendiğini söyleme!” Ağzımı açmadım. Tanıyordu beni, e tabii ben de onu.

“Senin time gelmen hiç hayra alamet değil,” diyerek konuyu değiştirdim. “Ne güzel işte, aynı timdeyiz artık,” deyince güldüm kısaca. “Aynen, görürüm ben seni iki gün sonra.” Bu sefer lokmasını şüpheyle çiğnemeye başladı. “Senin bu gülüşünü biliyorum. Hayır ya! Ne var? Ne olacak bana iki gün sonra?” dedi.

Omuz silktim. “Bilemem,” dediğimde yüzünü buruşturdu. “lyyy o kelimeyi hâlâ kullanıyorsun. Nefret ettim senin yüzün-

den o kelimedenden.” Bu sefer içtenlikle kısaca güldüm. “Timi tanıtsana bana,” dedi. Başımı onaylar şekilde salladım.

“Benim bir alt, senin bir üst rütben; Teğmen Ekin Hacı. Aşırı sakin ve umursamazdır,” dedim. “Kıdemli, değil mi?” dediğinde başımı onaylar şekilde salladım.

“Astsubay Kıdemli Başçavuş Abbas Demirel. Kendisi bayağı sinirlidir ama babacan biri. Evli. Yakında da çocuğu doğacak,” dedim. Hemen yorumunu kattı. “Tam bir aile babası.” Abbas’ı tanısa hiç böyle demezdi. Çünkü o kadar yaşlı değildi.

“Astsubay Başçavuş Fethi Tunç. Fethi biraz gevşektir.” Kaşları havalandı. “Ooo eğleniriz,” dedi. Başımı *sen iflah olmazsın* dercesine salladım.

“Astsubay Kıdemli Üstçavuş Alper Arduñ. Keskin nişancı. Ona hiç bulaşma, fazla hovarda.” Yüzüne pis bir gülümseme oturdu. “Çapkın diyorsun yaniii,” dedi sondaki ‘i’ harfini uzatarak.

“Astsubay Kıdemli Çavuş Can Tekin. Meraklı biraz kendisi. Yön bulma ve anlama konusunda oldukça iyidir.” Başını onaylar şekilde salladı. “Şehit Astsubay Üstçavuş Baran Ata...” derken boğazım yandı. “Kaos Timi.”

O da durgunlaştı. “Baran’ın yerine gelmem kötü olmuş, evet,” dedi ona en başta dediğim gibi. “Yüzbaşı, emir komuta onda,” dedim başımla evini işaret ederek. “He şu komşu,” dedi beni rezil etmenin verdiği keyifle. Bu kız bana bir şeyler girince zevk alıyordu. Neyse ki ben de ona aynı şekildim. Gerçek dostluk bunu gerektirirdi.

“Eşyalarını koyman için dolapta sana yer açarım. Kalırsın burada. Zaten eve çok sık gelmiyoruz.” Kahvemden bir yudum daha aldım. “Seni yerinden etmeyeyim?” Sanki hayır diyecekmişim gibi. “Azra saçma saçma konuşma. Zaten baş ağrım tavan.” Yüzü ciddi bir hâl aldı. “Sen nasılsın? İyi misin?” dediğin-

de güldüm. Hatta gülmem biraz uzun sürünce garip garip baktı. “İyiym,” dedim. Şüpheyeye döndü bakışları. “Hiç emin değilyim,” dedi o da gülerken. Ben de emin değildim. “Sigara içeceğim, gel sen de kahveni alıp.”

Kendi bardağımı alıp ayağa kalktım. O da kalkıp peşimden geldi. Balkona çıktığımda güneşin ışığı yüzüme vurdu. Paketimden bir sigara çıkarttığımda bilerek ona uzattım. Bir uzattığım sigaraya bir de bana baktı. “Neyi test ediyorsun?” diye sordu. Başımı onaylar şekilde sallayıp sigarayı dudaklarıma yerleştirdim. “İyi, kullanmıyorsun. Kullanmayacaksın da.”

“Niye? Sen kullanırken sıkıntı yok?” Bir şeyde de inatlaşmasa olmuyordu bu kız. “Sana ilk tanıştığımız zamanlarda ne dedim hatırlıyor musun?” Bir an kaldı. Gözlerini kaçırdı. “Gerçi kime diyorum? Sen kim hatırlamak kim.”

Önüme döndüğünde itiraz etti. “Hatırlarım da ben hangisini kastettiğini nereden bileyim?” Sigara dumanını zıt yönde üfledim. “Dediklerimi yap, yaptıklarını yapma.” Aydınlanma yaşadı. “Heee hatırlıyorum onu. Doğru. İçmem zaten. Rahat ol.” Başımı aşağı yukarı salladım. “İçme zaten. Çekersin elimden,” dediğimde yüzüme baktı. “Aynı evde yaşama konusunda emin misin, Cemre? Can güvenliğim hiç yok da.” Yine abartıyordu. “Abartma Azra, abartma.” Kahvemden son yudumu aldım. “Eşyalarını ayarlayalım da askeriyege geçeceğiz. Timle tanışman lazım. Yarın da göreve çıkacağız.” O da kahvesini bitirdi. Sigaramdan son kez bir firt çektim ve söndürdüm.

“Tanışırız,” dedi rahatlıkla. Aslında şu an tanışmak için hiç iyi bir vakit değildi. Ama bunu anlatmak zordu. “Bu kadar siyah sıkıyor mu seni?” diyerek bavuluyla odama girdi. “Gerçi kime ne soruyorum.” Kendi sorusuna kendi cevap verdi. Gözlerimle işaret edip, “Sol tarafı al,” dedim. Bavulunu açtığında ben kendi eşyalarımı kaldırmaya başladım.

“Bir şey diyeceğim, onu ne zaman giyiyorsun?” Kaşlarım çatıldı. Şu siyah sutyenimdi. Ablamın da abartı tepki gösterdiği. “Sizi ne ilgilendirir, kardeşim? Ne alıp veremediğiniz var kıyafetlerimle?” Hızla çekmeceye yerleştirdim. Kendi eşyalarını yerleştirirken, “Başka kimin derdi var ki?” dedi imayla.

“Azraa!” dedim ‘a’ harfini uyarıyla uzatarak. “Ablam, Azra. Ablam da senin gibi maşallah çok dikkatli baktı da.” Onun kısmını tamamen boşalttığımda gülerek eşyalarını yerleştirmeye koyuldu. “Bir şey demedim, canım. Sen de. Nerede giydiğini, ne zaman giydiğini merak ettim, yani öyle bir şeyi.” Elimdeki tişörtü suratına attım hızla. “Sapık,” dedim. Gülerek suratından çekti...

“Sizin yer fena değilmiş.” Azra karargâhı inceleyerek konuştu. Askeriyeye gelmiş, üstlerimizi değiştirmiştik. Ve Azra’ya kesinlikle kamuflaj yakışıyordu. “Azra, az ciddiyet,” dedim. Malum, şu an ikimiz de rütbedeydik. “Pardon. Doğru, unutmuşum ben bir an,” dedi ve kendine çekidüzen verdi. “Şaşırmadım.”

Eğitim sahasının olduğu yere geldiğimizde şadırvanda oturan timi gördüm. İçimdeki burukluk fazlasıyla kendini gösterdi. Hepsi sessizce oturmuş, yeri izliyordu. Konuşan olmadığında, sessizlik fazla şey anlatırdı. Bizim geldiğimizi fark ettiklerinde sırayla başlarını kaldırdılar. Hepsinin gözü bir beni, bir Azra’yı buldu. Sakince ayağa kalktılar. Ekin gözlerini Azra’dan hiç çekmezken, Abbas konuşarak araya girdi. Azra’yı sorarcasına. “Komutanım?” dedi. Sesindeki yorgunluk, ezilen ruhumu fazladan bir ağırlık olmuştu.

“Time yeni katılan silah arkadaşımız, Teğmen Azra Kuzgun.” Ekin bakışlarını ondan çekip bana çevirdi. “Cidden mi?”

dedi inanamayarak. Alper araya girdi. “Hemen mi? Bu kadar hızlı mı dolduruldu yani yeri?”

Fethi hiç olmadığı kadar ciddi yüz ifadesiyle, “Şaka mı, Komutanım? Gülelim diye falan mı?” dedi. Can ise onaylamaz bir bakış attı. Kendini tutamayıp, “Biraz haksızlık değil mi, Komutanım?” dedi.

“Yas tutulmaya dahi gün verilmezken bir de yerine birini mi getirdiler?” dedi Abbas sinirli çıkan sesiyle. “Hiç olmamış gibi davranmamızı mı bekliyorlar?”

“Haklısınız. Yas tutacaksınız. Ama bekleyerek değil. Yas bekleyebilir. Fakat intikam...” Hepsinin gözlerinin içine baktım. “İntikam beklemez, beklemeyecek. Hiçbir şey olmamış gibi davranmayacağız, davranamayız da zaten. Çünkü çok şey oldu. Lakin tutulacak yas varsa intikam aldıktan sonra tutulur.” Hepsinin gözlerinin içinde parlayan o ateşi gördüm. Ufak bir kıvılcımla yanıp kavrulacak ateşi. “İntikam soğuk yenen bir yemektir derler. Ben sıcakken yedirmeyi seviyorum. Isıtıp ısıtıp önlerine koymayı. İntikam alınmadan rahat uyku, normal bir nefes, öylesine söylenen bir söz istemiyorum!” Sesim ister istemez yüksek çıkmıştı. “İntikam alana dek aldığınız her nefes, söylediğiniz her söz, attığınız her adım, çektiğiniz her uyku intikam uğruna olacak! Anlaşıldı mı, Kaos!” Hepsi hazır ola geçti.

“Emredersiniz, Komutanım!” Hepsi bir ağızdan konuştuğunda gür çıkan seslerinde gram korku yoktu. Öfke, sinir ve nefret vardı. Gözlerindeki ateş seslerine vurmuştu. “Yüzbaşı Boran akşama doğru burada olacak. O zamana kadar kendinizi diri tutuyorsunuz.” Yorulmayacaklarını biliyordum. Ama az da olsa enerjilerini dengelemeleri lazımdı.

“Kaos, koş!” dememle beraber hepsi eğitim sahasına ilerledi. Azra’ya baktığımda onun da gözlerinde intikam ateşini gördüm. “Asker, sen neyi bekliyorsun?” dememle hızla o da

sahaya ilerledi. Savaş için gelen Türklerden daha tehlikeli bir şey varsa, o da intikam için gelen Türklerdi. Bizler hiçbir zaman kinci olmadık. Lakin kurt ne yediği ayazı unutturdu ne de yedi-receği ayazları. Hepsi hırsla ezbere bildikleri parkuru tamamlarken yorgunca nefes aldım. Aldığım nefes dahi ağır geliyordu. Ben verdiğim sözleri tutardım. Ve bu zamana kadar verdiğim en keskin söz, Baran'a verdiğim sözdü. Tutmak için ne gerekiyorsa yapardım, yapacaktım. Önüme engel çıkmasına izin dahi vermeyecektim...

“Biliyorum, kötü günler geçiriyoruz. Yastayız, üzüntüdeyiz, boşluktayız. Fakat şehidimizin kanı yerde kalmamalı arkadaşlar!” Albay yüksek bir sesle konuşmaya girdi. Hepimiz rahatta dinliyorduk. “Amed denen teröriste ulaşmamız şart. Ama öyle ama böyle o iti canlı getireceksiniz.” Pars da yanında bize bakıyordu. Daha doğrusu bana. Benimle olan derdi neydi bilmiyordum ama intikam aldıktan sonra öğrenecektim. Kendimi şu an farklı konularla oyalamak dahi istemiyordum.

“Sağ kolu, Nubar Şahamettin. Elimize geçen bilgiye göre Nubar yarın akşam sınırdaki belirlenen sığınakta olacak. Mağaraya giriş sağlayacaksınız. Bir tanesini canlı bırakmadan çıkacaksınız. Sizin canlı ele geçirmeniz gereken tek kişi Nubar.”

Planı anlatırken dikkatle dinledim. O mağarayı da onlarla beraber yakacaktım. Adımın anlamı ateş parçası demekti. Ve ben gittiğim her yeri ateşe verecektim. İçimdeki intikam ateşini, fazlasıyla dışarı vuracaktım.

“Kayıp istemiyorum. Her şey titizlikle ilerleyecek. Sizi dağın yaklaşık on üç kilometre gerisine bırakacağız. Gizli bir şekilde ilerleyerek sızacaksınız. Kalabalık olabilirler. Aksi bir

durumda destek hazırda bekliyor olacak.” Helikopteri duymamaları için olabildiğince uzakta bırakılacaktık bölgeye.

“Allah yar ve yardımcınız olsun!” dediğinde hazır ola geçtik. “Sağ ol!” dediğimizde, “Rahat,” diyerek yanımızdan ayrıldı.

Yarına hazırlanmak üzere dağılmamız istenmişti. Herkes bir yandan yürümeye başladığında telefonumun çaldığını hissettim. Elime aldığımda arayan kişinin abim olduğunu fark ettim. Sorun şu ki abim beni aramazdı. Ben de telefonunu açmazdım. Reddedip kapattığımda Azra bana döndü. “Yarışalım mı?” Onun da motoru vardı. “Havamda değilim, Azra,” diyerek nazikçe reddettim. O da zaten çok havasında değil gibiydi. “İyi, ben üstümü değiştirmeye gidiyorum, gelirsin,” dediğinde başımı onaylar şekilde salladım. Bu sırada Pars yanıma geldi.

Azra askeriye'nin koridorunda ilerlerken bir anda karşısına Ekin çıktı. Bakışları önce etrafı, daha sonra Azra'yı buldu. “Fazla ayak altında dolaşma,” deyip yanından geçeceği sırada Azra anlam veremeyip ona döndü. “Pardon?” dedi. Ekin durdu. “Abbas sinirlidir. İstemeden de olsa o narin kalbini kırabilir. O yüzden kendi iyiliğin için söylüyorum. Fazla ayak altında dolaşma.” Abbas'tan değil de daha çok kendinden bahsediyor gibiydi Ekin.

Her daim sakin olan insan bile fazlasıyla gergindi. Azra anlam veremese de Cemre'nin dediği geldi aklına. *Ses çıkaramayacaksın çünkü haklı olacaklar.* Bu yüzden sessiz kaldı. Sakince sabır çekip yoluna devam etti.

“Benimle olan derdiniz ne bilmiyorum ama ilgilenmiyorum,” dedim Pars’ın gözlerinin içine bakarak. “Seninle bir derdim yok. İyi gözükmüyordun. O kadar şey yaşadıktan sonra bu kadar tepkisiz kalman normal değil.”

Çatık olan kaşlarım düz bir hâl aldı. “İyi olup olmamam sizi bu kadar ilgilendirmesin, Yüzbaşım,” dediğimde kaşları havalandı. “Ben ilgilendirsin istiyorumdur belki, Üsteğmenim,” dediğinde sessiz kaldım. Fazlasıyla sinirimi bozuyordu. Lakin şu an hiç cevap vermekle uğraşamazdım. Ayrıca üzerimizde üniformalarımız vardı. Yani kesinlikle rütbedeydik. Başımda yeterince bela yokmuş gibi bir de bununla uğraşacaktım. Hepsinin sırası gelecekti. Ama önceliğim Baran’ın intikamıydı. Telefonum tekrar çaldığında gülümsedi ve yanımdan ayrıldı. Arayan yine abimdi. Derin bir iç çektim. Sabırla telefonu açıp kulağıma götürdüm. “Ne var, abi?” dedim...

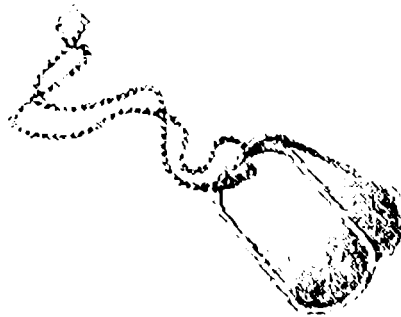

“Alo, abi ne zaman geleceksin?” Cemre üzüntülü bir sesle sordu. “Gelirim birazdan. Bir rahat bırak.” Abisinin sinirli sesi onu daha da mutsuz etmişti. Bugün abisiyle beraber internet kafeye gitmesi gerekiyordu. Abisi onu arada götürür, oyun oynardı. Cemre de bunu çok severdi. Zira mutlu olup gülebiliyordu. Alıştırmıştı. Ve çok uzun zamandır söz verdiği gibi yine söz vermiş, bugün de tutmamıştı. Şu an arkadaşlarıyla vakit geçiriyordu. Kardeşinden sıkılmıştı. Küçük kız telefonu suçlu hissederek ka-

pattı. Hevesinin yine kırılmasının verdiği üzüntü onu fazlasıyla mutsuz ediyordu. Yarım saat süreden sonra abisi eve geldi sinirle. Kardeşini gördüğünde, "Bekleyemedin, değil mi? Biraz arkadaşlarımla vakit geçirmem battı sana," dedi. Cemre başını öne eğdi. Batmamıştı. Zaten uzun süredir geçiriyordu arkadaşlarıyla vakit.

Birkaç saatini kardeşine ayırsa, hiç yoktan verdiği sözü tutsa ne olurdu ki? En azından heves ettirmeseydi. "Beni uzun zamandır götürmüyorsun. Hem söz vermiştin. Yine tutmadın sözünü," dedi Cemre hayal kırıklığıyla. Abisinin ise siniri harlandı. "Ben sana baba oldum. Kıymet bilmek yerine hâlâ küsüyorsun. Deli ediyorsunuz beni, deli!"

Cemre duyduğu cümle ile başını kaldırdı. Kırgınlık oturdu gözlerine. Evet, abisi babasından daha çok babalık yapmaya çalışmıştı. Bunun farkındaydı da Cemre. Ama abisinin bunu ilk fırsatta kullanması çok yakmıştı canını. Çünkü gerçekten güvenmişti. Güveni boşa çıkmıştı. Abisi kardeşini ikinci kez babasız bırakmakla yetinmeyip babasız olduğunu da hatırlatmıştı. Hâlbuki babası yaşıyordu. Cemre bu anı hiçbir zaman unutmayacaktı. Büyük yıkılmıştı. Toparlanmayan bir kısım daha kalacaktı. Cemre annesi babası hayattayken yetim kalmıştı. Abisi ise bunu yüzüne vurup hatırlatmıştı. Hem de tam unutmak üzereyken.

"Komutan, bu senin abin elimdedir. Ona ne yapayım istersin?"

*Düzenleme
Ny.ozlem*

Duyduğum cümleyle öylece kalakaldım. Abimi esir düşürmüşlerdi...

“Otogara giriş yapmak üzere olan otobüse terör saldırısı olmuş. Yüksek ihtimalle abin de o otobüsün içindeymiş, Laçın.” Uzun masanın en başında ayakta olan Albay’a baktım. Abimin burada ne işi vardı? Kafalarına göre iş yapıyorlardı. “Diğer sivillere dokunmamışlar. Sadece Ferhat Duran ve küçük bir kız çocuğu alınmış. İkisi de rehine olarak teröristlerin elinde.”

Bir çocuk mu rehin alınmıştı? “Laçın, açık ara sana bir tehdit var. En son yapılan saldırıda çok fazla adamlarının ölmesine yol açtık. Büyük ihtimalle timin başındaki komutanı sen zannediyorlar.”

Bakışlarım karşımdaki Pars’ı buldu. Timdekilerin hepsi bu masada Albay’ı dinliyordu. “Kamera kayıtlarına göre Nubar almış rehineleri. Operasyon geçerliliği devam ediyor. Bu gece bırakılacaksınız. Söz konusu bir çocuk ve bir sivil rehine var.”

Yarın olacak operasyon erkene çekilmişti. Telefonum ardı ardına çalıyordu. Kimin aradığını da biliyordum lakin haberi aldığımdan beri bu masadaydık. Operasyonun düzenleneceği çevreyi ezberlemiştik. Hava durumu da dâhil, en ince ayrıntılar hesaplanmıştı. Hata payı olmayan bir görevdi.

“Nubar büyük ihtimalle yerini bildiğimizden bihaber. Yani eğer rehineleri o mağaraya götürdüyse büyük ihtimalle tehdit için kullanacaktır. Kayıt alıp halka panik ve korku salmaları yüksek ihtimal. Biz bunun önüne geçeceğiz. Bu yüzden bölgeye olabildiğince hızlı intikal edeceksiniz.”

Dik bir dağdı. Tam sınırda olan dağ fareleri için mükemmel saklanma yeri. Alper’e bakarak, “Ardunç, yakın mesafede

olacaksın. Keskin nişancılık bir durum yok. Aksine olabildiğince diplerine girip halledeceksiniz,” dedikten sonra time döndü. “Şimdi gidin, bir saate hazır olun. Helikopter sizi alıp bölgeye bırakacak. Arkadaşlar, hızlı bir operasyon oluyor, farkındayım. Lakin öğrenmediğimiz hiçbir bilgi yok. Şehidimiz için çıkın bu yola. Allah’a emanetsiniz.” Ayağa kalktık aynı anda. “Sağ ol!” dendiğinde tek sıra hâlinde çıkmaya başladık. Hızlı adımlarla teçhizatımızı ayarlamak için ilerledik. Yeleklerimizin ceplerindeki şarjörleri kontrol ederken Azra yaklaştı yanıma. Fısıldayarak, “Abinin ne işi var senin yanında?” dedi. Aynı tonda cevap verdim silahımı kontrol ederken. “Bilmiyorum.”

“Abini orada bırakabiliriz, biliyorsun değil mi?” Ortaya sunduğu fikirle duraksadım. Ona ters bir bakış attığımda, “Tamam, demedim bir şey. Fikirdi sadece,” deyip dudaklarına yalandan bir fermuar çekti. “Ne kadar istesem de yapamayacağımı biliyorsun,” dedim. Aslında yapardım da işte aile faktörü sıkıntılı bir durumdu. Küçük bir bebekken az da olsa emeği olduğu için vicdanım el vermiyordu.

“Biliyooruummm, pofuduk kalpli komutanım benim.” Sırt çantasını taktığım sırada ona baktım. “Aynı evde yaşıyoruz, Azra,” dememle aydınlanma yaşadı. “Ha siktir, doğru. Ben onu unutmuştum, çok pardon.” Ufak bir güldüm. Helikopter pistine çıkmak için hareketlendim. Telefonumu çıkarıp annemleri geri aradım. Etrafımı kontrol ederken çalan telefon açıldı.

“Cemre, abin nerede? Neden telefonlarım açılmıyor? Abin senin yüzünden mi kaçırıldı?” Sinirli ve endişeli sesi yine beni rahatsız etmişti.

“Evet. Anne, sana bir şey soracağım. Abimin o otobüste ne işi vardı?” derken bir sigara çıkardım ve yaktım. Kısıtlı zamanım vardı. “Senin şu saçma triplerin yüzünden! Koskoca adam sana kendini affettirmek için geliyordu. Ne o ne de biz senin bu saç-

ma tavırlarını anlayamıyoruz.” Anlamamalarına şaşırmamıştım. Büyük ihtimalle abim de neden af dileyeceğini bilmiyordu. Öylesine boş boş gelecekti. “Tamam. Şimdi kapatmam lazım. Sakin olun, duyduğunuz her bilgiye de inanmayın.”

Ne diyeceklerini tahmin ettiğim için telefonu kapattım. Sigaramı içerken helikopter iniş yapmaya başladı. Bu sırada tim de piste çıkıyordu. Helikopter indiğinde son kez bir fırt aldım ve sigaramı atıp botumla ezdim. Helikoptere binen ilk kişi ben oldum.

Havalanmaya başladığımızda Pars konuştu. “Habersiz hareket etmenizi istemiyorum. Attığınız her adımdan haberim olacak.” Hepimize tek tek baktı. Helikopterin kendi gürültüsü olduğu için yüksek sesle konuşuyordu. “Uzun bir görev olmayacak. Bu gece araziye bırakılacağız. Diğer geceye kadar mağaranın girişinde olacağız. Uyumak veya durmak yok. O kadar uzun bir mesafe değil. Çok yorulursanız daha hızlı yürürsünüz. Anlaşıldı mı?” Hepimiz onayladığında arkasına yaslandı.

Bakışlarım Azra’yı bulduğunda ne yaptığını anlamaya çalışıyordum. Ekin’le yan yana oturmuşlardı ve Azra sürekli kolunu yukarı çıkarıyordu. Ekin ise tekrar kolunu aşağıya itiyordu. İki sinin de kolları göğüslerinde bağlıydı. Azra son bir inatla kolunu yukarı çektiğinde Ekin dönüp baktı. *Sabır* der gibi başını çevirip önüne geri döndü ama kolunu bu sefer aşağıya almadı. Bunlar daha önce tanışıyorlar mıydı? Bunu sonra soracaktım. Ben farklı düşüncelere dalmışken bir anda Pars’ın nefesini kulağımın dibinde hissettim. “İyi misin?” Eğilerek sormasıyla dalan gözlerimi farklı yöne çevirdim. Sorduğu soruyla istemsizce gülmeye başladım.

Gülmem artarken tüm tim bana bakmaya başladı. Bunu fark ettiğimde gülmemi zor da olsa durdurdum. “İyiyim,” dedim ona dönüp. Şüpheli bir şekilde baktı. Fakat bir şey söylemedi. Her-

kes tuhaf bir şekilde bana bakıyordu. Ne vardı? Gülemez miydim? Bu, “İyi misin?” sorusu beni güldürüyordu.

Helikopter iniş yaptığında araziye ayak bastık. Helikopter uzaklaşırken Pars önden yürümeye başladı. Hemen arkasından ben adımladım. Timden ses çıkmıyordu. Baran olsa şimdiye çoktan makara dönerdi. Fakat herkes ölüm sessizliğindeydi. Azra yanıma geldiğinde, “Sen Ekin’i tanıyor musun?” diye sordum. Bunu beklemiyordu. Kaldı an öyle. “Yoo ne alaka?” Ses tonunu bakılırsa cidden tanımıyor gibiydi. “Ne bu inat o zaman?” dedim. “Ya yok, ne inadı? Kendisi inatlaşıyor benimle. Yok ayak altında dolaşmayacakmışım falan filan.”

Kaşlarım çatıldı. Ekin öyle muhatap olacak biri değildi. “Normalde kolay kolay muhatap olacak biri değil. O seni tanıyor olabilir mi?” dememle durup düşündü. “Yok, gelmiyor aklıma. Ona sorsana.” Başımı onaylar şekilde salladım. Kesin bu hatırlamıyordu. “Mevzi al!” Pars’ın sesiyle hızla mevzi aldık. Olduğumuz yere çökerken sürünerek Pars’ın yanına gittim.

“Araba. Mağaraya gidiyor olmalı.” Dürbünü çıkarıp baktım. Beyaz kasalı bir araba gidiyordu. Arka kasada başlarına çuval geçirilmiş iki kişi vardı. Biri abimdi. Diğer de küçük kız çocuğuydu. Ve yanında eli silahlı -leş olmak üzere olan- iki hain vardı. Dürbünü Pars’a verdim. Kısaca o da baktığında sıkıntılı bir nefes aldı. “Daha hızlı olmalıyız. Senin öz abin mi?” dedi bana bakarak. Bu soruyu sormasını bekliyordum lakin şimdi değildi. “Öz,” dedim kısaca. Ayağa kalkıp silahını eline alırken, “Soyadlarınız farklı,” dedi. Yeşilleri çok daha koyulaşmıştı karanlıkta. “Annemiz öz,” dedim. Kaşları çatıldı anlamaya çalışır gibi. Ondan sonra başını onaylar şekilde salladı. “Kimseye bir şey olmayacak.” Rahatlatmaya çalışarak konuşsa da ben bunu zaten biliyordum. “Sağ ol,” dedim kısaca. Hiç umurumda değildi. Ama yaşatma şansım varsa öldüremezdim. Kesinlikle yaşat-

mam gerekiyordu. “Sen sağ ol,” dedi kısaca ve arkasını dönerek ilerlemeye devam etti. Tuhaf adamdı ama beni akıllısı bulmazdı zaten. O yüzden çok sorun etmedim. İlerlemeye devam ettik. Bu gece asla durmayacaktık. Aksine. Daha hızlıydık...

“Öldürürüm seni!” Cemre’nin annesi elindeki maden suyu şişesini masaya vurarak kırdı. Hızla karşısındaki adama doğrulttu. Uğruna intihar ettiği saçma bir adamdı. Adam evliydi, iki de çocuğu vardı. Ama yalanlar söyleyerek her seferinde kandırıyordu. Annesi salak bir kadın değildi. Yalan söylediğini anlıyordu ama takıntılıydı. Adamı takıntı hâline getirmişti. “Lan saçmalama, bırak şunu!” Adam bağırarak karşı çıktı. Cemre o gün her şeyden bir silah olabileceğini fark etmişti. Normal bir maden suyu şişesi bile silah hâline gelebiliyordu. O günden sonra bu, Cemre’de merak olarak kaldı. Artık etrafındaki her şeye silah olur mu düşüncesiyle bakacaktı.

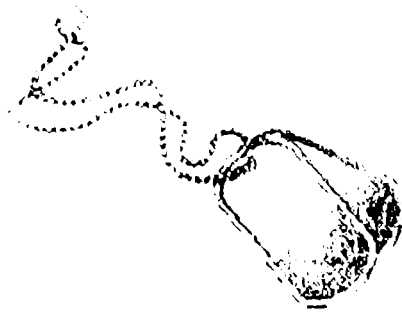
Cemre sakince masanın başına geçti. Oradaki kayısıli meyve suyunu açtı. O, kayısı aromalı meyve suyunu içerken annesi ve İbrahim denilen adam çok şiddetli bir kavga ediyordu. Cemre için artık normalleşmişti. Sadece meyve suyunu içip olanları izliyordu. Bugünler geçtikçe ona soğukkanlılık katacaktı farkında olmadan.

“O karını da geber tirim seni de! Ananı sikerim senin, İbrahim!” Annesi elindeki şişeyle hızla adımladığında İbrahim denilen adam annesinin eline davrandı. Aralarında keskin bir cam gidip gelirken İbrahim, Cemre’nin annesini ittirdi. Annesi koltuğa

düştüğünde İbrahim elindeki cam şişeyi kenara fırlattı. Yüksek bir hır gür kopuyordu. Her gece olduğu gibi yine bağrıışmalar vardı. Cemre o günden sonra kayısıli meyve suyundan da nefret etti. Tadını da pek sevmiyordu zaten. O kadar çok bağrıışma vardı ki hayatında, yüksek sestten nefret etti. Sessizliğe hasretti.

İbrahim, annesinin boğazına yapıştı iki eliyle. "Bıktım lan! Bıktım!" Cemre annesinin o durumdan kurtulacağını biliyordu. Rahattı o yüzden. Lakin meyve suyunun bitmesiyle ayağa kalktı. Abisi iki ev yanda oturuyordu. Bekâr eviydi. Kapıyı sakince açıp çıktı. Hafif hızlı adımlarla abisinin yanına gitti ve haber verdi. "Sende bir şey var mı?" dedi abisi endişeyle. Cemre başını iki yana salladı. "İyyim," dedi. İyi değildi, iyi olmak zorundaydı. Çünkü ne zaman kötü olsa hiçbir faydasını görmedi. Aksine kötü oldukça daha kötü oluyordu. En azından iyi olduğunu söylediğinde kimse umursamıyordu ve onu rahat bırakıyorlardı.

Cemre rahatı seviyordu. Ama rahata alışkın olduğu için değil, rahata hasret olduğu içindi. Abisi Cemre'yi dışarıda bıraktı ve annesinin kavgasını ayırmak için eve çıktı. Cemre o gün yine birçok şeyden nefret etmişti. Yavaş yavaş sevdiği her şey tükeniyordu. Heves ettikleri bir bir kendi ailesi tarafından yok ediliyordu. Yaşayan bir ölü yetiştiriyorlardı...

"Sağ dört, sol üç, tamam." Kulağına gelen bildiriyle komutanına baktı Cemre. Pars kısaca düşündü. Telsizine doğru, "Aynı anda çıkıyoruz. Tek tek sıkamak çatışma çıkarır. Bir dediğimde çıkıyoruz. Iskalamanızı istemiyorum," dedi. "Bir!" der demez

aynı anda siperden çıktık. Toplam yedi leş aynı saniyede yok olmuştu. Tıpkı olması gerektiği gibi. Siperlerimizden çıkıp mağaraya yaklaştığımız sırada mağaradan ateş açılmaya başladı.

“Mevzi al! Dikkat edin. Nubar yaşayacak!” Kesin bir şekilde emir verdi. Mermiler tepemizden geçerken çıkıp ateş ettim. Öfkeyle, “Beynini siktim senin...” diye fısıldadım. Pars bir an duraksayıp bana baktı. “Küfür mü ettin sen?” derken eğildi. “Bu daha ne ki? Şiir yazarım,” derken birini daha yere serdim. “Ne oldu? Beğenmedin mi?” dedim alayla. Yarım şekilde sıırıttı. “Yakışıyor,” dediğinde ben de gülümsedim...

“Siktir!” Ekin siperin arkasına geçerek bir elini koluna götürdü. Azra ateş ederken Ekin’in kolunu görmesiyle duraksadı. “Oha! Vuruldun mu?” diyerek Ekin’in yanına eğildi. Ekin hızla nefes alırken çatık kaşlarının altından baktı. Azra bunu fark ettiğinde, “Pardon da yani bana, ‘Ayak altında dolaşma,’ diyen kişinin vurulması şaşırttı beni.” Silahını sırtına attı ve Ekin’in kamufajını kesmeye başladı. “Senin gibi sakar birinin de asker olması şaşırttı beni,” demesiyle Azra duraksadı. Ciddiyete bürünürken, “Askerliğime laf etme çarparım iki tane,” dedi. Ekin, “Çarpsana,” dedi ters bir şekilde. Azra, “Sabır,” diyerek göz devirdi. Yarayı gördüğünde yüzünü buruşturdu. “Harbiden girmiş mermi.” Sırt çantasından ilk yardım kitini çıkarırken, “Ne sakarlığımı gördün, pardon?” diyerek takıldığı noktayı sordu. Mermi seslerinden birbirlerinin sesini zor duyuyorlardı.

“Hatırlamıyor musun?” dediğinde elindeki gazlı bezle durdu. Ekin’in suratına baktı. “Ya bana şu kelimeyle gelmeyin. Nasıl hatırlayayım? Neyi hatırlayacağımı bilmiyorum ki? Sadece ‘Hatırlamıyor musun?’ diyorsunuz. Neyi hatırlayacağım ben?”

diyerek isyan etti. Ekin bu isyanı tuhaf bulurken dişlerinin arasından nefes aldı. “Harp Okulunda kendi ayağına takılmıştın. Koridorda aceleyle ilerliyordun...” diyerek neyi hatırlaması gerektiğine dair ufak bir özet geçti.

Azra Ekin’in kolunu sararken bir eliyle alnına vurdu. “Yapma ya. O sen miydin? Rezil olduk iyi mi?” dedi kendi kendine. Ekin’i istemsizce güldürdü. Azra bunu fark ettiğinde kolunu sarmaya devam etti. “Gül tabii. Neden hatırlatıyorsun ki? Ben ne güzel unutmuştum.” Kolunu sarma işlemini bitirdiğinde Ekin’e baktı. Ekin bayağı keyifli şekilde gülümsüyordu. “Aramızda kalırsa hani? Sır falan. Malum, kendi ayağıma takıldığım bir anıyı kimseden duymak istemem.” Azra silahını geri eline aldı.

Ekin de yaslandığı kayadan doğruldu elindeki silahıyla. “Kalsın şimdilik,” dedi. Azra tekrar ateş ettiğinde, “Şimdilik?” dedi şaşırarak. Bu, Ekin’in ufak bir kahkaha atmasına sebep oldu. “Tamam, aramızda. Sır,” dedi ve göz kırptı. Azra rahat bir nefes alırken mağaradan çıkan fareleri tek tek indiriyordu.

“Ateşi kes!” dedi Cemre gördüğü kişiyle. Hepsi aynı anda ateşi kesti. Mağaranın içinden iki kişi çıktı. Birinin boyun kiliğinde abisi vardı. Diğerinininde ise küçük bir kız. Siperden çıktı Cemre. “Laçın,” dedi engel olmaya çalışarak sakın bir tonda. Fakat Cemre durmak yerine adımladı. Diğerleri de siperlerinden çıkmıştı. Yerde onlarca leş vardı. Kargaların bile dikkatini çekmeyecek türdendi.

“Komutan, düşündüğümden hızlı çıktın. Ama yolun sonu, buraya kadar.” Elindeki silahı abisinin kafasına daha çok bastırdı. Yanındaki diğer terörist ise Nubar’dan tek bir emir bekliyordu.

“Ne istiyorsun, Nubar?” dedi Cemre sakince. Nubar yanındaki kendi adamına baktı. Ardından tekrar Cemre’ye döndü. “Biz...” diyeceği sırada Cemre hızla lafını kesti. “Siktir et. Teröristle pazarlık yapılmaz. Kafasına sıkılır,” demesiyle Nubar’ın omzundan bir kurşun girdi. Cemre sigarasını çıkarırken yanındaki adamın da alnında koca bir delik açıldı. Bu kurşunu Pars sıkmıştı. Nubar’ın omzunu delen mermiyi ise Alper.

2 saat önce

“Komutanım, bir maruzatım olacak.” Tim duraksadı. Pars ise arkasını dönerek Cemre’ye baktı. Arkadaki time göz gezdirdiğinde en son Cemre’nin gözlerinin içine baktı. “Dinliyorum,” dedi net bir ifadeyle. “Bırakalım, Alper işini yapsın. Biliyorum, Albay yakın temasta bulunmasını istedi. Lakin spontane gelişen bir olayda bu unsur normal karşılanır.” Cemre’nin aklına yatmamıştı. Daha önce de rehine kurtarmıştı ve bu durum canını sıkıyordu. Aklını kullanan her insan, rehine kurtarma gibi bir operasyonda keskin nişancıya ihtiyaç duyardı. Albay’ın onaylamama sebebi ise rehinelerin mağarada olup olmadığına dair kesin bir bilgi olmamasıydı. Ama artık ellerinde kesin bir delil vardı.

Yani keksin nişancıya ihtiyaç vardı. “Dışarıdan sıkıştırdığımızda kurtulmak için rehinelerle çıkacaktır. Hatta kendi canları karşısında, rehinelerin canlarını pazarlık unsuru yapacaklarına eminim.” Pars daha önce Cemre’yi dinlememişti. Lakin bu sefer o da aynı fikirdeydi.

“Haklısın, Laçın. Alper, sen yerini alacaksın. Nubar elinde herhangi bir rehineyle çıkarsa omzunu parçala. Canlı lazım.”

Alper silahına kavuşmanın verdiği mutlulukla tebessüm etti. "Emredersiniz, Komutanım." Fethi de hemen Alper'in arkasından ilerliyordu. Böyle bir arazide tek gitmesi sakıncalı bir durum olurdu. "Devam edelim. Az kaldı," dedikten sonra ilerlemeye başladı. Cemre şaşırmıştı çünkü bu kadar hızlı kabul etmesini beklemiyordu.

"Kabul etmezsin diye düşünmüştüm," diyerek Pars'ın yanına geldi. Pars ise ona bakmadan "Doğru olan bu," dedi. "İnatçı bir adam gibi gözüküyordun," diye karşılık verdi Cemre. "Öyleyim. Fakat operasyonda hiçbir duyguya yer verilmez," diyerek Cemre'nin zaten bildiği şeyi tekrar etti. Yine de kibarlık adına Cemre, "Sağ ol," dedi tekrar. Pars kısaca güldü. "Sağ olduğun sürece," diyerek cevap vermesi Cemre'nin hoşuna gitmişti...

"Önce bunları, sonra seni, daha sonra da Amed denen fare kılıklı orospu çocuğunu yakacağım, Nubar." Cemre yere yığılan Nubar'a yaklaştı. Abisi eline sarılmak için hızla adımladığında Cemre kenara bir adım attı ve yanından geçti. Acı içinde kıvranıyordu. Küçük kız ise artık Abbas'ın kucağındaydı. "Tabii her şeyden önce senin ufak tefek ötmen gereken konular var. Umarım hemen konuşup işimi kolaylaştırmazsın. Zira biraz stres atmaya ihtiyacım var." Botuyla yaralı omzuna bastırdı. Adamın ağzından büyük bir acı çığlığı döküldü.

"Görüyor musun manyağı? O psikopat, benim arkadaşım." Azra yanındaki Ekin'i koluyla dürttü. "Ay, kolun var değil mi? Çok özür dilerim, unuttum bir an." Ekin'in canı acımasa da ne tepki vereceğini şaşırmıştı ilk defa. Azra ise Cemre'yi izlemenin keyfini yaşama derdindeydi. Dudaklarındaki sigaradan bir nefes çekti ve ayağıyla daha fazla baskı uygulayıp eğildi. "TSK'nın

şefkatli kollarına hoş geldin, Nubar,” dedi ve sigarayı tek gözünde söndürdü.

Adam acı içinde kıvrılırken bu, Cemre’ye zevk vermişti. Ağrıyan boynunu döndürdü ve arkasını döndü. Pars’ın ona bakışlarını fark etti. Anlaşılan zevk alan tek kişi Cemre değildi. Fethi ve Can, Cemre’nin daha önce dediği gibi leşleri bir araya toparlamıştı. Cemre çantasındaki ufak benzin şişesini çıkardı ve cesetlerin üstüne döktü. Çakmağını yaktığında yanında Pars belirdi. “Ateşe vermek ister misiniz, Yüzbaşım?” diyerek çakmağı uzattı. Ne de olsa daha yakacağı çok yer vardı.

Pars o yarım gülüşünü yaptı. “Ateşe vermek istediğim şeyler farklı, Üsteğmenim,” deyip, *buyur* dercesine eliyle cesetleri gösterdi. Cemre ise bir saniye bile beklemeden çakmağı bıraktı. Cesetler yanmaya başlarken Pars’tan gözlerini çekmedi. Yeşillerinde parlayan ateş dikkatini çekmişti. “Cemre!” Abisinin sesini duymasıyla başını çevirdi. Abisine baktı. Ve yaptığı her şey yine bir bir gözünün önünden geçti. Lakin sırası değildi.

“Konuş. Ya da sen bilirsin, konuşma. İşime gelir.”

Tüm gücümle tekrar suratına yumruk attım. Kahretsin ki bu şerefsizin suratına vurmak çok zevkliydi. Çok bir şey yapmamıştım. Pars’la beraber, sırayla ufak tefek işkenceler çektiriyorduk. Pars parmaklarını koparmıştı. Ben ise ayak bileklerini kırmıştım.

“Sıranı çalabilir miyim?” dedim Pars’a bakarak. Bonkör bir şekilde, “Lütfen, Laçın Hanım. Önden buyurun,” dedi. Oturduğu yerden zevkle izliyordu. Bıçağı elime aldım ve etinden bir parça kopardım. Hiç lezzetli gözüküyordu. Ama denemeden bilemezsiniz. Bir elimde kendi eti varken diğer elimle çenesini tuttum ve ağzını açtırdım. Kendi etini ağzına zorla soktuğumda,

“Çiğne bakayım. Boğazında kalmasın,” dedim. Yüzü iğrenen bir ifade aldığında tadının güzel olmadığını anladım. Tecrübe olmuştu.

“Ya yutarsın ya da yemek borundan bizzat ben aşağı indiririm.” Bıçağımın ucuyla boğazını takip ettim. Endişeyle hızlı hızlı çiğnedi ve zorlukla yutkundu. “Bir lokma daha?” Kendi kendini yedirecektim kansız puşta.

“Yeter! Komutan, yeter! Tamam, söyleyeceğim ne istiyorsanız.” Geri çekildim. Pars ayağa kalktı. “Amed ne düzenliyor?” Sesi bana olduğu gibi değildi. Aksine oldukça sertti. Sadece sesiyle bile öldüreceğinin garantisini veriyordu.

“Şemdinli Merkez’de canlı bomba patlatacaktık. İki gün sonra saat 13.00’de. En kalabalık olduğu sırada. Siyah cübbeli birinde olacak bomba. Adını adresini de veririm. Ne olur beni bırakın.”

Biz Hakkari’nin Derecik ilçesindeydik. Onlar Şemdinli’de patlatacaktı bombayı. Pars’la birbirimize baktık. Belki de şu an onlarca hayat kurtarmıştık. Ya da daha fazlası. Bunun verdiği rahatlama hissiyle içime biraz da olsa su serpildi. Bu iti canlı canlı yakacaktım. Baran’ın intikamında herkesi yakacaktım. Ama önce bilgileri almamız gerekiyordu...

“Ee, Nubar’a ne yaptınız?” dedi Azra asansördeyken.

“Yaktım,” dedim açıkça. Gözlerini açarak bana baktı. “E çok iyi yapmışsın.”

Güldüm. “Sen ciddi ciddi bana benzedin iyice, Azra.” Asansörden indik. O da güldü. “Yok, ondan değil. Ben olsam ben de yakardım.” Yakardı. Nasıl ki benim vatanım için yapamayacağım şey yoksa onun da yoktu. Her Türk askerinin vatani için

yapamayacağı tek bir şey yoktu. Eve girerken, “Şimdi PÖH ilgilenecek, öyle mi?” dedi. Başımı onaylar şekilde salladım.

“Canlı bomba olacak şerefsizin yerini bildirdik. Şehir içinde bir gecekonduya yaşıyormuş. PÖH bastığı gibi alır. Bizim ilgi odağımız Amed.” Dolaptan soğuk bir su çıkardım. “İyi madem. Peki ya abin?” Suyu doldurduğumda duraksadım. “Konuşmadık,” dedim. Ardından bardağı tek dikişte bitirdim. İçim yanıyordu da çözümü su değil gibiydi.

“Nasıl konuşmadınız?” dedi şaşırarak. İçeriye geçip koltuğa oturdum. “Hastanede. Yarın taburcu olur. Bir gece ne olur ne olmaz diye tutacaklar.” Televizyondan bir şeyler açarken kalpli pijamasıyla yanıma damladı. Koltuğa hızla bıraktı kendini.

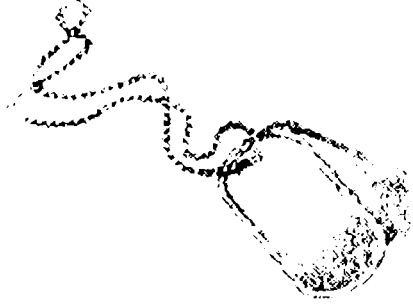
“Üstündeki ne güzel olmuş,” dedim. Yakışmıştı ona. Kaldı bir süre. “Bana hiç olur olmadık anlarda iltifat ediyorsun. Kalıyorum öyle. Olmuyor bak,” dedi her zamanki cümlesini kurarak. Yorgunca tebessüm ettim. “Gören de hiç iltifat etmiyorum zannedecek.” Televizyona baktım. “Uyur musun burada?” dedim koltuğu göstererek.

“Gayet rahat. Tabii yatağını tercih ederdim ama,” diyerek imalı konuştu. Bu kızın şöyle konuşması bitiriyordu beni. Bir gün gerçekten gel, yat koynumda desem kalacaktı öyle. “Sapıklaşma, Azra,” dedim sadece. Bu sefer o güldü. “Ne dedim ki? Vallahi ağzımı açmadım.” Tabii ki itiraz etti. Söyleyip söyleyip, “Ben bir şey demedim ki,” diyordu.

“Bu arada Ekin’le nerede tanıştığımızı hatırladım,” demesiyle ona döndüm. “Harp Okulunda. Koridorda denk gelmiştik,” demesine inanmayarak tek kaşımı kaldırdım. “Harp Okulunda koridordan bir sürü insan geçiyor, Azra,” dedim. Ofladı. “Hiçbir şeyi de atlama,” diye isyan etti. “Söyleyeceğim ama gülmek yok,” dedi. Gülme gelmesiyle güldüm. “Ya şimdiden gülüyor, anlatmıyorum,” deyip bana sırtını döndü. Gülmemi durdururken

ciddi kalmaya çalıştım. “Tamam, gülmeyeceğim anlat.” Omuz silkti. “Azra anlatsana. Ekin’den mi öğreneyim?” dedim.

Yavaşça bana döndü. “Aramızda sır ki...” demesi beni şaşırttı. Kaşlarım havalandı. “Bak sen. Aranızda sadece sır mı var?” dediğimde gözleri açıldı. “Ya Cemre!” deyip ofladı. “Tamam, anlatacağım kahretsin.” Bana döndü ve rahat bir pozisyon-
da oturdu. “Ben koridorda aceleyle ilerliyordum...”

KARA HARP OKULU

Azra geç kaldığı derse yetişmek için hızlı davranmaya çalışıyordu ama koridorda koşması çok da etik bir davranış değildi. Aceleyle ilerlediği sırada bir anda kendi ayağına takıldı. Kendisini koridorun zemininde bulmayı beklerken havada öylece kalmıştı. Gözlerini açtı ve düşmemiş olduğunun şaşkınlığıyla kendine geldi.

“Sakin,” diyen sesi duymasıyla onu tutan kollarda doğruldu. Bir adım uzaklaştığında düşmek üzereyken onu tutan adama baktı. O adam, Ekin’di. Ekin ise yaşadığı olayın şaşkınlığındaydı. “Kusura bakmayın, benim yetişmem lazım. Teşekkürler.” Azra bekleyemeden yanından ayrıldı. Ekin ise giden kadının arkasından baktı ve tebessüm etti sebepsizce. “Rica ederim,” dedi duymayacağını bilse dahi. O günden sonra Azra, Ekin’in karşısına her yerde çıkmaya başlamıştı farkında olmadan. Kafeteryada, kütüphanede, spor salonunda, bahçede... Bu durum

Ekin'in canını sıkmaya başlamıştı ama çok umursamamaya çalıştı. Bu, en iyi yaptığı şeydi. Tek tesellisi yakında mezun olacak olmasıydı...

“Allah belanı vermesin, Cemre.”

Azra bozulmuş şekilde söylenirken ben gülmemi durduramıyordum. Sakinleşmek adına ayaklarımı uzattığım sehpadan çektim ve dirseklerimi dizlerime yasladım. İki elimle yüzümü kapatırken gülmemi durdurmaya çalıştım. “İyi ki gülme dedik.” Bu kadar gülmemin sebebi kafamda canlanmasıydı. “Ben biliyorum ya. Biliyorum yani. Bu kadın ben rezil olunca çok hoşuna gidiyor.”

Kendimi zar zor sakinleştirdim. Derin nefes alarak yüzümü açtım. “Sanki sen bana bir şeyler girince zevk almıyorsun,” dedim. O da güldü. “Ama aynı şey değil,” dese de aynı şeydi. “Demek seni yerden ayıran şey Ekin’di he?” dedim gülmeye devam ederek.

“Ben ne güzel bir daha görmem diye düşünmüştüm.” İsyan ederek konuştu. “Aynı time düşmek ne demek?” dedi kendi kendine. Ayağa kalktığım sırada, “Sen seversin düşmeleri,” dedim. Bana ters ters bakarken odama ilerledim ve ona yastık, battaniye çıkardım.

“Sen komşuna bornozla gitsene ya!” dedi içeriden seslenerek. “Sus, Azra sus. Zaten senin yüzünden rezil olduk. Bir de tek ben rezil olmuşum gibi konuşuyorsun.” Elimde yastık ve battaniyeyle yanına geri geldim. “Doğru. Neyse bir dahakine bornoz

yokken gidersin,” dediğinde durdum. Bakışımı fark ettiğinde hemen, “Normal kıyafetinle yani. Bornoz değil, kıyafetinle gidersin anlamında.” Düzeltmeye çalıştı. “Sen ne anladın ki?” Bir de masum masum suçu bana atıyordu. “Boğarım seni yastıkla,” dediğimde koltukta kendini geri çekti biraz. “Canım benim. Canım arkadaşım. Biricik dostum. Ne dedim ki? Şaka yapıyorum sadece.” Tatlı tatlı konuştu. Allah’tan dediği gibi dostumdu. Yoksa çoktan çakmıştım ağzının ortasına.

“Çok şanslısın arkadaşım olduğun için,” dedim. Sırıtarak başını onaylar şekilde aşağı yukarı salladı ardı ardına. Bir anda yastığı yüzüne vurmamla kal geldi. “Hadi, yat zıbar. Uykusuz kalma,” dedim ve kendi odama ilerledim. “Öptüm,” dediğinde karşılık verdim. “Öptüm,” dedim fakat kapıyı kapatmadan önce, “Zorla dedirttirmiş gibi, o ne öyle?” dedi.

Hafifçe gülerek, “İçten öptüm, Azra. Hadi,” dedim ve kapıyı kapattım. Gülüşünü duyarken üstümü değiştirdim. Azra’nın gülmesi cidden hoşuma gidiyordu. İçten gülüyordu bir kere. Ya tağıma girdiğimde kendimi uykunun kollarına saldım...

Ertesi gün

Üzerimde hissettiğim dokunuşla, hızla yastığımın altındaki bıçağı alıp bacaklarımla boyun kilidine aldım. “Bismillahirrahmanirrahim.” Azra’nın kısık sesini duydum. Hızla nefes alıp verirken saçımı önümden çektim. “Azra, böyle mi uyandırılır insan?” Bıçağı boğazından çektim ve bacaklarımı açtım. Açmamla hemen ayağa kalktı.

“Bir daha uyandıranın Allah belasını versin.” Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. “Ne yaşadım lan ben?” Kendi kendine şok ge-

çirirken bıçağımı yastığımın altına geri koydum. “A yok. Benim bu evde can güvenliğim sıfır. Hatta eksilerde.” Saçlarımı geriye atıp kendime gelmeye çalıştım. “Uyuyan bir insana dokunmadan önce seslenilir,” derken ayağa kalktım. Yatağımı düzeltirken, “Sen uyuyan insan değilsin. Sen uyuyan bir ölüm mekanizması. Dokununca yanlışlıkla aktifleştirdim galiba,” dedi. Sabah sabah kendisini kestirecekti bana. Bir de benim suçummuş gibi davranacaktı.

“Aç mısın?” dediğimde anında cevap verdi. “Ne koyacaksın yemeğimin içine?” Gözlerimi devirdim. “Abartma. Günaydın,” diyerek yanından geçtim. Banyonun kapısını açtığımda yüzümü yıkamaya başladım. “Tabii. Gün ne güzel aydı sorma. Az kalsın günlerim kararıyordu.” Dişlerimi fırçalarken banyonun kapısında dikildi. “Seni uyandırmak gibi bir hata yaptım çünkü abin geldi.”

Ağzımdaki diş fırçasıyla ona döndüm. “Nasol?” Konuşmamıştım diş fırçası olduğu için. “Balkonda seni bekliyor.” Kaşlarım çatılsa da diş fırçalama faslını bitirdim. Aynada kendi gözlerime baktım. Ardından havluyla elimi yüzümü kuruladım. “Yumurtaları kır, geliyorum,” dedim. Balkona ilerlerken sehpanın üstünden sigara paketimle çakmağımı aldım. Sürgülü kapıyı açtım ve balkona çıktım. Kapıyı geri kapattığımda dudaklarıma bir sigara yerleştirdim. Abim gibi ben de dirseklerimi balkonun korkuluğuna yasladım ve manzaraya baktım.

Sigaramı yakarken, “Sana alkol dahi içebileceğini lakin sigara içmemen gerektiğini söylemiştim, hatırlıyor musun?” dedi. Abim benim zıddımdı. Açık tenliydi. Hafif sarışındı, mavi ile yeşil arasında gidip gelen gözleri vardı. Burun kısmı biraz çilliydi. Sakalını ve bıyığını belli seviyede uzatırdı. Ne çok kısa olurdu ne çok uzun. Kendisi çok da uzun değildi. Benden birkaç cm uzundu. Tahmini 1.80 falan olması lazımdı.

“Hatırlıyorum,” dedim sigaramın dumanını üflerken. “Nedenini hiç merak ettin mi?” dediğinde düşündüm. Dürüstçe cevap verdim. “İlk başlarda evet. Sonra çok aklıma gelmedi.” O da kendi sigarasını çıkardı. “Alkolden, maddeden kurtulabilirsin. Ama bu illetten kurtulamazsın kolay kolay. Bunun bağımlılığı çok başka.” Yine kendisi çok biliyormuş gibi özlü laflar edip nasihat veriyordu.

“Ben hiçbir şeye bağımlı olmam.” Olmazdım. İrademe gayet sahip çıkabilen biri idim. Sigaraya da bağımlı değildim. Sadece o an içesim geliyordu ve içiyordum. İçmeden de durabilirdim. “Sen öyle san,” dedi tabii ki yine inanmayarak. “Neden geldin?” diye sordum. Sadede gelsin istiyordum.

“Beni neden ve hangi konudan affetmediğini bilmesem de kendimi affettirmeye gelmiştim.” Bu canımı daha çok yakıyordu işte. Sanki hiçbir şey yapmamış gibi davranabiliyorlardı. Ben onlara defalarca anlatmamışım gibi hâlâ neden affetmediğimi soruyorlardı. Hâlbuki kaç defa anlatmıştım. Ama sözlerimle ama hareketlerimle... Bir yerden sonra bırakmıştım. Çünkü ne onlar anlıyordu ne de artık benim anlatmaya gücüm oluyordu. Her iki türlü de suçlusu ben oluyordum. En azından kendimi yormadan suçlu olmayı tercih ediyordum. “Eee?” dedim. Birbirimize bakmadan konuşuyorduk.

“Hangi zaman ve neresi hatırlamıyorum lakin bir zamanlar kasaplara çiçek ektirirlermiş. İçindeki insanlık duygusunu kaybetmesinler diye. Çiçeklerini gördüm. Fakat sende pek işe yaramamış gibi.”

Sigaramı içerken ona baktım. “Beni ne için suçluyorsun? Suçlamalar karışıyor da.” Gülerek önüme döndüm. “Dün o cesetlere ne yaptığını gördüm, Cemre. Bir insan, bir insana bunu yapamaz. Tamam, farkındayım onlar terörist, evet. Ama onlar da insandı. Bir hayatları, bir aileleri, bir yaşamları vardı.”

Sinirle sigaramı attım. “Bir bok bildiğin yok! Düşüncelere bak. Sanırsın cennetten inen melek kendisi.” Sinirimi gizlemekten konuştum. “En azından insanlık duygumu öldürmedim,” dediğinde güldüm. “O hain, soysuzların yaşamlarını, ailelerini, hayatlarını düşüneceğine kendi askerinin, milletin hayatlarını düşün. Senin gibiler, abi, vicdanlarını domuzlara insanlık taslamayla rahatlatıyor,” dedim ve ona döndüm. “Ne konuşacaksan konuş, çık git evimden. Önceliğin kendi vatanın, milletin, kendi askerin olmadan benimle bu konularda muhatap olma.”

“Cemre, abimim ben senin. Düzgün konuş benimle, saygını aşma.” Terslendiğinde o da bana döndü. “Abimsin,” dedim ve güldüm. “Bir aralar babamdın? Şimdi de abi mi olmaya karar verdin?” dedim. Kaşları çatıldı. “Ben sana hiç babalık taslamadım,” dediğinde yüksek sesle bir kahkaha attım. Korkuluğa geri yaslanırken, “Bir de dediklerini inkâr etmezler mi? Neyim ben, salak mı? Kafamda mı kuruyorum? Hadi diyelim bir kere kafamda kurdum. Sekiz kere mi kafamda kurdum? Yapma, abi. Yemeyelim burada birbirimizi.” Sekiz kere, ayrı zamanlarda, ayrı ayrı söylemişti. Yüzüme yüzüme vurmuştu.

“Bu kadar duygusuz olmak iyi değil,” dediğinde gülmeye devam ettim ufak ufak. “Abi, nasihat falan istemiyorum. Al biletini, dön bu gece. Paran yoksa söyle ben halledeyim. Hadi.” Balkon kapısını açtım çıksın diye.

“O küçük kızdan eser kalmamış. Sen çoktan kasap olmuşsun. Ektiğin hiçbir çiçek de caniliğini süsleyemeyecek.” Böyle olurdu zaten. Dışarıdan bakanlara canilik gözükürdü. Aldığım canlar bir insana ait olsaydı vicdan azabı çekebilirdim belki. Lakin hepsi birbirinden domuzdu. O yüzden bir kere bile umurumda olmadılar. Kapıya geldiğimizde açtım ve çıkmasını bekledim. Ayakkabılarını giydiğinde kapıyı kapatacaktım ki son kez ko-

nuştı. “Cemre, bir şey soracağım son kez.” Durdum. Sormasını bekledim.

“Ölseydim affedecek miydin?” dediğinde hiç düşünmeden cevap verdim. Zaten kafamda çok netti cevabı.

“Hayır, affetmezdim.”

“Ölseydin affeder miydin?”

“Affetmezdim.”

“Ölsen de ölsem de affetmeyeceksin beni, öyle mi?”

“Öyle.”

Son kez baktı bana. Çok isterdim cidden beni anlamasını, anlaşıldığımı bilerek sarılmayı çok isterdim. Çünkü abimi her şeye rağmen seviyordum. Ablamı, annemi... Hepsine istemeden de olsa sevgi besliyordum. Zaten onlarla muhatap olmamın tek sebebi de buydu. İçimdeki birkaç sevgi kırıntısı. Ama affetmek mi? Hayır. Hiçbir zaman affetmeyecektim hiçbirini. Affedemezdim de. Ben affetsem kırdıkları kız çocuğu affetmezdi. Yanımda olan tek insana, o kız çocuğuna da ihanet edemezdim. Zaten artık yaşamıyordu.

Kapıyı yüzüne yavaşça kapattım. Derin bir nefes aldım ve mutfığa girdim. “Azra ne yapıyorsun?” dedim gördüğüm manzarayla. “Kabuk ayıklıyorum,” dediğinde elimi alnıma vurmak için zor tuttum kendimi. “Kızım, sen hani öğrenmiştin yumurta kırmayı?” Onu kenara ittirdim ve çekmecedan bir çatal çıkardım. “Kırdım zaten. Ben sana kabuklu, kabuksuz demedim ki. Kırmayı biliyorum dedim.”

Savunmasını duyunca kısa bir baktım. Azra cidden yemek konusunda nötr bir insandı. “Seni zehirlememe gerek yok. Sen kendi kendine halledersin gibi duruyor,” diyerek kabukları çatala hızlıca ayıkladım. Azra gülerken ben de ufak ufak sırıttım. Trajikomik bir andı. “Neyse. Karıştırabilirsin, değil mi?” dedim. Bir tavır takındı. “O kadar da biliyoruz herhâlde. Abart-

ma, Cemre,” dediğinde çatalla yumurta kasesini eline tutuştur-
dum. “İyi, ne mutlu sana. Sen karıştır güzelce ben de salatayı
hazırlayayım.”

Dolaptan domatesle salatalık çıkardım. Azıcık da marul al-
dım. Kesme tahtasına yerleştirmeden önce yıkadım. Çekmece-
den bıçak çıkardığımda, “Umarım keseceğın tek şey hıyar olur,”
dedi Azra. Tabii ki esprisini ortaya koydu. “Çok komik,” dedim
dalga geçercesine. “Ben ciddiym ama neyseee. Malum, çok
can güvenliğım yok.”

Güldüm. Yumurtalar piştiğinde salatayla beraber sehpayla
götürdüm. “Ekmeğı getir gelirken,” edim Azra’ya. Oturduğum-
da elinde ekmekle geldi. Çatal almak için geri kalktım. Çekme-
ceden çatalları çıkarırken bir anda kapı çaldı. Aceleci bir çalıştı.
Tuhafıma giderek kapıya baktım. Fakat görmeyi umduğum man-
zara kesinlikle bu değildi.

Laçın yuh! Laçın bu ne? LAÇIN NE OLUYOR KIZIM?

Kapıyı geri kapattım. Elimdeki çatallarla donup kaldım. Fa-
kat kapı tekrar çaldığında bismillah çekip geri açtım. Gerçekte.
Pars, yarı çıplak bir şekilde karşımdaydı. Belinde havluyla ve
vücudu ıslak bir şekilde. Tabii biraz da köpükle. “Nasıl gözük-
tüğünün farkındayım ama banyonu kullanmam gerekiyor müsa-
adenle.”

Konu Pars’m vücudu değildi. Tamam, adamın vücudu iyiy-
di ama bu kadar şaşırmamın sebebi o değildi. Pars’ın bu şekilde
kapımda olmasıydı. Bir adım geri çekildim. “Tabii...” dedim.
“Sağdaki ilk kapı.” Hızla içeri girdi. Banyo kapısı hemen açılıp
kapandığında ben daha kapıyı yeni kapatıyordum. Salona geçer-
ken Azra’nın suratına baktım. O da benim suratıma bakıyordu.
“Az önce içeri havluyla Yüzbaşı Boran mı girdi?” dedi şaşkın-
lıkla.

Aynı şaşkınlıkla başımı onaylar şekilde salladım yavaş yavaş. “Evet, o.” İkimize de kal gelmişti. “Ben hayal görmedim yani?” dedi. Başımı iki yana salladım. “Görmedik,” dedim. “Sizin havlu fanteziniz mi var?” Bu soru karşısında kaşlarım çatıldı. “Ne alaka, Azra?” dedim kendime gelerek. “Ne bileyim, önce sen bornozla kapısındaydın, sonra o senin kapıda. Ben kalkayım mı?” Çatalı önüne koyarken ters ters baktım. “Doğrayayım mı seni? Onu mu istiyorsun?” dedim ve geri çekildim. “Suyu falan kesilmiştir,” dedim. Mantığım yeni yeni devreye giriyordu.

Bir an devreler yandı yani, kabul et.

Banyonun kapısı açıldığında o tarafa ikimiz de bakmadık. “Üstüm giyinik,” demesiyle baktım. Altında gri bir eşofman vardı. Üstünde ise siyah bir tişört. Saçları ıslak olduğu için hafif önüne düşmüştü. “Kahvaltı etmez misiniz, Komutanım?” dedim konuyu değiştirmeye çalışarak. Elinde de az önceki havlusu vardı. “Yok, başka zaman sözüm olsun,” demesiyle Azra’nın yediği boğazında kaldı. Hafif gülümseyerek sırtına vurdum. “Allah seni kahretmesin.” Kulağına çaktırmadan fısıldadım ve gülümsemeye devam ettim. “Yeni taşındığım için sıkıntı oldu. Sağ ol, Laçın,” dediğinde kendimi tutamayıp onun cevabını verdim. “Sağ olduğunuz sürece.” Bunu fark ettiğinde omzunun üstünden bana bakıp gülümsedi ve kapıyı açıp çıktı.

“Sana kahvaltı sözü verdi.” Hemen dürtmeye başladı Azra. Gülümsemem anında silindi. “Verilen her söze inanma,” dedim. Kahvaltı yapıyordum kırk yılın başı ve şu an bozamazdım bu anı. “Bir kere de mantık yapmasan olmuyor, değil mi?” dedi o da kahvaltıya dönerken. “Olmuyor,” dedim. Sonra tekrar durup bana baktı. “Az önce evine yarı çıplak bir adam girdi ve banyo yapıp çıktı. Bu kişi de Tim Komutanımız Yüzbaşı Emir Pars Boran.”

Tamam, ben de hâlâ şaşıryordum ama o bayağı şokun etkisindeydi hâlâ. “Hiç olmamış gibi davranalım lütfen,” desem de olduğunu her fırsatta belli edecekti kesinlikle. “Azra, dolaptan meyve suyunu çıkarır mısın?” Ayağa kalkıp mutfağa gitti ve kendine de bir bardak alarak geri geldi. “Şeftalili meyve suyunu bu kadar sevdiğini bilmiyordum,” dedi ve yanıma geri oturdu. Bardaklara doldururken, “Seviyorum,” dedim sadece. Çok fazla içemiyordum zira sonrasında karnımı ağrıtıyordu.

“Bugün tuhaf bir gün oluyor,” dediğinde ona hak verdim. “Haklısın. Bayağı tuhaf bir gün oluyor,” derken telefonum çaldı. Şu son günlerde telefonum çok fazla çalışıyordu. Arayan annemdi. Bağıracağını bildiğim için telefonun sesini kısıtım. Telefonu kulağıma yerleştirdim ve konuşmasını bekledim.

“Abin yanından ayrılmış. Sen ne kıymet bilmez nankör-sün?” Tahminlerim beni hiç yanıltmıyordu. “Öyleyimdir,” dedim. Meyve suyundan bir yudum aldım. “Ölüyordu senin yüzünden, sen hâlâ neyin derdindesin? İnsan bir özür diler. Nankör köpek.” Hakaretlere geçtiğinde güldüm. Gülesim gelmişti. “Buraya kendi gelmeyi seçti. Özür dileyeceğim bir durum yok. Kolundan tutup zorla getirmedim.” Keyifli bir şekilde konuştum. Artık çok fazla canımı sıkılmıyordu. Sadece başımı ağrıtıyorlardı. “Allah belasını versin senin gibi kızın,” diyerek telefonu suratıma kapattı. Biricik oğlu incinmişti galiba.

Omuz silktim kendi kendime ve telefonu sehpaye bıraktım. “Abimi kesinlikle bırakmalıydık,” dedim gülerek. Azra da başını onaylar şekilde salladı. “Ben demiştim,” dediğinde ikimiz de güldük. “Abin senin hakkında bana soru sordu.” Bunu beklemiyordum. “Şimdi mi söylüyorsun?” dedim. “Unutmuşum, şimdi aklıma geldi.” Balık hafızalı desem iltifat olarak kaçacak. Bu kızın hafızası bana çile çektiriyor. “Ne sordu?”

Kısa bir düşündü. “Önce benim kim olduğumu, sonra senin nerede olduğunu sordu. Uyuduğunu söylediğinde içeri girdi. Balkona geçerken seni uyandırmam gerektiğini söyledi, bir de senin neler yaptığını sordu.” Kaşlarım çatıldı. Ne kadar gereksiz konuşmuştu. “Gereksiz,” dedim tavırla. Sinirlerimi bozmaları çok basitti. Seslerini duymam bile sinirlerimin bozulmasına sebep oluyordu.

“Sen iyi misin?” dediğinde Azra’ya baktım. “İyiyim, neden?”

Gözleriyle elimdeki çatalı işaret etti. “Aşkım, çatalı yamultun. Nasıl bir sakinlik bu?” Elimdeki çatala baktım. Farkında olmadan yamulmuştu biraz. Elimle geri düzeltiltim. “Eskisinden daha iyi,” deyip ona gösterdim. *Sen iflah olmazsın* der gibi baktı. Ayağa kalktım ve odama ilerledim üstümü değiştirmek için. “Bulaşıklar sende,” diye seslendim. “Anlaştık,” dedi o da içerdiden. Canım sıkıldığında gittiğim bir yer vardı. Hoşuma giden bir yer.

Kafamı dağıtmak için yine oraya gidecektim. Mezarlığa...

Mezarlıklar... Herkesin nasıl yaşarsa yaşasın geleceği son nokta. Hayattayken ne yaptığının bir önemi yok. Ya da nasıl yaşadığının. Sonun burası olacak. Önemli olan buradayken bir şeyler başarabiliyor olman. Şöyle ki burada yatan çoğu kişi okula gitti. Ne bileyim koştı, eğlendi, üzüldü, ağladı. Belki bir iyilik yaptı belki bir kötülük. Bunların hepsi bu mezarın altına girdiğinde önemsiz oluyor. Peki ya toprağın altındayken bile bir şey yapabilenler? İşte bu zor.

Mezarlıkta yatan herkes hayattayken bir şeyler yapabilirdi. Ama öldüklerinde ellerinden hiçbir şey gelmezdi. Lakin bir kı-

sım vardır; ölse bile yaşayan, kendini yaşatan kısım. Bunlar nadir insanlardır. Tebrik edilip saygı duyulması gereken... Benim için ölümsüzlüğün en güzel örneği, fikirleri ve eserleriyle sonsuza dek yaşayan *Ulu Önder Mustafa Kemal Atatürk* 'tür. Kendisi hayata gözlerini yumsa da hâlâ yaşayabilen biridir. Zamanında öne sürdüğü fikirleri, cesur davranışları, yüksek zekâsı kendisini tarihe kazımış ve toprağın altına girse dahi sonsuza kadar yaşayacak biri hâline getirmiştir.

Mezarlığa gelmeyi seviyordum. Sessizdi. İçime garip bir his düşürürdü. Şu an mı? Şu an Baran'ın yanındaydım. Mezar taşının yanına dikilen şanlı Türk bayrağının gölgesi toprağına düşüyordu. Baran da ölmeyecekti. En azından ben ölene kadar. Unutulmayıp anılan her insan yaşayacaktı. Şehitlerimiz asla unutulmayacaktı.

“Bu sefer ben seninle konuşmaya geldim.” Sigaramı çıkarıp dudaklarıma yerleştirdim. Konuşmuyordu. Ve konuşamaması fazlasıyla canımı yakar hâldeydi. “Konuşmak güzeldir, Baran. Kendini anlatmanın bazen en iyi yoludur. Yalan yok, aslanım. Ben de eskiden çok konuşan biri idim.” Sigaramı yakıp bir duman çektim. “Hatta senden daha fazla konuşurdum. Eğlenceli gelirdi. Hevesle bir şeyleri anlatmak, anlattığın güzel şeyleri tekrar yaşamak...” Mezar taşının üstüne bir serçe konduğunda duraksadım. Serçe bana bakarken dayanamayıp küçük bir tebessüm ettim. “Bu sefer de dinleyecek olan sensin galiba.” Serçe uçmadan öylece bana baktı. “Sonra sustum, Baran. Etrafımda çok fazla konuşan insan oldu. Bir şeylerin farkına vardım. Hevesle anlattığım şeyler kimsenin umurunda değildi. Kale alınıp dinlenmiyordum bile. Galiba büyüyordum. Bir insan on yaşında büyür mü, Baran?” Serçe mezar taşının üstünde adım attı, küçük su dolu oyuktan birkaç damla su içti.

“Acılı tavuk için özür dilerim. Hâlâ için yanıyor olmalı.” Sigaramdan içmeye devam ettim. “Benim de içim yanıyor ve senin gitmen yangınımın tonla benzin döktü. Keşkeleri sevmem lakin keşke şimdi hevesle konuşsan da dinlesem seni, Baran. Keşke konuşan senken yine konuşamayan, susan ben olsam.” Serçe başını çevirip ardı ardına cıvıladı. Ben cidden sıyırıyordum sanırım. “Baran, dalga geçmiyorsun değil mi benimle? Sıyırmaya yer arıyorum zaten,” dediğimde serçe bir anda uçup gitti.

Tam o anda arkamdan duyduğum ses, “Dışarıdan sıyırmış gibi gözüküyorsun,” diyen ses Pars’a aitti. Omzumun üstünden ona baktığımda kaşlarım çatıldı. “Beni takip mi ediyorsun?” dedim. Yanıma geldiğinde o da oturdu. “Hayır. Tesadüf,” diyerek omuz silkti. Koyu yeşillerini bana çevirdiğinde, “Sıyırmaya yer arayan tek sen değilsin,” dedi. Sigaramı son kez içip söndürdüm. “Bu tesadüfler çok olmaya başladı. Bil diye söylüyorum.” Saygımı bozmadan konuşmak benim için önemliydi. Bir insanla sonuna kadar saygılı konuşmaya çalışırdım. Tabii son raddeye gelmediyse.

“Elimde olan bir şey değil.” Bir bacağına uzatıp cebinden kendi sigarasını çıkarttı. Yaktıktan hemen sonra, “Çok fazla sigara tüketiyorsun,” dedi. Elindeki sigaraya baktığımda istemsizce güldüm. Ben güldüğümde başını aşağı yukarı hafifçe salladı ve ufak bir şekilde güldü. “Bir de çok gülüyorsun,” demesi tuhafıma gitmişti.

“Gülmem batıyor mu?” dedim açıkça. Başını iki yana salladı. “Asla. Kastettiğim gerçekten gülmemen,” demesiyle başımı çevirip ona baktım. “Tam da bu bakışlar. O kadar gülümsemene rastladım, hiçbirinde gözlerin gülmüyordu.” Gözlerimi okumanın verdiği rahatsızlıkla bakışlarımı kaçırdım. “Sizi çok ilgilendirmemesi lazım,” dedim. Sigara paketini bana uzattı. “Hayatımı kurtaran insanın hayatını önemserim.” Sigara paketinden

bir tane alacağım sırada paketi geri çekti. “Ve bu kadar sigara içmenin sebebi her neyse ondan uzak durmalısın.” Kaşlarım düz bir hâl aldı.

“Can sıkıntısı.” Omuz silkerek geçiştirdim. “Can sıkıntısından uzak dur o zaman,” diyerek kendi sigarasını çok fazla dolgun olmayan biçimli dudaklarına yerleştirdi. “O benden uzak durmuyor,” derken ayağa kalktım. Kalkmamla beraber o da dikildi. “Uzak tutarım.” Gözlerinin içine bakarken bana meydan okur şekilde bakıyordu. Neye meydan okuduğunu anlamasam da derin bir iç çektim.

“Bakın, tane tane açıklayacağım. Yorgunum ve ekstra bir belayla uğraşmak istemiyorum. Sırtıma bir yük daha alamam. Sizi kurtardım çünkü görevim buydu. Kurtardığım kişi timimin başına geçti, bir şey demedim. Kurtardığım kişi yüzünden az kalsın bir askerim şehit oluyordu, yine saygıda kusur etmedim, sabırla karşıladım. Kurtardığım kişi kendi timimin önünde beni on kilometre koşturdu, ‘Eyvallah,’ dedim. ‘Emir koşmaksa koşarsınız, dert değil,’ dedim. Timimden şehit verdim. Ve şimdi şehidimle sohbet etmek istiyordum. Lakin kurtardığım kişi yine geldi, sohbetimi böldü. Hayatınızın lafını yapmam. Kurtardığım her hayat için böbürlenseydim kibirden önümü göremezdim.”

Beni o kadar dikkatli dinliyordu ki bir an duraksadım. “Nasıl bir hayatınız olduğu umurumda değil, sizin de olmasın. Hayatımı önemsemenize ihtiyacım yok. Başıma bela olmayın yeter.” Sigaramı çıkarıp dudaklarıma yerleştirdim. Gözlerinin içine bakarak yanından ayrıldım. Yanından ayrılırken sigaramı yakmak için çakmağımı çıkaracaktım ama cebimde yoktu. Kaşlarım çatılmıştı. Hızla arkamı döndüğümde Pars’ı göremedim. Ortadan hemen kaybolmuştu. Düşürmediğimi biliyordum ama yine de oturduğum yere göz gezdirdim.

Sigara paketini uzattığında almış olmalıydı çakmağımı. Ah, siktir! Takmıştı sigara içmeme. Gözlerimi yumdum ve sabırla derin bir nefes aldım. “Görüyorsun değil mi ne yaptığını? Sonra Cemre neden sinirli.” Baran’a bakarak konuştum, ardından sinirli adımlarla motoruma ilerledim.

“Amed sınırda, küçük bir köyde saklanıyor. Her hafta, hatta neredeyse her gün yer değiştiriyor.” Yakmam gereken sürüyle fare kılıklı vardı. İntikam hırsı her geçen gün beni daha çok yiyip bitiriyordu. “Lakin önünde sonunda dönüp dolaşıp bu köye geliyor.” Haritadaki köyün konumunu işaret etti. “Burada bizim bilmediğimiz bir şey var. Amacımız, bilmediklerimizi öğrenmek ve Amed denen teröristi sağ bir şekilde ele geçirmek.” Özellikle bana baktı. “Herhangi yerine bir zarar gelmesini istemiyorum. Gözünde sigara söndürülmesi gibi... Bize sağlam lazım. Gerekli sorguyu yaptıktan sonra kendisi bize çok lazım olmayacak.”

Başımı farklı bir yöne çevirdim sabırla nefes alırken. “Anlaşıldı mı?” Tekrar Albay’a baktım. Gözleri benim üzerimdeydi, uyarıcı bir şekilde bakıyordu. “Anlaşıldı, Komutanım,” dedim. Time döndü tekrar. “Gözlem yapacaksınız bir ay kadar. Önce neler olup olmadığını öğreneceksiniz. Daha sonra inlerine girip, hedefi alıp çıkacaksınız. Görev kısa değil. Eğer gerekirse daha fazla gözlemde bulunmanız gerekebilir. Hata istemiyorum, duygusal hareketler istemiyorum. Mantıksız kararlar, hırs uğruna çıkarılan kargaşalar istemiyorum. Anlaşıldı mı, Kaos!” Tim olarak ayağa kalktık. “Emredersiniz, Komutanım!” Hep bir ağızdan verilen cevap ile hazır olda bekledik.

“Askeriyede kalın. Yarın operasyona çıkıyorsunuz,” dedikten sonra yanımızdan adımlayarak çıktı. Hepimiz tek tek çıktık

odadan. Askeriye içerisinde sigara içemezdim. Bu yüzden sakın, hızlı adımlarla dışarıya çıktım. Azra da hemen yanımdaydı. Derin bir nefes alarak, “Seninle ilk defa dağda kalacağım,” dedi. “Heyecanlı mısın?” diye sordum dalgaya vurarak.

“Sorma, uyanır uyanmaz boğazıma bıçak dayayan bir psikopatla günlerce dağda kalacağım için çok heyecanlıyım.” Abartıyordu. “Seni ben uyandırmam. Nasıl uyanıyorsan uyan,” dedi omuz silkerek.

“Uykum hafiftir, Azra. Abartma,” dedim sigaramı içerken. “Tabii, kesin öyledir,” dediğinde tek kaşımı kaldırarak ona baktım. “Seslenseydin uyanırdım. Direkt dokunmayı tercih eden sendin,” diyerek itirazda bulundum. “Nereden bileyim ben senin hâlâ yastığının altında bıçakla uyuduğunu? Bırakmışsındır diye düşündüm.” Bu sefer ben de güldüm. Küçük yaşlarda öğrenmiştim korunarak uyumayı. Henüz sekiz yaşlarındayken bıçak bilmediğim için tırnak törpüsü taşırdım yanımda. Sonuçta ucu sivriydi.

“Bağımlı mıyım ben, Azra? Neyi bırakıyorum?” Sigaramdan bir fırt daha çektim. Hava tam içinize sebepsiz yere sıkıntı veren havaydı. Hani istemsizce maziye hatırlatan hava. “Ne alaka? Öylesine dedim,” dediğinde güldüm. “Şaka yapıyorum,” dedim.

“Ben uyumaya gidiyorum. Sen de geç kalma,” dedikten sonra gözlerimin içine baktı. Başımı onaylar şekilde yavaşça salladım. “Kalmam,” dediğimde yanımdan ayrıldı. Biri giderken diğeri geliyordu. “Zorlanacak, biliyorsun değil mi?” Ekin gelmişti.

Sakince sigaramı içmeye devam ettim. “Biliyorum. Altından kalkabilir,” dedim ve Ekin’e baktım. “Tanışma hikâyenizi dinledim. Sana açık ve net soracağım, Ekin,” dediğimde bana baktı. Ne soracağımı bekler hâldeydi. “Bir şeyler mi hissediyor-

sun?” Net olmayı her zaman daha çok sevmişimdir. Belirsizlik beni fazlasıyla sinir eder, yorardı. Sorduğum soruyla bedenini bana döndürdü. Kaşları anlamsız bir şekilde çatıldı ve kısa bir süre öylece gözlerime baktı.

“Hayır. Hiçbir şey hissetmiyorum Azra’ya karşı.” Sesi kendinden emin bir şekilde çıkmıştı. Sigaramı söndürürken “Hiç mi?” dedim. Bu sefer daha hızlı cevap verdi. “Hiç.” Başımı yukarı aşağı yavaşça salladım. “Peki, Ekin.” Sigaramı söndürdüğümde tekrar ona baktım.

“Arkadaşsınız, değil mi?” diye sordu. Fazla merak içermeyen bir soruydu. “Öyleyiz,” dedim kısaca. Bir süre sessiz kaldık. Ne o ne de ben konuştum. Öylece ayakta dağlara bakıyordum. Rahatsız etmediği sürece yanımda durabilirdi. Lakin daha fazla dayanamayıp sessizliği bozdu. “Neden böyle bir soru sordun?” Tek kaşımı kaldırdım. “Sordunuz, Komutanım?” diyerek cümlesini hemen düzeltti.

Tebessüm ettim. “Sıkıntı yok,” dedim önce rütbeyi kastederek. “Hepinizi tanyorum, Ekin. Seni de öyle. Umursamaz bir insansın. Ki ben de öyleyimdir genelde. Fakat Azra’yı sorman senlik bir şey değil. Hele ki time yeni gelmiş biri olarak. Baran’ın yerine.”

Dediklerimi kendisi de tartıyor gibiydi. “Onu umursamıyorum. Sadece denk geliyoruz. Senin yanına gelirken onu gördüğüm için Azra’dan bahsettim. Yanına geliş amacım farklıydı,” dedi. İçime farklı bir merak oturdu. Ama önce, “Tam da bunu kastediyorum. Tanıdığım Ekin, yanımdan ayrılan kişiyi umursamazdı. Direkt gelir, konuşurdu,” diyerek güldüm. Lakin daha fazla üstüne gitmek istemedim. “Sen ne için gelmiştin?” Başını farklı yöne çevirdi. Derin bir nefes alıp, “Abbas abi, Amed’i yakaladıktan sonra Baran adına bir toplanalım diyor.” Rakı içeceklerdi.

Klasik gittiğimiz bir meyhane vardı. Genelde gittiğimizde mekânı kapattırırdık. Öyle yer, içer, dinlerdik. Daha rahat oluyordu. “Bakarız. Şu fareyi deliğinden bir çıkaralım.” Kabul edecektim tabii ki. Ayrıca ben gitmesem bile farklı yerlerde içeceklerini biliyordum. Ayrı gayrı içeceklerine bir arada içmeleri daha iyiydi. “Anlaşıldı. İyi geceler,” dedi ve yanımdan ayrıldı. Ben de uyusam iyi olacaktı. Gerçi zihnim uyumak için bedenimin harap olmasını bekliyordu.

“Ne dedi, Hacı?” Abbas elini kaldırıp Ekin’in omzuna koydu babacan bir tavırla. Ekin sakın bir tonda, Abbas’a bakmadan cevapladı. “Kabul etti. Çok gönüllü gibi değil.” Alper silahını temizlerken, “Cemre hiçbir zaman gönüllü olmaz dışarı çıkma konusunda,” dedi. Haklıydı. Cemre evde vakit geçirmeyi daha çok seven biriydi. Lakin söz konusu timi olduğunda, onlarla dışarıda olmaktan da zevk alıyordu. “Yüzbaşı da gelecek mi?” dedi Fethi şüpheyile. Abbas döndü. “O da timden biri, ayrıca komutanımız. Gelecek.” Kimsede gram enerji yoktu. İçlerinde hâlâ Baran’ın sessizliği vardı.

“Azra Teğmen?” dedi Can merakla. Alper’in silahını temizlediği eli duraksadı. Can yanlış bir soru sormuş olmanın korkusuyla bakışlarını kaçırdı. Hepsi sessizce Ekin’e baktı. Rütbe olarak üstündü. Ekin ise Abbas’a baktı. “Gelmesine gerek yok. Baran’ı tanımıyordum,” dedi Abbas kısık bir sesle. Ekin hemen cevap verdi. “Timden biri,” demesini kimse beklemiyordu. Hepsinin bakışları sadece Ekin’e döndü. Bu sırada Fethi, “Hacı haklı gibi. O da timden biri,” diyerek Ekin’i destekledi. Ekin’in tek kaşı havalandı. “Gelsin madem,” dedi Abbas onaylayarak. Haklıydılar çünkü. Azra da artık Kaos Timi’nin bir üyesiydi.

“Acaba Yüzbaşı içiyor mu?” dedi Can yine merakla. Alper, “O adam içiyordur,” tahmininde bulundu silahını yerine geri koyarken. Fethi de, “Tek tük içiyor gibi. Böyle evinde 35’lik rakı vardır,” diyerek kendi tahminini ortaya sundu. “Herkes sizin gibi ayyaş mı lan?” dedi Abbas Fethi’nin omzuna vurarak. Ekin kendi yatağına geçerken, “İçiyordur,” dedi. Kendi tahminini dile getirdi. “Seni de gördük, abi,” dedi Fethi hafif hafif uzaklaşarak.

Abbas verdiği sinirli nefesle Fethi’ye döndü. “Birazdan sana çok güzel şeyler göstereceğim, Fethi.” Abbas kalıplı vücuduyla havayı yara yara Fethi’ye yaklaştı. Fethi geri geri giderken sırtının duvara çarpmasıyla durdu. “He, tamam tamam! Şaka, şaka, şaka, abi! Vallahi şaka, şakaaa!” Ellerini kendini korumak için havaya kaldırdı. “GELMEĞĞĞĞ!” Erkeksi bir çığlık attı. Abbas ani hareketle eğildi ve Fethi’yi bacaklarından tutup sırtına attı. Hemen yanındaki camı açtığı anda, “Abi, ŞAKAAAA!” diye son bir şans bağırdı Fethi. Lakin artık çok geçti. Abbas sırtına aldığı Fethi’yi camdan dışarı attı. Çok yüksek olmasa da Fethi’yi kesinlikle uğraştıracaktı. Yerden bir buçuk metre kadar yüksekti. “Sikeyim!” Fethi’den bir haykırış yükseldiğinde Abbas keyifle camı kapattı. Sinirini atmış olmanın verdiği rahatlıkla derin bir nefes aldı.

Can, “Abi, buranın altında çöp var,” dedi. Pencereilerin tam altında ufak bir çöp konteyneri vardı. “Biliyorum,” dedi Abbas yatağına geçerek. Işık kapandığında herkes yatağındaydı. Fethi hariç. Pencereden çöpe atılmasının üstünden beş dakika geçtiğinde geri geldi. İçeriye dolan ışıkla Abbas tek gözünü açarak baktı şaheserine. “Siktir git, duş al lan. Senin kokunla uyuyamam.” Üstündeki içliğin her tarafı çöp olmuştu. Kamufraj olsaydı Abbas zaten böyle bir şey yapmazdı. Kamuflaje saygı oldukça önemliydi. “Seni yengeye söyleyeceğim, abi,” deyince Abbas’ın

keyifle gülen yüzü duraksadı. Tam yataktan kalkacağı sırada Fethi duş almaya kaçarak kapıyı geri kapattı.

“Söyler mi lan bu?” Ekin’e dönüp sordu endişeyle. Ekin ise hemen, “Söyler,” diye cevap verdi. Abbas oturduğu yatağında öylece düşündü. Söyler miydi karısına, onu çöpe attığını? “Söylemez,” diyerek yatağına geri uzandı. Gözlerini yumdu. Uyumaya çalışsa da olmadı. “Ya söylerse?” diye mırıldandı. Karısı oldukça kızardı. Sıkıntılı bir nefes aldı. Can  st ranzadan, “Abi, uyuyabilecek misin? Ben bile tırtım buradan,” diye sordu. Abbas ise kısık bir sesle cevap verdi. “O Allah’ın cezası pislik öyle huzursuz etti ki beni, içime öyle bir kurt düşürdü ki.” Sıkıntıyla nefes verdi. “Emin olmadan hayatta uyuyamam,” dedi ve yeniden oturur pozisyona geldi. Fethi’yi bekleyecekti. Başka türlü olmaz gibiydi. Ekin buna hafifçe güldü.

Can’ın gülmesi de yankılandı. “Ne gülüyorsunuz lan?” diye bağırınca ikisi de gülmesini bastırdı. Abbas sıkıntıyla elini çenesine yaslayarak, “Evlendiğinizde görürüm ben sizi,” dedi. Alper araya girdi. “Ben evlilik adamı değilim, Reis. Beni biliyorsun.” Abbas Alper’in uyumamasına şaşırarak, “Pezevenksin zaten sen bizim başımıza,” dedi. Alper gülerek karşılık verdi. “Ben henüz kimseye açık değilim, abi. Daha yolum uzun,” dedi Can rahatlıkla. “Aynen, sen öyle san. Bir anda aksın bir elinin tersiyle aşk, görürüm ben seni.”

“Bana hiç bakma,” dedi Ekin. “Hiçbir kadını hayatımın merkezine koyacak kadar umursamam.” Konuşurken rahatlığını hiç bozmadı. Abbas aldığı cevaplar yüzünden iyice sinirlenmişti.

“Siz ne anlarsınız lan sevmekten, aşktan. Ruhsuz şerefsizler.” Ayağa kalktı ve çıkmak için adımladı. Fethi’yi kendi bu-

lacaktı. Böyle bekleyerek içi içini kemiriyordu. Fethi'yi bulup kendisini karısına şikâyet etmeyeceğinden emin olmalıydı.

Yaz akşamlarının serin havası yüzüme vururken yıldızlar ve dağlardan ibaret olan manzaraya odaklanmıştım. Bölgeye bırakılmıştık. Köyün yakınlarında kendimize gizli bir sığınak oluşturmamız gerekiyordu. Bir ay içerisinde en az dört kere yer değiştirmemiz lazımdı. Her hafta köyü görebilecek başka bir konuma geçmeliydik. Araziye iniş yapan helikopter yeniden havalandırırken sigaramı çıkarttım. Dudaklarıma yerleştirdiğim sırada Pars'la göz göze geldik. Kaşları çatıldı. Umursamadan sigaramı ateşe verdim. Bunu gördüğünde hızla, büyük adımlarla dibime kadar geldi. “Üsteğmen Laçın! At o sigarayı.” Sert ve keskin sesiyle birlikte tim bize doğru döndü. Sigaramdan çektiğim dumanı üflerken parmaklarımin arasındaki sigarayı yere attım. Botumla ezerken gözlerimi bir an olsun koyu yeşillerinden çekmedim. “Askeriye sınırları içerisinde, hatta benim olduğum her yerde sigara içtiğini görmeyeceğim.”

Pekâlâ, ne yaptığımı anlamıştım. “Uzak tutarım” sözünü gerçekleştiriyordu. Ve bunu rütbe üstünlüğünü kullanarak yapıyordu.

“Ben bağımlı değilim,” dedim onun aksine sakın bir tonda. “Güzel, içmemek seni fazla zorlamaz,” diye cevap verdi anında. “Anlaşıldı mı, Laçın?” dedi beni daha fazla zorlayarak. İçimden derin bir sabır çekerken, “Anlaşıldı, Komutanım,” dedim say-

gıyla. Ne de olsa rütbedeydik. Askeri nizama her zaman uyulmalıydı.

Gözlerini benden çekip yanımdan ayrıldı. Bana bakan time döndüğümde, hepsinin yüzünde anlaşılmazlık vardı. Şu an dahi sigara içesim gelmişti. Bu, bağımlılık değildi. Bağımlılar, bağımlı olduğu şeye ulaşamayınca vücutları tepki verirdi. Bu tepki genelde agresif ve ani hareketler olurdu. Düşünmeden hareket ederlerdi. Benimki sadece bir çikolata misaliydi. Sevdiğiniz bir çikolatayı canınız ister ve o an onu yemek istersiniz. Ama yemeseniz de sıkıntı olmaz. Sadece canınız çeker. Bu da öyle bir şeydi. Kendimi hiçbir zaman hiçbir şeye bağımlı tutmazdım. İrademi her zaman ona göre ayarlardım...

“Saat 17.00’ye geliyor. Amed birazdan giriş sağlar,” diyerek dürbünü indirdim. Pars net sesiyle, “Giriş sağladığında biz de gireceğiz.” dedi. Yaklaşık yedi haftadır buradaydık. Amed’in her adımını dikkatle izliyorduk. Her cumartesi saat yediye doğru ufak köye giriş sağlıyordu. Görünüşü köy olsa da aslında uzun zaman önce terk edilmiş bir yerdı. Hiçbir sivil yaşamıyordu. Hepsi it demek isterdim lakin köpeklerle saygısızlık etmek istemiyordum. Bu bilgilere uzun gözlemler sonucunda varmıştık. Ve ben yedi haftadır sigara içmemiştim. Azrail gibi dibimde bi-tiyordu sürekli.

“Komutanım,” dediğimde adımını duraksattı ve yanımdan ayrılmadı. Timin geri kalanı etrafı kolaçan etmek üzere ayrılmışlardı. “Dinliyorum, Laçın.” Konu rütbe olduğunda her askerin olması gerektiği gibi ikimiz de oldukça titiz ve dikkatliydik. “Müsaadenizle rütbe dışında konuşabilir miyim?”

Bakışları önce gözlerimde, ardından etrafta gezindi. Biri var mı diye kolağan ediyor gibiydi. Emin olduğunda komple bedenini bana doğru döndürdü ve bir adım atıp dibimde bitti. “Müsaa-de senin,” demesiyle daha fazla sabır gösteremedim. “Bu sigara olayı fazlasıyla gereksiz. Daha önce de dediğim gibi hayatım ve nasıl bir yaşam tarzına sahip olduğum sizi ilgilendirmesin. Açık bir dille söylüyorum, istemiyorum.” Kaşları havalandı.

“Vazgeçtim, Laçın. Dön rütbeye.” Bu sefer benim kaşlarım çatıldı. Sinirle nefes verirken hafifçe tebessüm etti. Hoşuna gidiyordu herhâlde bu durum. Gamzesi de hemen belli oluyordu. Sakalları da çıkmıştı zaten. “Sözler tutulmalı, Yüzbaşım,” dedim bu sefer onu sinir etmek için. Lakin yüzündeki yarım tebessüm silinmedi bile. “Haklısın, Üsteğmenim. Sözler tutulmalı.”

Cebinden sigarasını çıkardı ve kendi dudaklarına yerleştirdi. “Uzak tutacağınızı söylerken sizi ciddiye almamıştım. Zira söz verdiğinizin bile farkında değildim, Yüzbaşım.” Sigarasını gözlerimin içine baka baka yaktı. Batan güneş gözlerine vurduğunda koyu yeşilleri daha da ortaya çıkıyordu.

“Ciddiydim. Kahvaltı sözümde de öyle.” Kahvaltı konusu aklımdan çıkmıştı bile. “İcraatı olmayan sözlerden etkilenmiyorum. Bilin istedim, Komutanım.” Tebessümü ufak bir gülüşe döndü.

Gülüşünü ilk defa duyuyordum. Kalın ve tok sesine erkeksi ufak bir gülüş, fazlasıyla dikkat çekiciydi. “Yat!” Yüzü hızla cidiyete bürünürken sert ve yüksek sesi yankılandı. Anlamayarak baktığım sırada aramızdaki mesafeyi sıfıra indirip üstüme atladı. Sırtım taşlı, toprak zeminle buluşurken büyük bir patlama oldu. Yer sallanmıştı. Yere düşen toprağın parçalarını duyabiliyordum ama hissetmiyordum. Zira etrafım Pars’ın bedeniyle kaplıydı. Onun kokusunu ilk defa hissetmiştim. Barutun kokusu karışsa da teni oldukça yakın olduğu için buram buram kendi kokusunu

alabiliyordum. Kelimelerle tarif edebileceğim bir koku değildi. Diyebileceğim tek şey huzurluydu. Güvenliydi...

“Toplanın! Amed’i kaçırmak yok!” Hafifçe üstümden kalktığına başını yukarı kaldırdı. Ve hızla geri eğdi. Mermiler üstümünden geçiyordu. Endişeyle, “İyi misin?” diye sordu. “Laçın, kendine gel. İyi misin?” Dalan gözlerimi kırıştırdım. Boğazımı temizledim. “İyiyim,” dedim. Gelen mermiyle biraz daha eğdi kafasını. Nefesi yüzüme çarpacak kadar yakındı. Burunlarımız dip dibeydi. Yüzlerimiz ilk defa bu kadar yakındı. Ciğerlerime dolan bu koku afallatmıştı beni. Nasıl olabilirdi? Kokusu nasıl güvende hissettirmişti? Ya da nasıl içime huzur dolmuştu? Bu garip his çok tuhaftı. Hissettiğim anlık huzur, tüm yüklerimi omuzlarımdan birkaç saniyeliğine almış gibiydi.

“Fazla açıktayız. Kayaya geçmemiz lazım, ayağa kalkmamız imkânsız.” Mermiler bir an olsun azalmazken benim aklım hâlâ başka bir yerdeydi. Hayatımda ilk defa böyle bir şey hissetmiştim. Başını sağa çevirdi. Kayaya baktı. Ben ise anlam veremeyerek ona... “Üç deyince yuvarlanıyoruz.” Tekrar bana baktığında kaşları anlamsızca çatıldı. “Laçın, beni duyuyor musun?” Sesi biraz daha sinirli çıkmıştı. “Bir,” dedim. Anlamasa da başını bir kere aşağı yukarı salladı. “İki,” dediğinde ellerimi omuzlarına geçirdim. “Üç!” dedik aynı anda. Ben onu omuzlarından ittiğimde o da kendini sağa doğru bıraktı. Bir tur döndüğümüzde kayanın hizasına gelmiştik. Şimdiki tek fark ben onun üstündeydim. Gözlerimiz kesiştiğinde birkaç saniye ikimiz de öylece baktık birbirimize. Bulunduğumuz durumu, olduğum pozisyonu hatırlamamla ellerimi omuzlarından çektim ve üstünden kalkıp sırtımı kayaya yasladım. O da doğrulup geri geri geldi, sırtını benim gibi kayaya yasladı.

Aynı anda silahlarımızı elimize aldık. “Başına darbe mi aldın? Herhangi bir yerin ağrıyor mu?” Kayadan çıkıp birkaç el

ateş etti. Boş kovanlar yere düşerken, “Hayır, iyiyim,” dedim ve dizlerimin üstüne kalktım. Kendime gelmem lazımdı.

Omuzlarından onca yükün kalktığı birkaç saniye. O rahatlık ve huzuru daha önce tatmamıştık, Cemre. Güvendeydik sanki...

Tetikte olan parmağım duraksadı. Haklıydı. Ben daha önce böyle bir şey hissetmemiştim. Bir anda kolumdan tuttu ve beni hızla çekti. Tam bu sırada omzumdan bir kurşun girdi. “Laçın! Sikeyim, neyin var senin!” Giren kurşunla beraber ana döndüm. Hafif bir yanma hissiydi kurşun acısı. Kendi kanınızın sıcaklığını hissederdiniz. Telsizine doğru yüksek sesle konuştu. “Hacı, Abbas; sağdan ilerleyin. Fethi, Azra; soldan. Alper, Can; arkalarından dolaşın. Araya alın şunları!” Sırt çantasından ilk yardım setini çıkarmıştı. “Neler oluyor, Laçın?” Hararetle sorarken kamuflajın omzuma kadar olan kısmını kesti. Yarayı gördüğünde gözleri kısa bir dalsa da kestiği kamuflajın parçasını omzumdan boyun kısmıma doğru bağlayıp kan akışını kesti.

“Bir şey yok, Komutanım.” Sesim sona doğru kısık çıkmıştı. Ben ise hâlâ bu adamın gizemini çözmeye çalışır gibi gözlerine odaklanmıştım. Öfkeyle, “Ne bu dikkatsizlik o zaman!” diye sorarken akan kanı temizledi pamukla. Silahımı yeniden elime aldım. “İyiyim ben. Timdekilere destek lazım.” Silahımla beraber siperden çıkacağım sırada beni tek eliyle geri çekti. “Kal olduğun yerde, Laçın,” diyerek cımbızı eline aldı. Kumaş parçasını yerdeki dala doladı. “Al ağzına.” Dişlerim kırılmasın diye veriyordu. Ellerimi silahımdan çekip elinden aldım çubuğu. Dişlerimin arasına koyduğumda *hazırım* der gibi başımı salladım. Cımbızı yarada hissetmemle beraber acı yayıldı. Acıdan verdiği çubuğu kırmak üzereyken gözlerimi bir an olsun kırpmadım. Mermiyi çıkarttığında derin nefesler almaya başladım. Çubuğu ağzımdan attım rahat nefes alabilmek için. “Ne olduğunu bilmiyorum ama bir an önce kendine gel. Hiçbir askerimi kaybede-

mem. Anlaşıldı mı?” Yarayı hızlı ve bir o kadar narin bir şekilde temizlediğinde sargı beziyle sarmaya başladı.

Bağlama işlemi bittiğinde kendi silahını eline aldı. Nefesimi düzene koyarken, çıkıp çatışmaya devam etti. Sayıları azalmış olacak ki rahat bir şekilde siper değiştirebildi. Timdekiler indirmiş olmalıydı çoğunu.

Biliyorum, yaşadığımız durum çok tuhaf ama kendine gelmen lazım, kızım. Çatışmanın ortasındayız. Sonra düşün, sonra...

Yaslandığım kayadan doğruldum. Yaralarım kolay kolay zorlamazdı beni. İlk defa kurşun yemiyordum. Kayadan çıkmadan önce bakmam lazımdı. Kafamı çıkarıp baktığımda şerefsizlerin konumunu gördüm. Ortada sıkışmışlardı. Dört bir yandan sıkıştırmıştık. Kayadan çıktığımda üçünün de kafalarına tek el sıktım. Kalan dört tanesini de diğerleri indirdiğinde çalışan aracı gördüm.

Amed kaçıyordu.

Yakala onu. Baran'ın nefesini kesen şerefsize fazladan bir nefes dahi aldırma.

“Siktir! Kaçtı orospu çocuğu!” Pars o kadar yüksek sesle bağırıyordu ki âdeta kükremişti. Koşar adım Alper'in yanına gittim. Alper anlamayarak bana bakarken elinden silahını aldım. Hızla MK 22 Sniper silahını alıp yere çöktüm. Silahın ucunu ufak kayaya, kabzasını da omzuma yasladım. Araba daha fazla uzaklaşmadan dürbünü ayarladım. “Rüzgâr!” İntikam ateşi beni bir alev topuna çevirmişti. “1.2” demesiyle dürbüne son bir ayar verdim. Nefesimi düzene soktuğum anda parmağım yavaşça tetiği ezdi. Silah ateşlendiğinde yara olan omzuma büyük bir acı saplandı. Omuzumdaki yaraya büyük bir tepme oturmuştu. İstemsizce dudaklarımdan acı dolu bir nida yükseldi. Acıyla gözlerimi yumarken dişlerimi sıktım. “Ha siktir be!” Gözlerimi geri

açtığımda devrilmiş olan arabayı gördüm. Neresinden vurduğumu bilmiyordum ama umarım yaşıyordu.

Ayağa kalktığımda silahını Alper'e uzattım. Alper şaşkınlıkla elimden aldı ve öylece kaldı. Elim omzumuna gittiğinde bandajın kan olduğunu fark ettim. Hafifçe omzumdan koluma doğru kan sızıyordu. Omzumun üstünden Pars'a baktım. "O orospu çocuğu kaçamaz. Ben varken asla," dedim acıyla yüzümü buruştururken. Gözlerindeki ifade biraz şaşkınlık, biraz endişe ama en çok da gururdu. Kesinlikle gururla bakıyordu. Benimle gurur duyması güzel bir şeydi. Neticede o benim komutanımdı. Benden tecrübeliydi. "Alalım şu şerefsizi." Yanıma kadar geldi ve bakışlarını yavaşça çekerek geçti. Arabaya doğru hızlı adımlarla yürümeye başladı. Hepimiz aynı anda adımlarken Azra geldi yanıma. "Sen nasıl yaptın? Benim bildiğim keskin nişancı Alper," dedi. Hemen atladı Alper. "Ben de öyle biliyordum," diyerek şaşkınlığını belli etti.

"Ben hiç şaşırmadım. Cemre komutanımız oldukça taşş..." diyeceği sırada Fetih'e baktım ters bir şekilde. "Beton yetmez yani. O manada," diyerek çevirdi. Gözlerimi devirirken güldüm. "Kaç metre mesafe?" dedi Can merakla. "Sekiz yüz elli," dedim. Bir yerden sonra gözünüz aşına oluyordu.

Fethi ıslık öttürdü. "Yani neredeyse bir kilometre," dedi Abbas. Omzum sızlarken başımı onaylar şekilde salladım. "Omzun iyi durumda değil," dedi Azra. Ekin'e baktım. "Tahliye?" dediğimde başını onaylar şekilde salladı. "Haber verdim, Komutanım. Siz şu müthiş atışı yaparken. Gelirler yakında."

Pars ise arada göz ucuyla omzuma bakıyordu. Yol boyunca ekip sürekli şaşkınlıklarını dile getirirken Azra arada omzuma müdahale etmeyi teklif ediyordu. Sorun yoktu. Arada keskin bir sızı giriyordu o kadar. Helikopterde halledilirdi. Şimdi durmanın hiç sırası değildi. Araca yaklaştığımızda bağırان Amed'in sesi

doldu kulaklarıma. İçimde köpüren öfke, ses tellerini kesmemi söylüyordu. Yalan yok, fazlasıyla yapasım vardı.

“Yardım edin! Yardım edin!” Yardım dileniyordu bir de karakersiz puşt. Araç ters döndüğü için sıkışmıştı. Kolundan vurmuştum. Direksiyon hâkimiyetini kaybetmiş olmalıydı. Zaten arazi fazlasıyla dağlıktı. Takla atması normaldi. Kolu işlevini kaybetmişti. Keskin nişancı tüfeklerinin mermileri parçalardı bile. Bununki yine yerinde duruyordu. Pars yaklaştı. Amed’e eğilmeden, tepeden öylece baktı. Tabancasını çıkarıp alnına doğrulttuğunda konuşmak için atıldım. Tam bu sırada elini benim görebileceğim şekilde arkadan kaldırdı. Vurmuyacaktı. Blöf yapıyordu. “Doktor nerede?” Sorduğu soruyla anlamayarak baktım. “Söylersem öldürür beni. Yaşatmaz!” Pars hızla eğildi ve tabancanın namlusunu alnına dayadı.

“Ben seni yaşatır mıyım sence? Ya da onlar seni yaşatır mı?” diyerek bizi işaret etti. Zira hepimiz kin ve intikam ateşi ile ona bakıyorduk. Alnından terler dökülürken Amed, acıyla inledi.

“Bir gün hepiniz biteceksiniz. Hepinizi bitir...” Pars konuşmasına izin vermeden namluyu ağzının içine soktu. “Mermi yedin mi hiç?” Amed’in gözleri dehşetle açıldı. Başını korkuyla iki yana salladı. “Söylüyor musun Doktor’un yerini? Yoksa bir ilki yaşatayım mı sana?” Sesindeki tehdit o kadar açıktı ki. Tüyler ürpertecek cinstendi. Tane tane ve sakın konuşsa da sesinin kalınlığı, tokluğu yeterince korku salıyordu.

Amed başını aşağı yukarı salladı. Pars konuşabilsin diye ağzındaki namluyu çıkardı. “Doksan kilometre güneybatı yönünde eski bir fabrika var. Oraya geliyordu nadiren. Başka hiçbir şey bilmiyorum.” Pars doğruyu söyleyip söylemediğinden emin olmaya çalışıyor gibiydi. Ayağa kalktı ve tabancasını yerine yerleştirdi. Birkaç adım uzaklaştı, arkası dönük şekilde telsizle iletişime geçti.

Anlamıyordum neler döndüğünü. Şu an kafam almıyordu. Doktor'u tanıyordum. Bu kansızların en başlarındandı. Amed'in onunla ilgisi olduğuna dair en ufak fikrim yoktu. Doktor denmesinin sebebi daha önce tıp fakültesinde okumuş olmasıydı. Yediği kaba pisleyen domuzun tekiydi. Pars geri döndüğünde telseze son bir şeyler söyledi.

Dibime kadar geldiğinde, "Yak!" emrini verdi. Canıma minnetti. Uzun zamandır zevkle beklediğim bir emirdi. "Sigara içebilir miyim? Sözüm var," dediğimde uzun süre düşünerek baktı gözlerime. Kendi paketini çıkarıp içinden iki tane sigara aldı. Birini bana uzattığında paketimi çıkardım. Azra dışındakilere paketimi uzattım. Hepsi içinden birer sigara alıp dudaklarına yerleştirdiler. Kendi dudağıma da yerleştirdiğimde Amed'e yaklaştım. Komando bıçağını çıkarıp sağlam olan kolunu tuttum. Elini dışarı çıkardığımda işaret parmağını kestim. Acıyla bağırması gram umurumda değildi.

Ayağa kalkmadan önce baktım o iğrenç suratına. "Birimizin bittiği yerde diğerimiz devam eder. Birimizin öldüğü yerde bin tanemiz dirilir, seni domuz kılıklı orospu çocuğu!" Arabanın benzin deposunun kapağını açtım. Açmamla yere dökülmeye başladı zaten. Kopardığım parmağının ucunu benzinle ıslattım. Çakmağını çıkarıp ateşe verdim. Benzin yere yayılırken Amed'in olduğu yere kadar akıyordu. Yanan parmağıyla time döndüm ve sigaralarını yaktım. Kendi sigaramı da yaktığımda sonunda o dumanı çektim. Bu beni biraz da olsa rahatlatmıştı.

"Sizin bilmediğiniz şeylerden biri bu. Ölümsüz olan bir milleti yenemezsiniz." Son kez sigaramdan dumanı aldım. Time bakmama gerek bile yoktu. İttiğimiz sigaralarımızı aynı anda onun üstüne attık. Atmamızla beraber alev almaya başladı. Benzin çoktan aracın etrafına yayılmıştı. Parmağını da ilave ettim. Diri diri yanarken bir süre bağırdı. En acı ölümlerden biriydi. Ve

bu şerefsiz azdı bile. Dediğim gibi, keyif sigarama sadece ateş olacaktı. Baran'ın ateşi hiçbir zaman sönmeyecekti...

Havada tokuşturulan rakı bardaklarının sesi müzik sesine eşlik ederken Pars kulağıma eğildi. “İçmediğini bilmiyordum,” dedi. Pars içiyordu ama yavaş giden tiplerdendi. Yine de alkolün kokusu bile iğrenmemi sağlıyordu. “Cemre Komutanımız hiç içmez. Daha bir kere içtiğini görmedim.” Pars'ın yanındaki Fethi araya girdiğinde Pars doğruldu.

“Nefret ederim,” diye ekledim Fethi'nin cümlesine. “Nefret eder.” Beni onayladı Fethi. Pars Fethi'ye bakarak başını aşağı yukarı salladı. “Azra Teğmenim, siz de içmiyorsunuz galiba?” dedi Fethi. Azra sol tarafımda oturuyordu. “Yok, ben almıyorum,” dedi Azra. Böyle diyeceğini zaten biliyordum. “Komutanım, nasıl vurdunuz o kansızı?” Alper hâlâ olayın şaşkınlığındaydı. Pars, kısık sesle, “Merak konusu,” dedi. “Keskin nişancı olmamamın sebebi yapamıyor olmam değil, tercih etmediğimden,” diye cevap verdim.

Hepsinin gözleri daha da açıldı. “Daha önce keskin nişancılık yaptınız yani?” dedi Ekin. Başımı iki yana salladım. “Yapmadım. Teklif edildi, ben de reddettim.” Can merakla, “Neden?” diye sorunca omuz silktim. Gülerek, “Heyecan seviyorum,” dedim.

“Helal olsun benim dişi kurduma.” Abbas beni överek araya girdi. Bazen ona abi diyesim gelse de hakaret etmiş gibi hissettiğim için demiyordum. O da çok sıkıntı etmiyordu. “İstek parçanız var mı?” dedi Fethi hafif çakırkeyifken. Yavaştan kayıyordu. Başımı iki yana salladım. Kimseden ses çıkmayınca o da yerine geri oturdu. Gecenin ilerleyen saatlerine doğru Fethi uçmuş, Can

peşinden gitmişti. Alper ayık olduğunu iddia etse de gözünün önünü zor görüyordu.

Abbas çakırkeyiften bir tık öteydi lakin yine de aralarında en ayık oydu. Pars ise çakırkeyif bile değildi. Azra'yla ben, oldukça ayık bir şekilde diğerlerini izliyorduk. Sahnede aynı anda şarkı söylüyorlardı. Burayı kapattırmamızın sebebi de buydu. Eğer askerseniz, sivilken bile askere uygun davranışlar sergilemeniz gerekiyordu. Bu hareketleri sivillerin yanında yapamayacaklarına göre mecburen kapattırıyorduk. “Abe ablacım, çık oyna. Oturmaya mı geldiniz?” Fethi sahneden inerken elini önce bana uzattı.

Ona baktığımda kayık gözlerini Azra'ya çevirdi. “Ablam beni kesecek gibi bakay. Sen gel, hanım abla. İki göbek at, azıcık döktür.” Azra gülerken Fethi onu çoktan sahneye çekmişti. Ekin mi? O da gidikti. Fakat Abbas'tan biraz daha ayıktı. Yani fena değildi. “Düşer o,” dedi Azra sahneye çıkarken. Fethi duraksadı. “Ne düşecek beya? Çıktı işte iki basamak. Oyna kız.” Fethi Azra'yla beraber oynamaya başladı. Can'ın kenarda ayakta durmaya çalıştığını fark edince kolundan çekti. “Be geri zekâlı, gel şuraya. Kaldır kollarını.” Can'ın kollarını iki yandan yukarı doğru açtı. “La sarı piç! Gel şuraya,” diyerek Alper'e seslendi. Alper salak salak sırtarak Fethi'nin yanına geldi.

Millet rakıda dertlenirdi, bunlar göbek atıyordu. Hiç konsepte uygun davranmıyorlardı. “Reis, sen gelmiyor musun?” Fethi'nin şivesi kayıyordu. Abbas gülerek başını iki yana salladı. “İnin lan aşağı!” Bağırса da bayağı gülüyordu. Önce kollarından tutup zorla Can'ı indirdi. Alper'i kulağından tutup indirdi. Sıra Fethi'ye geldiğinde Fethi kendisini Abbas'ın kucağına bıraktı. Abbas refleks olarak kucağında yakaladığında, “Beyefendi, çok yakışıklısınız. Acaba evli misiniz?” dedi Fethi. Abbas'ın kaşları çatılırken bir anda Fethi'yi bıraktı. Fethi yere çakıldığında, “Ev-

liyim lan ben. Dünyalar güzeli karım var benim. Uzak dur,” diye ciddi ciddi cevap verdi. “Siz de inin,” dedi tartışan Ekin’le Azra’ya bakarak.

“Ne düşecekmişim ben? Sen niye beni rezil ediyorsun?” Azra az önce Ekin’in dediğine takıldı. Ekin ise hiç oralı değildi. “Sakar olan sensin,” deyince Azra’nın kaşları havalandı. “Gören de her adımda düşüyoruz sanaca...” diyeceği sırada sahnenin boşluğuna basarak dengesini kaybetti. Düşeceği sırada tutunmak adına elini Ekin’e attı. Ekin tutayım derken ikisi birden sahneden aşağı düştüler. Fethi kahkaha atmaya başladığında Pars’ın dahi gülüşüne şahit oldum. Ben gülmemi tutamıyorken Azra hemen Ekin’in üstünden kalktı. Bana çaresiz bir bakış atmadan önce, “Beni tutup durma,” diyerek Ekin’e kızdı. Sanki onu kendi tutup düşürmemiş gibi...

1 saat sonra

*“Bir gün gitsen bile hatıran yeter,
Hatıran yeter, hatıran yeter.”*

Hep bir ağızdan şarkıya eşlik ediyorlardı. Az önce göbek atarlarken şimdi ağlamaklı şarkılarla Baran’ı anıyorlardı.

*“Bir yanda yaşanan o güzel günler,
Bir yanda anılar, bir yanda dünler.”*

Aynı zamanda birbirlerinin omuzlarına kollarını dolamış, sallanarak söylüyorlardı şarkıyı.

*“Seni yaşatacak, neler var neler.
Bir gün gitsen bile hatıran yeter.
Hatıran yeter, hatıran yeter.”*

Şarkının bu kısmını çok daha yüksek sesle söylediler. Fethi ağlamaya başladığında zar zor tuttuğu kafasını Abbas'ın omzuna koydu. "Baran'ım gitti, abi. Kardeşim gitti!" Ağlaması şiddetlenirken Abbas'a baktım. Demek istediğimi anlamıştı. Kalkacaktık artık. Yeterdi bugünlük bu kadar.

"Şimdi olsa ne güzel söylerdi şarkı. Dinlerdik onun sesini." Ayağa kalktığımda Azra'yı da dürttüm kalksın diye. Abbas ve Ekin kötü durumda değildi. Diğerlerini ikisi hallederdi. Zaten hep öyle olurdu. Biz böyleydik. Beraber ağlar, beraber gülerdik. Kimse kimseyi güldüğü için ya da ağladığı için yargılamazdı. Beş dakika önce güler, beş dakika sonra ağlardık. Çok fark etmezdi. Resmi rütbe dışında fazlasıyla yakındık. Biz sadece silah arkadaşları değil, aynı zamanda farklı hikâyeleri olan lakin aynı sonda buluşan kardeşlerdik.

Yıkamak istediğimizde çok iyi yıkan, inşa etmek istediğimizde en iyi inşa edendik.

Biz Kaos Timi'ydik...

Kapının tıklatılmasıyla gözlerimi açtım. Tavanla kısa bir bakıştıktan sonra yatakta doğruldum. Ayağa kalktığımda hafif gerindim. Saate baktığımda sabahın sekizi olduğunu fark ettim. Kaşlarım çatıldı. Sabah sabah kim rahatsız ediyordu beni? Odamdan çıktığımda uyuyan Azra'yı gördüm. Bir de uykusu hafif olan oydu sözde. Kapıyı açtığımda gördüğüm kişi çok da şaşırtmamıştı. Şaşırdığım tek konu bu saatte olmasıydı.

“Operasyon olsa bilirdim,” dedim uykulu bir sesle. Daha ayılmamıştım bile. “Operasyon yok. Sözüm var.” Benim aksime oldukça dinç olan Pars’a baktım.

“Sence bu saat söz tutmak için iyi bir saat mi?” diyerek kolumdaki saatimi ona döndürdüm. “Bir saate ne olacağımız belli değil, Laçın. Sözümü tutmak için bulduğum ilk fırsatı kullanıyorum.” Öyle bir yere değinmişti ki hak vermek dışında bir şey diyemedim.

“İyi madem, buyur,” dedim bir adım çekilerek. Gülümsedi. “Sen buyur.” Bir adım çekildiğinde kapısı açık dairesini gördüm. “Evinize mi davet ediyorsunuz, Yüzbaşım?” derken kapıdan çıktım ve kapattım. Yüzündeki gülümsemesi düşmeden, “Kahvaltıya davet ediyorum, Üsteğmenim,” dedi. Ne desem kolayca ayak uyduruyordu. Açıkçası ne yaptığım hakkımda en ufak fikrim yoktu. Şu an yarı uyanık bir hâldeydim. Evinin kapısından girdiğimde beni tuhaf bir hava karşıladı.

Evi de kendisi gibi kokuyordu. Sanki burası cidden bir ev gibiydi.

Benim dairemin aksine onunki açık tonlarda yerleştirilmişti. Koyu renkte eşyaları az olsa da göze batıyor, belli oluyordu. Zevki güzeldi. “Hiç komşu ziyaretine gelmedin,” derken salonuna geçmiştim. Evlerimiz mimari olarak benzediği için onun da sehpa salonda, televizyonla koltuğun arasındaydı. Gördüğüm kahvaltı beni ikinci bir şaşkınlığa uğrattı. Fazlasıyla iyi hazırlanmış bir kahvaltıydı.

“İyi bir komşu sayılmam. Ayrıca hiçbir komşumuzun evine gitmedim.” Elllerinde iki çayla geldi. Birini benim önüme, diğerini kendi önüne aldı. “Eskiden, yani bizim mahallemizde yeni gelen komşuya yardım edilir, ilk bir hafta sık sık ziyaretine gidilirdi. Herhangi bir ihtiyacı var mı diye.” Hiç iştahım yoktu. Benim kahvaltı âdetim de yoktu. Ne zaman acıkırsam o zaman

yerdim. Çaya da dokunmadım. “Ben olsam istemezdim,” dedim anlattığı şeye dayanarak. Evime yeni taşınmışken rahat bırakılmayı daha çok isterdim.

“Neden?” diye sordu. O da çok kahvaltı yanlısı değildi. Yine de taze ekmeğe uzanarak bir dilim aldı. Bıçağı da eline aldığı anda, “Rahat bırakmaları yeterince iyi bir yardım. Yardıma ihtiyacım olsa zaten gider söylerim,” diye cevap verdim. Televizyon ünitesindeki fotoğraflara gözüm takıldı. “Kısacası gereksiz gürültüye gerek yok,” dedim.

Süt reçeline uzandı ve ekmeğe sürmeye başladı. “Çayını içmiyorsun,” dediğinde kendi bardağının yarıldığını fark ettim. “Çayı fazla sevmem,” dediğimde elindeki ekmeği benim tabağıma koydu. Bana mı sürmüştü? “Ne içersin?” Ayağa kalktı ve mutfaka gitti. “Gerek yok,” dedim. Uğraşmasını istemiyordum. “Gerek var mı diye sormadım. Ne içersin dedim.” Anlamayarak baksam da o, kendi buzdolabına bakıyordu. Üstünde bol bir beyaz tişört vardı. Altında ise siyah bir eşofman. Tamamen ev hâlindeydi. “Meyve suyu,” dedim. Dolaptan meyve suyunu çıkarıldığında şişe ve temiz bir bardakla geldi. “Çok kahvaltı anlayışının olmadığını farkındayım. Lakin yemesini bilersen kahvaltı en güzel öğün olur,” dedi. Yanıma oturduğunda meyve suyunu doldurdu.

“Süt reçeli güzeldir. Sabah tatlı oranını dengeler. Gün boyu çikolata yeme isteğin düşer.” Başka bir ekmek daha aldı. “Çilek reçelini yerken zihnin açılır. Tadını güzel alabilmek için çaba gösterirsin. Bu da zihnini az da olsa açar.” Ekmeğe çilek reçelini sürdü ve tabağıma bıraktı. “Fakat bana sorarsan önce labne, ardından çilek reçeli sürüldüğünde tadı çok daha güzel olur. Kaymakla bal gibi düşün.” Diğer bir ekmek dilimine önce labne, ardından çilek reçelini sürdü. Başını hafif çevirdiğinde bana

baktı. Yarım şekilde gülümsedi. Gamzesinin ortaya çıkması için yeterliydi.

Ekmeği uzattığında bir sürdüğü ekmeğe, bir de Pars'ın gözlerine baktım. Kirpikleri ne kadar güzeldi. Ekmeği elinden aldım ve küçük bir parça ısırdım. Bu işin çok fazla tuhaf kısmı vardı. Bu beni düşündürüyordu. “Güzelmış,” dedim lokmamı yutar-ken. Cidden güzeldi. Sanırım iştahım açılmıştı. Bir ısırık daha aldım. “Pijaman güzelmış,” diyerek önüne döndü. Kendime baktım. Altımda baldırıma kadar gelen siyah saten şort vardı. Üstümde ise onun takımı atlet tarzı bir kıyafet vardı. Ben üstümün yeni farkına varıyordum. Yani bir şey yoktu. Aksine bayağı rahat hissettiriyordu. O yüzden umursamayarak omuz silktim.

“Basit bir pijama,” dedim ve ekmeğin son kısmını ağızıma attım. Harbiden kahvaltı yapasım gelmişti. “Pijamayı güzel yapan kumaşı değil,” derken çayından bir yudum aldı. Çiğnediğim lokma yavaşladı. Bana iltifat mı etmişti o? Etmemişti. Bana niye şimdi durduk yere iltifat ediyordu. Hayır iltifat falan ettiği yoktu.

Konuyu değiştirmek adına, “Bu kadar erken kalkmanın sebebi ne?” dedim yutkunarak. Tabaktaki diğer ekmeklere geçtim. “Ailesi ziyarete gelen tek kişi sen değilsin,” dedi. Fotoğraflara tekrar baktım. Ailesine düşkün biri olmalıydı. “Kahvaltıdan sonra onları almaya gideceğim. Yani her türlü erken kalkacaktım.” Meyve suyundan bir yudum alıp ayağa kalktım. “Ben gideyim o zaman. Aileni bekletme.”

Ayağa kalktı. “Beklettiğim falan yok. Daha yolda olmaları lazı...” diyeceği sırada kapı çaldı. Umarım aklımdan geçen şey olmuyordur. Lütfen bir kere olsun yanılayım. Şu an yanılmamın tam zamanı. “Yolda olduklarına emin misin?” derken o da şüpheyle kapıya baktı.

Birkaç adımda kapıya ulaştı ve kapı deliğinden baktığında bana döndü hemen. “Annemler.” Yanılmamıştım. Kahretsın ki

yine haklı çıkmıştım. “Açma. Ben balkondan geçeyim.” Pars’ın kaşları çatıldı. “On birinci kattayız. Normal insan gibi kahvaltı yapıyoruz.” Başımı eğip üstüme baktım. Tekrar ona baktığımda demek istediğimi anlamış olacak ki derin bir nefes aldı. “Bunun olmaması gerekiyordu. Normalde daha iki saatimiz vardı.” Kapı tekrar ısrarla çalındı. “Emir!” Dışarıdan annesinin sesi yükseldi.

Elim alnıma gitti. Olaylar çok çok yanlış anlaşılacaktı. Sakin olmak adına nefes alıp verdim. “Aç,” dedim bir cesaret. O da hemen beni dinleyip kapıyı aralık şekilde açtı. Fakat annesi maşallah Topkapı Sarayı’na giriş yapar gibi kapıyı ardına kadar açıp, Pars’ı kenara iterek içeri girdi. “Oğlum, ağaç ettin kapı...” Kadının gözleri beni bulmasıyla sustu. Allah kahretsin. Bu rezilliğin bir tık üstü yoktu.

Geçen de böyle demiştik. Bornozla kaldığımızda... Fakat her seferinde bir tık üstü çıkıyor, Cemre.

Farkındaydım. Ama galiba bu sefer cidden zirve yapmıştık. “Aaaaaaaa!” Kadının ağzından uzun bir şaşkınlık nidası döküldü. Gözleri baştan aşağı beni süzerken bacaklarıma indiğinde daha da açıldı gözleri. “AAAAAAA!” Şaşkın bağıırışı da arttı.

Aferin Cemre. Bir dahakine evden dışarı çıplak çık. Böyle olmaz. “Anne, sakin ol. Düşündüğün gibi bir şey değil.” Annesi bavulunu bıraktı ve elini kalbine götürdü.

“OĞLUM, BU KİM?” Pars’la ikimiz aynı anda birbirimize baktık. “Ben arkadaşım. Komutanım kendisi. Askeriyim. Komşuyum. Evim karşı daire.” Kendimi izah edebileceğim tüm sıfatları kullanmıştım. “Ne?” Kadın daha da şoklara giriyor gibiydi. Ben sustum ve Pars’ın konuşmasını bekledim.

“Anne, düşündüğün tarzda bir olay yok. Sadece kahvaltı yapıyorduk. Kendisini ben davet ettim. Karşı komşum, aynı zamanda aynı timde olduğum askerim.” Annesi arkasını dönüp oğluna baktı. “Yavrum, senin böyle şeylerle işin olmazdı. Ne oldu

sana?” deyince kaşlarım çatıldı. “Yalnız ben o düşündüğünüz işleri yapan biri değilim. Vatanına hizmet eden bir Türk askeriyim.”

Annesi omzunun üstünden kısa bir bakış attı bana. “Belli,” deyip oğluna geri döndü. “Anne, saçmalama. Yok diyorum öyle bir şey. Hem sen hani saat 10.00’da buradaydın?” Pars’ın konu değiştirme çabasını fark etsem de annesi pek meyilli değildi.

“Sürpriz yapayım dedim oğluma, sürpriz bana oldu.” Annesi Pars’ın yanında bayağı kısa kalıyordu. Ben hızlı adımlarla kapıya yöneldim çıkmak için. Annesinin kınayıcı bakışları bana eşlik ederken Pars arkamdan seslendi. “Laçın.”

Kapıyı kapatıp çıktım ve kendi daireme geçtim. Ardı ardına kapıya vurdum. Azra uykulu şekilde kapıyı açtığında hemen içeri girip kapıyı kapattım. “Ne oluyor be?” dedi Azra şaşkınlıkla. Sabah sabah ne yaşadığımı ben de kavrayamıyordum. “Sen nereden geliyorsun sabahın köründe? Normalde kalkmazdın bu kadar erken.” Şüpheyile baktı bana. Banyoya adımladığım sırada ona bir aydınlanma geldi. “Lan yoksa?”

Banyonun kapısında durdum. “Hayır. Saçmalama. Abartma. Sakın! Kahvaltı sözünü tutmak istedi. Ben de gittim kahvaltı yaptım.” Açılan gözleri daha da büyüdü. “Sen sabah sabah kahvaltı için mi kalktın?” Kapının pervazına yaslandım. “Kendisi çağırdı, Azra. Zaten kahvaltı da olmadı.” Şoklara girerek, “Ne oldu? Ne yaptınız?” diye sordu. Aklına gelen şeyi tahmin ettiğim için hızla, “Hayır dedim ya Azra. Yok öyle bir şey. Annesi geldi,” dememle yüzü hafif düşse de anlaşılmaz bir ifadeye büründü.

“Annesi mi? Bir saniye. Annesi seni onun evinde şu geceliğinle mi gördü? Hem de sabah sabah kahvaltı yaparken.” Üstüme tekrar baktım. “Pijama bu,” dedim. Hızla başımı geri kaldırdım. “Olaya bak. Artık annesinin gelinisin.” Elimle hiç bekleme-

diği anda tiki olan bölgeye vurdum hafifçe. Eğilerek geri kaçtı. “Yapma şunu.”

“Kadının bana çektiği muameleyi görsen anladın gelini olup olmadığını.” Malum beni oğlunun günübirliklerinden zan-netmişti.

“Çok rezillik. Ama yalan yok, keyif aldım. Eee, ne oldu? Yüzbaşı ne tepki verdi?” Kaşlarım iyice çatıldı. “Ne tepki verecek? İkimiz de annesini asker olduğuma inandırmaya çalıştık. Pek inanmışa benzemiyordu.” Eliyle ağzını kapattı. “Kadın seni şey zannetti.” Başımı onaylar şekilde salladım. “Bir o kalmıştı.” Banyoya gireceğim sırada, “Emir Bey artık bunu telafi eder bir şekilde,” diye arkamdan seslendi. Kapıyı suratına kapatırken istemsizce göz devirdim. Duş almak için üstümdekileri çıkarmaya başladım. Suyu ılıktan biraz daha soğuğa aldım. Annesiyle arası iyi gibiydi. Hatta ailesi hoş insanlara benziyordu. Fotoğrafta babası solunda, annesi sağındaydı. Hep beraber gülümsüyorlardı. Annesinin gözleri açık maviydi. Babasının ise açık yeşil. Pars’ın koyu yeşillerini onlardan aldığı çok belliydi.

Pars değişik bir adamdı. Evini az buçuk gözlemlediğime göre simetriye önem veriyordu benim gibi. Yamuk hiçbir eşyası yoktu. Benim anlam veremediğim tek şey kokusuydu. Nasıl öyle hissettirebilirdi ki?

Hafiftik. O birkaç saniyede tüm yükler gitmiş gibiydi. Sanki hiçbir şey yaşanmamış gibi, Cemre. Fazla güvendeydik, huzur dolmuştu yanan ruhumuza.

Farkındayım. Beni de bu şaşırtıyordu. Nasıl olabilirdi? Yalan yok, hayatımın en güzel saniyeleri. Zira hiç o kadar güvende ve huzurlu hissetmemiştim.

Annesi kaç gün kalır sence?

“Ne yapacaksın? Annesiyle beraber mi yaşayacaksın?” Kendi kendime iç sesime sordum.

*Hayır. Tahminen ne kadar çekeceğimizi düşünüyorum. İddi-
aya girerim kadın sana takmıştır. Sonuçta oğluyul...*

“Sus be! Yok öyle bir şey. Kahvaltıyı kabul ettiğim sabahın
gecesini sikeyim zaten.” Sinirle suyu kapattım ve duştan çıktım.
Tüm sikimsonik şeyler beni buluyordu. Bornozumla odama ge-
çerken Azra, “Bir de şöyle git,” diyerek dalga geçti. İyi, ona da
malzeme çıkmıştı. Birazdan ben de onunla dalga geçecektim. Şu
üstümü bir giyineyim. Sargımı da yenilemem gerekiyordu. Om-
zumdaki kurşun yarası arada sızlar hâldeydi. Üstümü değiştirdi-
ğimde WhatsApp gurubuna mesaj geldi.

KAOS

Abbas: Yengeniz sizleri kahvaltıya bekliyor.

Allah’ım başka bir kahvaltı faciası yaşamak istemiyordum.

Fethi: Grupta Azra Teğmen’le Yüzbaşı yok.

Aynen. Şu an bir tek onlar eksikti. El mecbur onları da ek-
ledim.

Azra ve Yüzbaşı kişisi eklendi.

Fethi: Şimdi bir daha yazsana abi.

Abbas: Yengeniz sizleri kahvaltıya bekliyor hâlâ.

Alper: Yengem çağırdıysa beş dakikaya oradayım.

Ekin: Yola çıkıyorum.

Can: Komutanım, beni de alır mısınız geçerken?

Ekin: Neredesin sen?

Can: Arabanızın yanında, Komutanım.

*Ekin: Ne işin var lan senin arabamın yanında? Bekle geli-
yorum.*

Abbas: Yemekleri soğutmayın.

*Fethi: Reis, ben geldim kapıdayım. Çalışıyorum zili kaç sa-
attir.*

Abbas: Basma milletin ziline, hödük. Açıyorum kapıyı.

Ben: Abbas, önemli mi?

Abbas: Komutanım, biraz önemli. Leyla bir buçuk aydır göremedi ya. O yüzden özlemiş biraz.

Kabul etmeme gibi şansım yoktu yani. Mükemmel bir gündü. Odamdan çıktığımda telefon başında mesajları okuyan Azra'ya rastladım. "Kalk, hazırlan hadi." Şu pijamasından kurtulmalıydı artık. Stresle, "Ben gelmesem?" dedi. Anlamayarak ona baktım. "O niye?" Omuz silkti. "Şimdi ne bileyim. İlk defa tanışacağım falan. Eksik kalayım ben, olmaz mı?" Başımı iki yana salladım. Leyla Hanım'la tanışsa eminim ki benden daha iyi anlaşılırlardı. "Kalk hadi. Bekletmeyelim fazla." Oflayarak kalktı ve odaya girdi. Telefonumu tekrar çıkardım.

Ben: Geliyoruz. Leyla Hanım'ın kahvaltısı güzeldir.

Pars'ın göreceğini bile bile yazmıştım. Sinirliydim çünkü. Böyle bir ihtimal varken kahvaltı için daha düzgün zaman yok muydu? Ya da ne gerek vardı?

Fethi: Vallahi Komutanım, canım yengem döktürmüş.

Alper: Fethi açın kapıyı. Yemeklere dokunma.

Ekin: Bir şey lazım mı?

Abbas: Gelirken karpuz getir, Hacı.

Can: Karpuz mu?

Abbas: Canım çekti lan. Olamaz mı?

Can: Olur abi tabii.

Abbas: Şaka yapıyorum, yengeniz aşerdi bir anda. Sağlam bir karpuz getir bize.

Ekin: Bende o iş.

Düzenleme

Ny.ozlem

“Hadi Azra!”

Odamdan üstünü giyinip çıktı. Kaskımı alırken onun kaskını da uzattım. “Yarış teklifin hâlâ geçerli mi?” diye sordum. Yüzüne havalı bir gülümseme oturdu. “Ağlama sonra?” Kapıyı açıp çıkarken, “Ağlatabilirsen,” dedim. Asansöre bindiğimizde kapı kapanacaktı ki bir el araya girdi. Elindeki damarlardan tannmıştım.

Adamın damarlarını mı ezberledin?

Hayır tabii ki. Hafızamda kalmış. Görsel hafızası yüksek bir insandım sonuçta. Pars asansöre bindiğinde önümüzde durup sırtını döndü. Üstünde siyah gömleği ve altında da siyah kumaş pantolonu vardı. Sıkıdığı parfüm, kokusuyla çok alakasızdı. Zaten kendi kokusu tenine yaklaşılmadığı sürece alınmazdı.

Onun kokusu çok farklıydı. Beni afallatan bir farklılık. Dağınık saçlarına hafif şekil vermişti. *Yiğidi öldür hakkını ver,* derler. Yakışıklı adamdı. Kolumu çürütmek üzere olan Azra’nın elini dayanamayıp tuttum. Pars asansöre bindiğinden beri çürütmüştü kolumu.

Elini hafif sıkarak aşağı indirdim. Ufak acıyla gözleri açılırken ona gülümsedim. *Rahat dur.* Dudaklarımı oynatarak anlamasını sağladım. Başını aşağı yukarı salladığında elini bıraktım. Asansörün kapısı açıldığında ilk o, sonra da biz çıktık. Aynı apartmanda olduğumuz için dışarıya kadar beraber ilerledik. Apartmanın kapısından çıktığımızda Azra’yla beraber motorlarımıza ilerlemek için adımladığımız sırada, “Arabaya, Laçın!” dedi. Pars’ın ciddi ve sert tondaki sesini duydum.

Aynı anda durduğumuzda arkamı dönüp ona baktım. Arabasının şoför kapısını açmış bana bakıyordu. “Abbas’ın evini bilmiyorum. Aynı yere gidiyoruz.” Bahanesi cidden bu muydu? “Konum atarım,” dedim farklı çözüm yolları sunarak. “Zorlama, Laçın. Arabaya.”

Son sözünü söyleyip arabasına bindi. Şu aramızdaki bir yıldız tüm dengeleri bozuyordu. Gökyüzüne bakıp sabır diledim ve agresif adımlarla arabasına ilerledim. Bilerek arka koltuğa geçtim. Dikiz aynasından ona baktığımda bu hareketime bıyık altından gülümsediğini fark ettim. “Azra’ya söyle, o da arabaya. Tabii farklı yere gitmiyorsa.” Camdan elimi çıkarıp Azra’yı çağırdım. Tereddütle geldiğinde kapıyı açtı ve o da yanıma bindi.

“Bugün hava ne kadar kötü, değil mi Yüzbaşım?” dedim bilerek. Kötü olan hava değildi. Direkt gün kötüydü. “Bulutlu havalarda bir anda güneş açar, anlayamazsın Laçın.” Bugün güzel olamazdı, mümkün değildi. Kastettiği güneş bende hiçbir zaman doğmazdı. “Ben geceyi seviyorum, Yüzbaşım. Güneşle pek aram yok.” Bir yandan da telefonumu çıkarmıştım. Pars’a yol falan tarif etmeyecektim.

ABBAS

Ben: Abbas, konum at.

Abbas: Laçın, sen evi biliyorsun.

Ben: Biri bilmiyor. Yüzbaşı olan biri.

Abbas’tan hemen konum geldi. “O zaman karanlığı aydınlatan ay ışığı olur, Üsteğmen.” Her şeye cevabı vardı. Hayır, cevapları mantıksız da değildi. Nasıl oluyorsa tam oturan cevaplar veriyordu. Daha fazla kendimi sinir etmemek için sustum. Konumu açıp telefonumu uzattım. “Buyurun, Yüzbaşım. Daha kolay bulursunuz.” Dişleri gözükecek kadar gülümsedi ve *çattık* der gibi başını iki yana salladı. Elimden telefonu aldı.

“Beraber mi yaşıyorsunuz?” Dikiz aynasından Azra’ya baktı. Azra, “Hayır,” dedi. “Evet,” derken Azra’ya baktığımda omuz silkti. “Ben ev bulana kadar Cemre’yle yaşıyorum. Yani şimdi-lik.” Açıklama yapıyordu bir de.

“Hayır, beraber yaşıyoruz. Ev aradığı falan yok,” dediğimde ikimizin de kaşları çatıldı. “Benim o evde can güvenliğim yok,” diyerek bana döndü. “Bir olay için bu kadar abartmasan mı, Azra?” dedim. Pars önden, hafif bir merakla, “Ne olayı?” dedi. Azra, aldığı sinir gazıyla beraber ağzını tutamadı. “Eğer bir gün Cemre’yi normal bir şekilde uyandırmak isterseniz kendinizi korumaya alın. Maazallah gırtlığınıza bıçak dayayabilir.”

Kolumla hafifçe vurduğumda geriye yaslandı. Pars’ın hoşuna gitmiş olacak ki hafifçe güldü. Aynı zamanda şaşırmıştı da. “Abartıyor, bir insanı uyandırmadan önce seslenilir.” Ona bakarak konuştum. Gözleri açıldı. “Suçlu ben miyim? Boğazıma bıçak dayıyor ama suçlu ben oluyorum. Uyurken Cemre’ye yaklaşmadan önce bir on defa falan düşünün.” Son cümleyi kurarken koltuğun arasından Pars’a seslendi.

“Daha fazla abart...” diyeceğim sırada, “Laçın’i sadece görevde uyurken gördüm. Onda da gayet sakindi,” demesi lafımı bölmeme sebep oldu. Uyurken beni mi izlemişti o?

İzlememiştir. Sadece gözü çarpmıştır. Eminim Abbas veya Fethi’nin de nasıl uyuduğunu görmüştür.

Bence de öyle olmuştur. “İşte siz yatağındaki bıçağı bilmiyorsunuz.” Azra uzattıkça uzatıyordu. “Yatağını bilmiyorum,” dediğinde göz göze geldik. Azra ise hâlâ ve hâlâ konuşmaya devam ediyordu. “Yastığının altına kocaman bir bıçak koymuş. Ruh ha...” Daha fazla konuşmaması için alttan vurdum.

Pars’tan gülme sesi geldiğinde dehşetle Azra’ya baktım. Ben bunun intikamını alırdım. “Burası mı?” Pars’ın sorduğu soruyla önüme döndüm. Abbas’ın evine gelmiştik. Arabadan indiğimizde Azra’ya yaklaşıp kulağına doğru fısıldadım. “Ben sana ne yapacağımı biliyorum.”

“Ne yapacaksın? Neden ki? Ne yaptım ama? Bir şey yapmadım ki Cemre ya.” Omuz silkip ellerimi havaya kaldırdım.

“Bilemem.” Apartmandan içeri girdiğimizde, “Ya hayır, of ya!” diye söylendiğini duydum. Beni hiç ilgilendirmezdi. Yatağımdaki bıçağı Pars’a dökmeden önce düşünmeliydi. Abbasların kapısına geldiğimde zile bastım. Kapı anında açıldı. Leyla Hanım kapıyı açtığında hemen arkasından önce Fethi koşarak geçti. Ardından elinde bıçakla Abbas peşinden gitti. Yine Fethi Abbas’ı sinirlendirmiş olmalıydı.

“Hoş geldiniz. Buyurun buyurun.” Bir adım geri çekildiğinde içeri geçtik. Deri ceketimi çıkarırken gülerken, “Leyla Hanım, kocan cinayet işlemek üzere,” dedim. Leyla Hanım’ın gözleri açıldı. “Ay yine Fethi’nin peşinde bu adam. Bir rahat bırakmadı çocuğu.” Hemen mutfağa ilerledi. Azra’yla ikimiz gülerken Pars tebessüm etmişti.

Mutfaktan içeri girdiğimde azarlanan Abbas’ı gördüm. Bıçağı arkasına saklamış, suçlu bir çocuk gibi başını eğmişti. “Abbas, bıçağı ver.” Leyla Hanım’ın bir eli belindeydi, diğer elini de Abbas’a uzatmıştı bıçağı vermesi için. Abbas alttan sinirli bir şekilde Fethi’ye bakarken o da Leyla Hanım’ın arkasında durmuş, Abbas’a gülüyordu aptal aptal.

Fethi’ye arkadan yaklaşıp normal hızda ensesine vurdum. Abbas bunu gördüğünde rahatlamış bir nefes aldı ve bıçağı karısına verdi. Fethi ne olduğunu anlamayarak bana döndü. “Komutanım, ne yaptım ya?” diyerek eliyle ensesini ovuşturdu. “Sen niye adamı sinir ediyorsun lan? Bir rahat dur.” Yemek masasının sandalyesini çekip oturdum. Pars’la Azra, Leyla Hanım’la tanışırken Fethi de diğerleri gibi masaya oturdu. “Ayıp oluyor, Komutanım. Ben şaka yapıyorum sadece. Reis biraz fazla sinirli.” Abbas sandalyeyi birden çekip Fethi’nin yanına oturdu.

“Sinirli miyim ben, koçum?” Kolunu omzuna attı. Kesinlikle tehdit içeren bir hareketti. “Reis dünyanın en sakin insanıdır. Tüm ibnelik bende. Haklı.” Fethi mükemmel bir U dönüşü yaptı.

“Abbas, şu tabağı verir misin?” Leyla Hanım’ın ricası kulaklarıma dolduğunda kalktım. “Sen otur, yapılacak bir şey varsa söyle ben yapayım.” Abbas kalkmak üzereyken geri oturdu. Tabağı uzandığım sırada birden ufak bir çığlık koptu. Elimde tabakla kalakaldığımda anlamayarak Leyla Hanım’a baktım. “Kız sen yaralandın mı?” Bir anda omzuma atılıp tişörtün kolunu sıyırdı. Sargı omuz bölgame kapladığı için hemen gözük-müştü. Dehşete düşmüş şekilde bakıyordu. “Nasıl oldu? Acıyor mu? Gel otur.” Bir anda diğerkolumdan tutup az önceki yerime geri iteledi. “Leyla ablacım, sakın ol. Bir şeyim yok,” desem de hiç rahatlamışa benzemiyordu. Elimdeki tabağı masaya bıraktım. “Sen yaralanmazdın. Tanıdığım-dan beri bu ilk. Ne oldu da yaralandın?” Bakışlarım istemsizce Pars’ı buldu.

Pars ’ın kokusunun hissettirdikleri afallatmıştı beni.

“Yenge haklı. Komutanım, ben de sizin ilk defa yaralandığınızı gördüm. Ne oldu?” Alper konuşunca Pars’tan yavaşça çektim gözlerimi.

Ekin, “Bu sefer ben de merak ettim. Can’ı düşünemiyorum,” diyerek arkasına yaslandı. Can’a baktığımda ciddi-merakla cevap vermemi bekliyordu. “İnsanım, farkındasınız değıl mi?” Soruyla cevap verdim. Leyla Hanım çatık kaşlarla hepsine baktı. “Rahat bırakın kızı. Belli ki dalgınlığına gelmiş. Sen istersen sonra anlatırsın, boş ver.”

Hepsi sorduğum soruyla doğrulup kendilerine çekidüzen verdiler. “O anlamda demek istemedim, Komutanım. Kusura bakmayın,” dedi Alper. “Alper arkadaşıma katılıyorum,” dedi Ekin.

Fethi dalgayla araya girdi. “Komutanım, siz şimdi bu kadar mükemmel olunca bu haysiyetsizler sizi süper güçleri olan biri falan sanmış. Robot mu lan Komutanımız?”

“Sen ilk defa mı kurşun yiyorsun, Laçın?” Pars’ın sorusuyla herkes bana döndü. “Hayır. Üç yıldır ilk kurşunum,” diye belirttim. Bu timin başında üç yıldır vardım. Zaten Kara Harp Okulundan mezun olalı dört yıl olmuştu. “Daha öncesi?” dedi. Leyla Hanım Abbas’ın yanma otururken bizi dinlemeyi de ihmal etmiyordu.

“Mezun olduktan dokuz ay sonra çıktığım bir operasyonda iki kurşun yedim. Büyük bir baskında yediğim kurşunlardı. Ondan sonra bu ilk.” Aklıma gelen biriyle gözlerim daldı. Kahvaltıya başlamıştık, herkes beni dinliyordu. Sanki askerlikten gelen bir akrabaydım da askerlik anılarımı anlatıyordum. Bu omzumdan yediğim kurşun normalde kalbime isabet ederdi. O an Pars beni kayaya geri çektiği için omzuma isabet etmişti. Aslında o gün iki kere hayatımı kurtarmıştı. Üstümüze füze geldiğinde de yere yatmamı sağlayan oydu.

“Umarım son olur,” dedi Leyla Hanım sessizliği bozarak. “Sanmıyorum bir daha o kadar dalgın olacağımı,” dedim. Ekmeğe uzanıp önce labne sürdüm. Ardından çilek reçelini sürüp, Pars’ın gözünün içine bakarak bir ısırık aldım. Bundan bir saat öncesi kendisi öğretmişti bu ikiliyi.

“Abbas, karpuz nerede?” Leyla Hanım iştahla sordu. “Hacı?” dedi Abbas, Ekin’e bakarak. “Fethi’ye verdim,” dedi. Fethi’nin çatalı duraksadı. “Abi dolapta ama yarısı.” Ağzında lokmasıyla konuşmaya çalıştı. Alper anlamayarak, “Yarısı mı?” diye sordu. Fethi zar zor yutkundu. “Ufak bir kaza olmuş olabilir karpuzu keserken,” dedi. Abbas tuttuğu çatalı sıktı. “Ne yaptın karımın karpuzuna lan?” Fethi hemen sandalyeden ayağa kalktı. Dolaba doğru ilerlerken, “Bir şey yapmadım. Sapaşğlam. Lakin sadece yarısı.” Dolaptan tabağın içinde dilimlenmiş karpuzu getirdi.

“Diğer yarısı nerede?” dedim Fethi’ye bakarak. “Keserken yere düştü,” dediğinde Leyla Hanım hemen Abbas’a baktı. “Abbas sakın. Yanlışlıkla düşürmüş çocuk. İnsanlık hâli. Hem hâlâ karpuz yiyebilirim.”

Abbas sakın kalmak adına derin bir nefes aldı. Leyla Hanım çatalını büyük bir dilime batırdı ve Abbas’ın ağzına tıktı. “Al, sen de ye. Oğlumuzun babası karpuzsuz kalmasın.” Abbas sinirle çiğnemeye başladı. Fethi ise büyük bir minnetle gidip Leyla Hanım’a sarıldı. “Allah razı olsun, yengecim. Mükemmel bir insansın.” Leyla Hanım güzel yüzüyle gülümsedi.

Aklıma gelen şeyle gülümseme sırası bendeydi. “Hacı, sen nasıl oldun?” dedim ekmeğimin son lokmasını yerken. Ekin anlamayarak baktı bana. “İyiyim, Komutanım... Neden?” Omuz silkip arkama yaslandım. Yanımda oturmuş kahvaltısını yapan Azra’ya baktım. “Dün sahneden düştünüz malum. Sırtın falan acımıştır diye dedim.”

Çayını içen Azra öksürmeye başladı. “Kiminle?” dedi Alper. Tabii onlar uçtuğu için hatırlamıyordu. “Nasıl?” dedi Fethi de. Can ise gözlerini kırıştırarak, “Ne zaman?” dedi. Öksüren Azra’nın sırtını sıvazlarken çaresizlikle, “Yapma, ne olur sus,” dedi.

“Siz hatırlamıyorsunuz tabii. Azra arkadaşımız sahneden düştüğünde Hacı’ya tutunayım derken onu da düşürdü. E tabii Hacı sırtüstü düşünce Azracığım da üstüne düşüverdi.” Azra kendine gelse de eliyle yüzünü kapattı. Ekin sadece gülerek tepki verdi. Gözleri de rezil olduğu için utanan Azra’daydı. “Hadi canım!” dedi Fethi gülmeye başlayarak. “Kız, sen nasıl başardın onu?” Leyla Hanım bile gülerek Azra’ya sordu. “Büyük başarı Hacı’yı düşürmek.” Alper ekledikçe daha da ekledi. Can ise sessizce gülmesini bastırmaya çalışıyordu. “Azra bacı, sen de bu güç kuvvet... Maşallah,” dedi Abbas da dayanamayıp. İntikam

alınmıştı. Aşırı zevk almıştım şu andan. “Allah belanı vermesin, Cemre.” Alttan alttan bana fısıldadı.

“Nasıldı Hacı’nın kaslı göğsü? Bir yastık misali yumuşatmıştır düşüşünü.” Fethi kahkahasına kahkaha ekledi. Alper de ona katıldı. Can ise gülmesini tutmaya çalışırken iyice kızarmıştı. Fethi bir anda oturduğu sandalyede zıpladı. “Siktir!” Hafif geri çekilerek bacağının kaval kemiği kısmını tuttu. “Birader, ne vuruyorsun alttan? Şaka yapıyoruz,” diyerek Ekin’e baktı. Son yaptığı şaka Ekin’i pek güldürmemiş gibiydi. Bu iş tuhaflaşıyordu. Azra’ya yapılan bir şaka nedense Ekin’in de sinirini bozmuştu. Ki böyle övgü dolu bir şakanın hoşuna gitmesi lazımdı. Abbas, Alper’i dürttü. “Tamam, oğlum! Yeter. Bokunu çıkarmayın siz de. Kız zaten utançtan masanın altına girdi neredeyse,” deyince ikisi de gülmelerini bastırdı. Azra’ya baktığımda cidden masanın altına kadar eğilmişti yüzünü saklamak için. Hemen başını geri kaldırdı.

“Yok, utanmadım. Sorun yok.” Utandığı her hâlden belliydi. Leyla Hanım fark ettiğinde konuyu değiştirdi. “Oğlumuzun adına karar verdik,” demesiyle ben dâhil hepimiz Leyla Hanım’a odaklandık bir anda. Fethi edalı bir tavırla, “Kesin Fethi koydular, bana sürpriz yapacaklar,” dedi.

“Bence Alp Arslan Demirel geliyor. Abbas abi bayağı kararlıydı bu isimde,” diyerek Alper kendi fikrini sundu. Leyla Hanım sabırla hepsinin tahminlerini bekledi. “Alp ismi kesin var bana kalırsa,” diyen Ekin de kendi tahminini ekledi. Can konuştu bu sefer. “Bana göre de kesin Arslan ismi var gibi.” Benim ise tahminim çok farklıydı. Yine de sessiz kaldım. Çıkacak cevabı bekledim.

“Sizi burada biraz da bu sebepten toplamak istedim. Doğuma az bir süre kaldı. Bu süreç içerisinde isim konusunda çok fazla kararsız kaldık. Bazen yaşanan olaylardan esinlendik bazen

maziden bazen ise gelecekten.” Çok hoş bir konuşmayla girmişti. “Lakin bu son üç ayda değişmeyen tek kararımız Baran Ata oldu. Geçmişimizde fazlasıyla önemli bir isim. Geleceğimizde de önemini taşımasını istedik. Baran Ata aramızdan hiç eksilmesin istedik.”

Masaya çöken sessizliği herkes bilmezdi. Bu sessizlik, diyecek onca laf varken sözlerin hiçbir işe yaramadığı sessizlikti. Leyla Hanım Abbas’ın elini tuttu ve başını omzuna yasladı güzel bir tebessümle. “Dünyaya gelecek olan Baran Ata Demirel oğlumuz çok şanslı. Sizin gibi insanlarla beraber büyüyecek olması beni içten bir şekilde memnun ediyor. Sizden tek isteğim, lütfen kendinize dikkat edin.” Hepimize tek tek baktı. “Ne oğlumu ne bizi ne de ailelerinizi sizsiz bırakmayın. Baran Ata hepinizi bir arada görmek ister,” derken diğer eli karnına gitti. Abbas’a baktığımda bu karardan ne kadar gurur duyduğunu gördüm. Hepimiz gurur duyuyorduk. Gözlerimizde oluşan kırgınlığın sebebi Baran’ın şehit olmasıydı. Lakin göğsümüzü kabartan gurur, kırgınlığımızı bir nebze örtüyordu.

“Fethi koymadınız diye darılmayacağım,” diyerek Abbas’a sarıldı Fethi. Abbas hafif gülerek geri itti Fethi’yi. “Senin gibi gevşek olmasını istemiyorum oğlumun.” Herkes ufak gülüşlerle eşlik etti. İsim konusunda buradaki herkes hemfikirdi. Baran Ata Demirel kesinlikle çok şanslı bir çocuktı. Onu her zaman dinleyecek bir babaya sahipti. Baran’ın aksine... Eminim ki bu Baran’ı da fazlasıyla mutlu ederdi...

Herkes hayatta zorluklarla karşılaşır. Lakin insanı güçlü veya güçsüz yapan şey yaşadıkları değil, yaşadıklarından nasıl çıktığıdır. Maddeler arasında büyüyen bir kız çocuğunun madde bağımlısı olması yüksek ihtimaldir. Kimse bu çocuğu suçlayamaz. Çünkü zaten öyle bir ortamda büyümüştür. Lakin bir kız çocuğu hem maddelerin hem alkoliklerin hem de iğrenç insanların yanından temiz bir kalple çıkarsa işte bu, şaşırtıcı bir olaydır. Olay zaten tamamen budur. Yaşadığımız zorlukların daha beterlerini bir başkası yaşayabilir. Fakat herkes gibi o olaylardan etkilenerek veya etkilenmeyerek çıkmak tamamen kişiye kalmıştır.

Cemre, büyüdüğü bu iğrenç ortamda her şeyi öğrenmişti. Gerekli veya gereksiz. Hangi tarzda uyuşturucuların nasıl etkiler bıraktığını veya nasıl kullanılması gerektiğini biliyordu. Çok değil, henüz altı yaşından itibaren öğrenmeye başlamıştı. Gördüklerine merak sarmadı. Bu onun en büyük şansıydı diyeceksiniz belki. Ama hayır. Şans falan değildi. Cemre henüz altı yaşından itibaren oluşturmak zorunda bırakıldığı iradesiyle sağlam kalmıştı. Merak etmedi uyuşturucunun nasıl bir his olduğunu. Zaten gözleri önünde bizzat babasından görüyordu kullandığında neler olabileceğini.

Babası belli bir yerden sonra uyuşturucuyu bıraktı. Ah tabii ki kızı için bırakmadı. Ölüm korkusu, kızına olan sevgisine ağır basmıştı. Uyuşturucudan ölen bir arkadaşını bulan İlker, kendi sonu da öyle olur diye uyuşturucuyu bıraktı. Peki ya alkolü? İşte ondan hiçbir zaman kopamadı. İlker yine alkol alıp eve geldi. Zaten kendisi çalışmaktan aciz bir adamdı. Mecburen burada yaşıyordu. Cemre uzandığı yatakta doğruldu. Babasının ayak seslerini tanırdı. Annesinden kaçmıştı, biraz yalnız kalabilmek için arada babasının yanına gelirdi.

Babası kapıyı açıp girdiğinde sendeledi. Alkolden zor ayakta duruyordu. On yaşındaki Cemre ayağa kalktı babasının yatabilmesi için. "Ne yaptın kız?" Babası zorlukla konuştu. İçeriye giren iğrenç alkol kokusu Cemre'yi fazlasıyla tiksindirmişti. Lakin yapabileceği bir şey yoktu. "İyi, baba. Sen nasılsın?" dedi Cemre mecburen. Sevilmediğini iliklerine kadar hissediyordu Cemre. Fakat yine de babası olduğu için kopamıyordu ondan. Daha tam olarak gerçekleri öğrenmemişti.

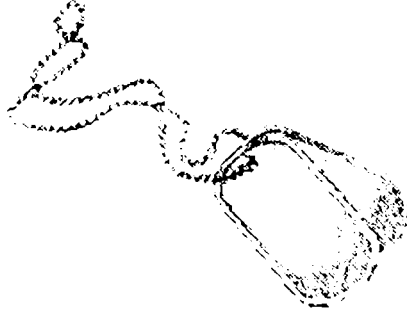
"Al, leblebi yersin. Enayinin birinden aldım. Hemen cebe." Cebinden bir avuç dolusu leblebi çıkardı ve masanın üstüne bıraktı. Yarısı zaten yere yuvarlanmıştı. Babası Cemre'ye baktığında, "Canım istemiyor. Teşekkürler, baba," dedi Cemre. Babası yatakta oturur pozisyondaydı. "Kızım, ben kötü bir babayım, değil mi?" diyen babası ağlamaklı bir tona geçti. Öyleydi. Kesinlikle çok kötü bir babaydı. Fakat kızı fazlasıyla merhametli biriydi. Öyle düşünmesini istemedi. "Hayır, varlığın yeter, baba," diyebilirdi. Babası ona sevgi göstermese de Cemre babasına sarılmayı seviyordu. Alkol veya uyuşturucu almadığı zamanlarda...

Babasının ona gösterdiği sevgi mecburi bir sevgiydi. "Öyleyim. Baksana, sana hiçbir şey alamıyorum. Seni annenden kurtaramıyorum." Kurtarılacak bir durum yoktu. Cemre iki tarafta da defalarca kez kalmıştı. Yıllarca seyahat etmişti annesinin ve babasının arasında. İki taraf da ona zulümdü. "Olsun. Ben seninleyken eğleniyorum." Bu küçük kız, kendisini güldüreni sever hâle gelmişti. Gülmeye hasretti. "Keşke babam hayatta olsaydı. Bir kere, 'Oğlum,' deyip okşamadı başımı." Cemre'nin dedesinden bahsediyordu. Dedesi kötü biri değildi. Cemre babaannesinden dinlemişti.

Babasının dedesine yapmadığı kalmamıştı. Yani neden başını okşamadığını biliyordu. Yine de karşında birinin üzgün görmek istemezdi. Merhameti kendisine sığmayacak kadar fazlaydı.

Bunu dizginlemeyi ileride öğrenecekti. "Ben severim saçlarını, baba." Yatağa oturdu ve küçük ayaklarını uzattı. Babası ise sorgulamadan başını kızının dizlerine koydu. On yaşındaki kız çocuğu, otuz yaşındaki sarhoş babasını teselli edip saçlarını okşuyordu. Ne kadar tuhaf bir durumdu, değil mi? Cemre saçlarıyla oynamasından nefret ederdi. Zira babası, saçlarını kızını sever gibi sevmezdi. Ondan sonra saçlarıyla oynamasından nefret etti.

"Söz veriyorum, sana güzel bir hayat yaşatacağım. Kurtaracağım annenden de seni..." Cümlelerin sonuna doğru çoktan sızıp kalmıştı. Bu sözü daha önce de defalarca vermişti. Cemre tutulmayan sözlere alıştı lakin onlardan da nefret etti. Onun için sözlerin artık pek bir değeri yoktu. Verilen sözlerin tutulmaması şaşırtmamaya başlamıştı onu. Artık heves etmeyi bırakır hâle geliyordu...

"Müsaadenizle bir soru sormak istiyorum, Komutanım," diyerek Albay'a baktım.

Albay neyi soracağımı tahmin etmişti. Zira beni az çok tanıyordu. "Doktor, en başta operasyonun temeliydi. Bana gelen emir, gizli kalmasıydı. Yüzbaşı Boran, operasyonun en başından beri emir komutaya sahip. Öğrenmeye çalıştığımız bilgi buydu."

Doktor denen lavuğu şimdi öğrenmem cidden sinirimi bozan bir konuydu. "Anladım, Komutanım," dedim sadece. Zaten fazlasını demeye lüzum yoktu.

“Yarın eski fabrikaya giriş sağlayacaksınız. MİT verdiğimiz bilgileri kontrol etti. Doktor ayda bir kere fabrikaya gelip silah konteynerlerini sınır ötesine taşıyor.” Silah ve teçhizatı bu şekilde sağlıyorlardı. “Görev bitmez. Doktor, canlı ele geçirilmesi gereken bir terörist. Çok fazla şey biliyor. Operasyon başarıyla tamamlandıktan sonra hepinize belli bir süre izin verilecek. Dinlenmeniz gerekebilir.”

Doktor denen teröristten alacağımız bilgiler ileride fazlasıyla işe yarayabilirdi. Albay haklıydı. Görev de operasyon da bitmezdi. Bunların soylarını kurutana kadar durmak bize haramdı. Askeriyeden çıktığımda telefonumun çalmasıyla duraksadım. Arayan kişi tuhafıma gitmişti. Baba tarafından akrabam olan halam arıyordu. Onlar beni hiç aramazdı ki. Şimdi hâl hatır sormak nereden akıllarına gelmişti?

Telefonu sessize alıp cebime attığım an, Pars önümde durdu. Yeterdi sabahtan beri. Benden ne istiyordu? “Annem için kusura bakma. Seni soktuğum durum hiç hoş değil, farkındayım. Lakin bilmeni isterim, annemin erken geleceğinden haberim yoktu.” Özür dilemek için mi durmuştu önümde?

“Kahvaltı âdetim değildir. Dert etme.” Yanından geçtim ve kaskımı taktım. “Annen de alışkın değil belli ki evinde kadın görmeye.” Yani bu iyi bir şeydi tabii ama nabız ölçmek iyidir. Siz siz olun her zaman nabza göre şerbet verin. “Her gün eve kadın atmıyorum. Kadınlara saygım var.” Kaşlarını çatarak konuştu.

Omuz silktim ve motorumu çalıştırdım. “Benim de adamlara saygım var. O yüzden evimde erkek göremezsin.” Vizörü kapatıp motoru vitesine taktım. Yanından ayrıldığımda telefonum tekrar çalmaya başladı. Motor tepesinde kimseyle konuşamazdım. Motorumun tadını çıkarırken kimsenin engel olmasını istemiyordum. Birkaç evrak işi vardı, onları da Azra’ya kilitle-

miştim. Sanırım bugün biraz fazla üstüne gitmiştim. Yapardım akşama bir şeyler.

“Bu kadar evrakı bana kilitledi gitti. Allah belanı vermesin, Cemre.” Azra diğer bir dosyayı açtı. “Bu neee!” Deşsetle diğer sayfaları çevirdi. “Rezil ettiği yetmiyormuş gibi bunları kilitledi bana. Bunlar evrak değil, anıt. Tarihi eser.” Oflayarak arkasına yaslandı.

Elimdeki poşetlerle kapıya geldiğimde anahtarımı çıkarmak için poşetleri bıraktım. Akşam canım Azracığıma güzel bir yemek yapasım gelmişti. Arada iştahım açılınca böyle oluyordu. Kapıyı açtığımda arkamdaki kapı açıldı. Derin bir nefes aldım ve arkamı döndüm. Pars’ı görmeyi beklerken annesi vardı karşımda. Elinde de bir kap vardı. “Sigara böreği yaptıydım,” diyerek elindeki kabı bana doğru uzattı. “Teşekkürler,” dedim yalandan bir tebessümle. Kabı almadım. “Oğlum anlattı. Ben yanlış anlamışım. Hakkını helal et.” Mahcup bir ifadeyle konuştu. Yalan söylemeye gerek yoktu. Tatlı kadındı. Aramızdaki mesafeyi kapatarak aldım elinden.

“Helal olsun. Sıkıntı yok,” dedim ve gülümseyerek kabı elinden aldım. Sıcaktı. Yeni yapmış olmalıydı. Kabı aldığımda yüzüne gülümseme oturdu. “Vatan sizlere minnettar,” dedi. şimdi gerçekten içim ısınmıştı. İçten bir şekilde gülümsedim kendimi tutamayıp. “İyi akşamlar,” deyip içeri girdim. Market poşetlerini tezgâha bıraktığımda üstümdeki deri ceketimi çıkardım.

Telefonum tekrar çaldığında, “Ne arayıp duruyorsunuz!” diye kendi kendime söylendim sinirle. Balkona çıktım ve sigaramı çıkarıp yaktım. İkinci çalışta artık dayanamayıp açtım telefonumu. “Ne oluyor bu kadar önemli?” derken sigaramı tekrar dudaklarıma yerleştirdim. “Cemre... Baban vefat etti.” Duyduğum şeyi idrak ettiğimde, sigara dudaklarımdan kayıp gitti...

“Yarın cenazesi kalkacak. Ne zaman gelirsin?” Halasının sorusuyla kendine geldi Cemre. Yaslandığı korkuluktan doğruldu. “Gelemem,” dedi düz bir tonla. “Nasıl gelemezsin? Dalga mı geçiyorsun sen? Baban ölmüş diyorum, cenazesi var. Sen gelemem diyorsun!” Halası ağlamaklı bir sesle isyan etmişti. Ne de olsa kardeşi ölmüştü.

“Gelemem hala. Göreve gitmem lazım.” Kısa bir açıklama yaptı. Kendisini balkonundaki sandalyeye bıraktı. Yeni bir sigara daha çıkardı. “Saçmalıyorsun sen iyice! Babanın sende hiç mi değeri yok? Baban o senin her şeye rağmen. İzin al iki gün, ne olacak sanki?” Dudaklarından sigarayı aldı. Gülme gelmişti. Halasının yüzüne kapattı telefonu. Aramasınlar diye de sessize aldı. Gülmesini tutamıyordu. “Her şeye rağmen baban” cümlesi ona bayağı komik gelmişti. Zira bir zamanlar o da öyle düşünüyordu.

Sigarasını yaktı ve derin bir iç çekti. Sessizce manzaraya baskarken kara gözleri geçmişe dalıp gidiyordu. Babasını her şeye rağmen sevmeye çalışmıştı. O kadar çabalamıştı ki bu Cemre’yi fazlasıyla yıpratmıştı. Sevmeyi denemeyi bırakması on beş yaşındayken olmuştu. Hatta on dört.

On dört yaşında, yine bir kavgada ablası her şeyi anlatmıştı ona. İnanmamıştı. Sarsılmış, belki de yıkılmıştı. Dayılarından ve daha birçok insandan da teyit etmişti. O günden sonra babasının sevilmeyecek bir adam olduğunu fark etmişti. Babası esrar, madde bağımlısı ve alkoliğin yanında tecavüzcüydü. Birçok şahit vardı bu anlara. Küçük erkek çocuklarına tecavüz etmişti,

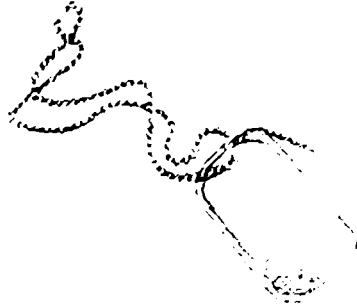
belki de Cemre'nin bilmediği başka çocuklara da. Yetim hakkı yiyip aynı zamanda ablasına ve abisine hunharca şiddet göstermişti. Bebekken onu duvara fırlatması ya da kafasını sofratahtasına vurması Cemre'yi bu kadar yaralamamıştı. *Sevilir*, diye düşünürdü. Ne de olsa babasıydı. Sevebilir zannetmişti. Sevmişti de. Lakin on yaşından sonra bu sevgisi azaldı. Sevginin lafla olmadığını fark etti. Yine de on dört yaşına kadar babasından kopmamaya çalıştı. Fakat on dört yaşında öğrendiği son olaylar, babasının sevilesi bir insan olmadığını fark etmesini sağlamıştı. Ağırına gitmişti. Bir insan ne kadar pislik olabilirse babası o kadar pislik bir insandı. Cemre sevmeyi bıraksa da sevlmeyi her zaman beklemişti.

Sevlmeyi bekleyen içindeki küçük çocuktu. Küçük Laçın... *Babası yaşadığı sürece sevilme ihtimali var*, diye düşündü. Sonuçta yaşadığı sürece belki sevebilirdi. Ama artık öyle bir ihtimal yoktu. Ne küçük Laçın ne de şimdiki Cemre. Babası tarafından asla gerçekten sevilmemişti. Bir umudu daha söndü. Mumların biri daha bitti. Cemre bugün yaşadığı her şeyin ağırlığı altında bir kere daha ezildi. Onu ezen bu ağırlığın omuzlarından gitme ihtimali artık sıfırdı. Çünkü babası ölmüştü. Artık sevmesi imkânsızdı. Cemre Laçın, babasına yıllarca harcadığı sevgisinin, biraz bile karşılığını alamamıştı.

Arkada bir şarkı çaldı. Cemre'nin zihninde seslenen bir şarkı. Şarkıyı mırıldanmaya başladığında ayağa kalktı ve sigarasından son kez içti. Söndürdüğünde balkondan çıktı. Şarkıyı mırıldanmaya devam ederken mutfığa geçti. Sakinlikle poşetten çıkardı aldıklarını. Hünkârbeğendi yapacaktı. Patlıcanları, etleri tezgâhın üstüne koydu. Bıçakların en keskinini aldı. Doğrama tahtasında etleri küp küp kesmeye başladı. Gerçekliğe dönmeliydi. Etleri doğradığında kızdırdığı yağa attı. Baharatlarını ekledikten hemen sonra pişmeye bıraktı. Sosuna geçecekti. Patlı-

canları fırına atıp süresini ayarladı. Bu sırada ne yapabileceğini düşündü. Yanına pilav yapabilirdi. Pirinçleri çıkardı ve ıslattı. Yine beklemesi lazımdı. Boş kalmak istemiyordu. Zihnini yalnız bırakmak istemiyordu şu an. Ellerini yorgunlukla tezgâha yasladı.

Üstünde tecavüzcü, alkolik, madde bağımlısı, hırsız ve kumarbaz bir babanın çocuğu olmanın verdiği yorgunluk vardı. Bu, yorgunluklarının sadece bir kısmıyken babası tarafından sevilir diye umudu vardı. Babası öldüğüne göre artık bu imkânsızdı. Derin nefesler almaya başladı. “Sakin ol, sakın ol, sakın ol. Daha önce de yoktu, şimdi de yok. Sakin ol.” Kendi kendine tekrarlardı. Gözlerini geri açtığında sinirden titreyen ellerini gördü. Sinirliydi. Yaşayamadıklarına, yaşatmadıklarına, boşa giden emeğine, sevgisine ve zamanına sinirliydi. Babasına sinirliydi. Kırgındı. Cemre’nin en zor şartlarda verdiği sevgiyi, en basit koşullarda verememesine sinirliydi. Yaptığı onca şeye rağmen Cemre’den af dilemesine sinirliydi...

“Ne oldu, baba?” Cemre elindeki tahtayı kaldırıp sivriliğine baktı. Babasının yanındaydı. Yapabileceği çok fazla aktivite yoktu. O da kendisini eğlendirmek için ufak bir baltayla bir ağaç dalını sivriltiyordu. “Kesersin bir taraflarını.” Sanki çok umurundaymış gibi Cemre’nin işine dâhil oldu. Umurunda değildi, uğraşmak istemiyordu. Lakin Cemre, babasının kendisini düşündüğünü zannetmedi bile. Artık ihtimal vermiyordu. On altı yaşındaydı. “Kızım, benimle neden hiç konuşmuyorsun?” Ba-

bası yanındaki ağaç kütüğüne oturdu. "Konuşasım yok," dedi Cemre geçiştirmek için. Babasıyla yüzleşmemiştii. Kendisi daha yeni kaldırabilmişken bir de duyduklarını babasının yüzüne karşı söylemezdi. Dili varmazdı. Zaten babası da inkâr ederdi.

"Ben sana ne yaptım? Ne yaptım da bu kadar umurunda değilim?" demesine karşılık Cemre güldü. Komiğine gidiyordu böyle birinin ne yaptığını sorması. Herkesin gözleri konuşurdu. Fakat Cemre ne varsa gülüşleriyle anlatırdı.

"Kötü biriyim, değil mi? Sana haksızlık ettim. Bir ev tutamadım. Sana istediğin hayatı yaşatamadım. Annenden kurtaramadım. İstedtiğin hiçbir şeyi alamıyorum, seni istediğin yerlere götüremiyorum. İst..." diyeceği sırada Cemre daha fazla dayanamadı. "Sus, baba. Senden hiçbir zaman bunları istemedim. Duygu sömürüsü yapma annem gibi. Salak değilim artık o kadar. Karşınızda o küçük Laçın yok." Baltayla dalın ucunu daha da hızlı sivriltemeye başladı. "Doğru söylüyorsun. Annen de timsah gözyaşları döküyor. Sen sakın onun ağlamasına kanma. Senin en güzel bebeklik yıllarını benim elimden aldı. Göremedim seni. Küçüklüğünü hep kaçırdım annen yüzün..." Cemre sinirle baltayı yere sapladı.

"Baba, sus artık! Şimdi de annemi suçlama. Bana değer veriyormuş gibi yapma. Seviyorsan gerçekten sev ama böyle yaparak acındırma kendini bana." Babasına döndü. "Madem üzülüyorsun küçüklüğümü göremediğine, neden yaktın fotoğraflarımı? Bir insan neden kendi kızının küçüklük fotoğraflarını yakar? Kızını henüz bebekken duvara fırlatır? Kafasını sofraya tahtasına vurur? Maddelerin arasında büyütür? Alkolik sapıkların yanında gezdirir? Parkta sallamak yerine neden kumar oynamaya götürür?"

Cemre artık sahteliklerine dayanamıyordu.

"Annem de sen de yıllarca birbirinizi suçladınız. Hiçbir farkınız yok. Size olan sevgimi kullanmaktan başka bir şey yapmıyorsunuz. Tek istediğim, beni rahat bırakmanız. Değer veriyormuş gibi davranıp ne kadar değersiz olduğumu hatırlatmayın. Bir gün gerçekten sevmeyi, değer vermeyi denersen seni gerçekten dinlerim," dedi ve ayağa kalktı. "Ama onun dışında bana yaklaşmayın. Size olan sevgimi fazlasıyla tükettiniz. Sizi sevmekten yoruldum artık. Rahat bırakın beni."

*Babası da ayağa kalktı. Elini kaldırdı ve kızının başına koymak istedi. Cemre hızla kendini geri çekti. "Dokunma bana. İstemiyorum. Başımın bir köpek gibi sevilmesi hoşuma gitmiyor "*Babası elini geri indirdi. *"Affet beni, kızım. Sana yaşattıklarım için beni affet."* Cemre yine güldü. *"Ben affetsem sevmeye çaba bile göstermediğin o küçük Laçın seni affetmez. Seni vicdanın affetsin, baba. Ben değil."* Babasına daha fazla bakamayarak ayrıldı yanından.

"Cemre, affet beni." Sadece affedildiğini duymak için çabalıyordu. Onun dışında çok da umurunda değildi. Umurunda olsaydı, zaten kızının onu hiçbir zaman affetmeyeceğinin farkında olurdu...

Kapının çalmasıyla televizyondan çalan şarkıyı kapattı Cemre. Kapıyı açtığında karşısında yorgunluktan bitmiş Azra'yı gördü. Yüzüne büyük bir gülümseme oturdu. "Hoş geldin," deyip mutfaka geçti. Azra bitkin bir hâlde içeri girdiğinde üstündeki ceketini çıkardı. "Öldüm, bittim." Cidden öyleymiş gibi ko-

nuşmuştu. “Her şeyi bana kilitledin. Ben sana ne yaptım? Bir de beni rezil ettin. Ya ne güzel hatırlamıyorlardı,” diye isyan ederek ve biraz da kızarak yanına gitti Cemre’nin. “Ben sana yapacağımı bilirim. Hem sen ne yapıyorsun?” Salatayı yapıyordu. Yemek de hazırды. “Sana yemek sözüm vardı. Hünkârbeğendi ve pilav yaptım. Yanına da salata yapıyorum. Acıkmışsındır.” Sakin bir tonda konuşmuştu.

“Beni bir yemekle kandırabileceğini düşünüyorsan...” dediği sırada Cemre yemeğin kapağını açtı. Koku salona kadar yayıldığında, “Çok doğru düşünmüşsün. Ne zaman yiyoruz?” diyerek düzeltti.

Cemre buna gülerken kapağı geri kapattı. “Sen üstünü değiştir, ben sofrayı hazırlarım. Bulaşıklar sende ama,” derken Azra geriye adımladı. “Anlaştık, geliyorum hemen.” Kapıyı kapattı ve üstünü değiştirmek için Cemre’nin ona ayırdığı dolabın kapağını açtı. Pijamalarını giydiğinde odadan çıktı. Mutfığa baktığında az önce sağlam olan Cemre’nin elini kana bulanmış gördü. “Ne oldu?” Hızla adımladı ve Cemre’nin dibinde bitti. “Bir şey yok, elim kesildi.” Cemre sakinliğini bozmadan konuştu. Hemen ardından elinden tezgâha damlayan kanları peçeteyle sildi. “Cemre elin koptu mu? Ne bu kadar kan? Ayrıca sen bıçak gibi şeylerde hata yapmazsın. İyi misin?” Biraz daha peçete koparıp elinin altına tuttu.

“Yok bir şey, Azra. Sen sofrayı kur, ben geliyorum hemen.” Azra’nın yanından geçip banyoya girdi. Kapıyı kilitlediğinde Azra öylece bakakaldı. Az önce ne yaşadığını kavramaya çalışıyordu. Cemre’yi tanırdı. Mutfakta oldukça iyiydi, bıçaklarla arası da gayet mükemmeldi. İyi olduğundan şüpheliydi.

Cemre elini lavaboya tuttuğunda suyu açtı. Kan öylece akıp giderken çekmeceye yerleştirdiği ilk yardım kitini çıkardı ve kendisine gazlı bez ayarladı. Elinde büyük bir kesik açmıştı. Bunu

gördüğünde yüzü buruştu. Dudaklarının arasından kısık sesle bir küfür yuvarladı. “Sikeyim...” Dalmıştı. Bugün babası yüzünden çok dalıyordu. Elini kestiğini kanı akana kadar fark etmemişti bile. Elini güzelce sardığında banyonun kilidini açtı. Çıktığında sofra kurulmuştu. Azra endişeyle onu bekliyordu. Salona geçip oturduğunda televizyondan izlemek için bir şeyler açtı.

Yemeği tabaklara servis ederken Azra daha fazla dayanamadı. “Cemre, neyin var?” diye sorduğunda Cemre kısaca güldü. “Bu gülüş hayra alamet değil. Bir şey olmuş.” İçecekleri doldururken yüzündeki gülümsemeyle, “Babam öldü,” dedi. Azra bir an öylece kaldı. Gülümseyen Cemre’ye bakıyordu. “Ne? Ne zaman?”

Cemre yemeğini yemeye başladı. “Bugün. Yarın cenazesi varmış.”

“Baban öldü ve sen akşam yemeği hazırladın, öyle mi?” Azra şaşkınlıkla sordu, Cemre ise başını ağır ağır onaylar şekilde salladı. “Anlatmak ister misin? Ya da konuşmak?” Cemre’nin gülüşü soldu.

“Sadece yemek yesek?” dedi. Azra, Cemre’yi biliyordu. Bu yüzden ısrar etmedi. Lakin üstündeki şaşkınlığı da atamadı. “Dosyalar tamam mı?” diyerek konuyu değiştirdi Cemre. “Tamam, hallettim,” dedi Azra. Cemre ise sessiz kalıp yemeğini yemeye devam etti. Zihninde yeterince konuşuyordu. Daha fazla konuşmak onu sadece yorardı. Bunu bildiği için sessiz kalmak ona daha iyi gelirdi. Konuşulacak ne varsa zihninde hepsi konuşuluyordu...

“Babam ölmüş. Haberiniz olsun.” Cemre içtiği sigarasını dudaklarından çekip dumanı üfledi.

“Baban? Ölmez kız o. Şerbetli o şerefsiz. Emin misin sen öldüğünden?” Telefondaki annesi şaşırarak konuştu.

“Eminim. Bugün cenazesi var.” Annesine haber veriyordu. Sebebi ise başkasından duymaması içindi. Eğer akrabası falan ararsa neden söylemediği için bir daha azar işitirdi. “Geberdi sonunda demek. Şükür Allah’ıma. Sen cenazede misin şimdi?” diye sordu annesi.

“Hayır, birazdan göreve çıkacağım.” Annesi bunu duyduğunda sinirlendi. “Ben öldüğümde benim de cenazeme gelmezsin sen görev var diye.”

Sıkınlıkla nefes verdi. Annesi bayılıyordu her şeyi kendisine çekmeye. “Ne alaka şimdi, anne? Kapatmam lazım. Görüşürüz.” Telefonu kulağından çekip kapattı sinirle. Umurlarında değildi. “İyi misin?” diye sormamıştı bile. Tek düşündüğü babasının geberip gebermediğiydi.

Sorsa da cevap vermezdi gerçi. Onun için önemli olan düşünülmekti. “Laçın.” Duyduğu sesle hemen sigarasını söndürüp arkasını döndü. Albay vardı karşısında. Esas duruşta bekledi. “Emredin, Komutanım.” Sesi oldukça gür çıkmıştı. Konu askeri nizam olduğunda akan sular dururdu. “Rahat... Baban mı vefat etti?” Albay yanına babacan bir tavırla yaklaştı. Telefon konuşmasına şahit olmuş olmalıydı. Yalan söylemek haddi değildi. “Evet, Komutanım.” Net bir sesle cevap verdi. “İstersen izne ayrıl biraz. Operasyona katılmak zorunda değilsin.” Albay elinden gelen gayreti gösterdi.

Cemre’nin istemsizce kaşları çatıldı. “Operasyona katılmak istiyorum, Komutanım. İzne ayrılmak gibi bir isteğim yoktur.” Albay beklediği cevabı almıştı. Askerini iyi tanırdı. Üsteğmen Cemre Laçın’ın operasyondan geri adım atmayacağına emindi. Sadece şansını denemişti. “Öyle olsun, Laçın. Yapabileceğim

bir şey olursa biliyorsun,” dediğinde Cemre anında cevap verdi. “Sağ olun, Komutanım.”

Sohbet ona aşırı gereksiz gelmişti. Operasyon varken Üsteğmen Laçın evde yatacaktı, öyle mi? İmkânsıza yakın bir mucizeydi. Albay yanından ağır, kesin adımlarla ayrıldı. Operasyona çıkmalarına saatler kalmıştı...

48 saat sonra

“Laçın? Laçın nerede?” Yüzbaşı Boran'ın sorusuyla tim ona baktı. Abbas yerde kıvranan teröristin başına sıktı mermiyi. Ekin, yakasından tuttuğu teröristi bıraktı. Silahının şarjörünü değiştirirken, “Üst katta olması lazım,” diye cevap verdi Abbas. Pars'ın kışları çatıldığında fabrikanın üst katından büyük bir cam kırılma sesi geldi. Pars timin arasından koşar adımla geçtiğinde merdivenlerden âdeta üçer üçer çıktı. “Laçın!” Sesi belki ulaşır diye önceden seslendi. Eski fabrikada yankılanan sesi, Laçın'e ulaşmamıştı. Merdivenler bittiğinde, camı kırık olan harabe odaya daldı...

48 saat önce

“Eline ne oldu?”

Cemre başını yan tarafa çevirdi. Tanıdık olan koyu yeşilleri gördü. Artık bu yeşiller de canını sıkmaya başlıyordu. “Ufak bir kesik, Komutanım.” Umursamaz bir sesle önüne geri döndü. “Nasıl kestini?” Pars da Cemre'nin yanına oturdu. “Yemek yaparken, Komutanım.” Öylesine cevap veriyordu. “Sigara içmek

istiyor musun?” Pars’ın dediğine tebessüm etti. “İstiyorum,” dedi dürüstçe. “Bir sıkıntı mı var?” Öyle hissediyordu.

Cemre ayağa kalktı. “Komutanım, yanlış anlamazsanız bir şey söylemek istiyorum.” “Söyle,” dediğinde oturan Pars’a baktı. “Beni rahat bırakmanızı istiyorum,” dedikten sonra yanından adımlayarak ayrıldı.

Pars normalde bu kadar uğraşmazdı. Fakat anlamadığı bir şekilde Cemre’yi merak ediyordu. Anlaşılması zor biriydi. Ne zaman ciddi ne zaman mutlu olduğunu çözmek bayağı zordu. Zorluk Pars’ın oldukça ilgisini çekerek. Batan güneşe baktığında derin bir iç çekti.

“Lan şerefsiz, gel lan buraya!” Arkadan gelen seslere sııttı. Bu timi sevmişti. “Azra Teğmenim, beni bir korusanız?” Fethi Azra’nın arkasına geçti. “Niye? Dalga geçerken iyiydi. Korumuyorum.” Azra bir adım kenara çekildi. Fethi, Abbas’a açık bir hedef olmuştu.

“Bu şerefsizi korumayarak en iyisini yapıyorsunuz, Teğmenim.” Abbas hızla Fethi’ye ilerledi. “Fethi, ne yaptın lan yine adama?” Ekin uzaktan seslendi.

“Kekimi yedi ibne! Buraya gel! O kekin hesabını vereceksin!” Fethi, Abbas’a ait olan bir keki yemişti. Ve bunu çoğu zaman yapıyordu. Alper de gülerek araya girdi. “Sen de ne bok boğazsın, birader! Adamın yemeklerine göz koymasana.”

“Çok lezzetliydi. Ne olurdu birazcık bana da getirseydin?” Fethi tabana kuvvet koşuyordu. Abbas yavaşladı. “Lan it! Madem istiyorsun söylesene. Yengene derim sana da koyar.” Fethi de duraksadı. “Harbi mi?” Abbas başını onaylar şekilde salladı. “Bir daha yemeklerime göz koyarsan vururum seni,” diyerek uyarısını yaptı. “Tamam tamam. Yengem bana da yollasın bir şeyler, beraber yeriz, Reis.” Sakin sakin Abbas’ın yanına geri

geldi. “Az önce kovalamıyor muydu?” dedi Can ufak bir şaşkınlıkla. “Bunlar Tom ve Jerry gibi,” dedi Alper.

Hepsi gülerken Pars da hafif bir gülümsemeyle yanlarına geldi. “Hacı.” Ekin’e seslendi. Ekin gülmesini durdurup Pars’ın yanına gitti. “Buyurun, Komutanım,” diyerek yanında durdu. Tim yine sohbete dalmışken uzakta öylece oturmuş olan Cemre’ye bakıp, “Laçın hep böyle mi?” diye sordu Pars.

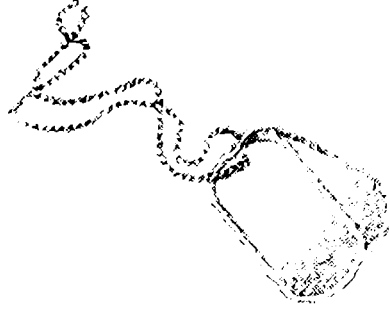
Pars’ın sorusuyla Ekin de Cemre’ye baktı. “Hayır. Genelde bize yakın konumda oturur, sohbete dâhil olup gülerdi. Eşlik ederdi yani.” Pars arkası dönük olan Cemre’den gözlerini çekmedi. “Genelde dedin?” diyerek takıldığı noktayı sordu. “Nadiren sessizleşir ya da pek umurunda olmaz. Yine de yakınımızda oturur; yaptıklarımızı, konuştuklarımızı takip ederdi.” Böyle söyleyince Ekin de şüphelenmeye başlamıştı. “Tamam, Hacı. Eyvallah.” Pars hafifçe Ekin’in omzuna vurdu. Ekin, “Rica ederim, Komutanım,” diyerek diğerlerinin yanına gitti. Artık bir sıkıntı olduğundan emindi...

Babasının elinden tutan Cemre, “Baba, annemle tekrar barışsanız keşke,” dedi. Yürümeye devam eden babası tavırla cevap verdi. “Ben barışmam annenle. Sen neden barışmamızı istiyorsun?”

“Sürekli gitmek, gelmek zorunda olmam. Hem ikinizi de aynı anda görürüm.” Cemre küçükken barışmalarını iyi bir şey zannederdi. Annesi ve babası barıştığında tüm sorunların çözüleceğine inanırdı. Çocukluk akıydı. Lakin annesinin ve baba-

sının barışması çok daha büyük bir felaket olurdu. O da bunu büyüyünce anlardı. "Olmaz o iş. Ben anneni sileli çok oluyor. Seni benden kaçırdığı gün bitti." Konu kızını kaçırmaması değildi. Erkeklik gururuydu. "Nasıl benden kaçarsın? Nasıl kaçırsın?" gibisindendi. Fakat Cemre o yaşta tabii ki anlayamazdı bunu.

“Fabrikanın iki girişı var. Dört kişı sağ girişten bastırarak. Diğer çıkışa doğru kaçmaya başladıklarında üç kişı çıkacak.” Pars fabrikanın haritadaki yerini işaretle ederek konuştu. “Kalan bir kişı?” dedi Can. Pars başını kaldırıp Alper’e baktı. “Alper, sen fabrikanın ikinci katından sorumlusun. Yerini aldığında kimi görürsen indiriyorsun. Anlaşıldı mı?” Alper hemen onaylayarak cevap verdi. “Anlaşıldı, Komutanım.” Silahını da alıp yerini almak için önceden ilerlemeye başladı.

“Ben, Fethi ve Hacı; fabrikanın diğer tarafında kaçmalarını bekleyeceğiz. Laçın, Abbas, Can ve Azra; fabrikanın girişinden itibaren baskı uyguluyorsunuz. Korkup bize doğru kaçmaları lazım.” Azra, Abbas, Can ve Cemre ayağa kalkıp silahlarını ellerine aldılar. “Doktor içeri girdiğinde komutumla beraber içeri bastırıyorsunuz.” Pars da kendi üçlüsünü aldı ve ilerlemeye başladılar. Cemre kendi kısmıyla sessizce adımlamaya başladı.

Fabrikaya yaklaştıklarında adımlarını yavaşlattılar. Tek sıra ilerlerken el işaretiyle teröristlerin yerlerini anlattı. Girişte, sağda ve solda ikişer kişı vardı. İçerisi net gözükmiyordu.

Yedi dakika kadar beklediklerinde telsizden komut geldi. “Doktor içeride.” Alper’den haberi alan Pars, “Üst katta kimi

görüyorsan indir, Alper,” dedikten sonra emri verdi. “Laçın, girin içeri.”

Yüzbaşı’nın verdiği komutla hızla çıkıp ateş açmaya başladılar. Girişteki ilk dört terörist yere serildiğinde fabrikaya girdiler. Konteynerlerin arkalarına siper alarak çatışmaya devam ettiler. Tek tek indirirken Doktor denen terörist gözüktü. Yanında iki tane itiyle merdivenlerden çıkıyordu.

Cemre, “Abbas, Doktor’u kaçıracaklar. Üst kattayım. Aşağısı sizde,” diyerek Abbas’ın omzuna kısaca dokundu ve silahıyla yanlarından ayrıldı. Cemre merdivenlerden çıkarken Abbas onu koruyarak ateş etmeye devam etti. “Azra bacım, saat on yönündeki şerefsizi alır mısın?” Abbas o şerefsiz yüzünden siperden çıkamıyordu. “Aldım bile,” demesiyle Abbas çıktı ve Can’la beraber ilerleyerek hainleri leşe çevirene kadar devam etti. Azra fabrikanın biraz daha solundan, temizleyerek geliyordu. Arkaya doğru kaçtıklarında Pars ve diğerleri çıktı. Arada kalan teröristleri arkalarından hemen etkisiz hâle getirdi.

“Komutanım, bir araç uzaklaşıyor.” Alper’in verdiği haberle Pars duraksadı. “Kaçırma, Alper!” Elini kulaklığına götürüp konuştu. “Komutanım, araç patlayıcı dolu. Herhangi müdahalede Doktor’un ölmesi yüksek ihtimal.” Yani ateş ederek durduramazdı. Doktor fabrikadan kaçmıştı. Pars bunun öfkesiyle diğerlerine yaklaştı. Hepsine tek tek bakıp iyi olup olmadıklarını gözden geçirdi.

Aralarında Laçın’i göremeyince kaşları havalandı. “Laçın? Laçın nerede?” Yüzbaşı Boran’ın sorusuyla tim ona baktı. Abbas yerde kıvranan teröristin başına sıktı mermiyi. Ekin, yakasından tuttuğu teröristi bıraktı. Silahının şarjörünü değiştirirken, “Üst katta olması lazım,” diye cevap verdi Abbas. Pars’ın kaşları çatıldığında fabrikanın üst katından büyük bir cam kırılma sesi geldi. Pars timin arasından koşar adımla geçtiğinde merdivenler-

den âdeta üçer üçer çıktı. “Laçın!” Sesi belki ulaşır diye önceden seslendi. Eski fabrikada yankılanan sesi, Laçın’e ulaşmamıştı. Merdivenler bittiğinde, camı kırık olan harabe odaya daldı. Gördüğü şeye bir an anlam veremedi...

10 dakika önce

Camdan atlayan Doktor’u gördüğümde diğer ikisinden birinin kafasına, yanındaki kansızın ise eline ateş ettim. Bilgi alabilmek için canlı lazımdı. Elinden silahını düşüren it hızla koşarak üstüme geldiğinde sırtım duvara çarptı. Suratına kafa atmamla geriledi ve sağlam bir yumruk oturttum. İçimdeki hırs alevleniyordu. Saklanan sinirim ortaya çıkıyordu. Yanına gittiğimde ensesinden tuttum. Bu sırada karın boşluğuma yediğim dirsekle öne doğru eğildim. Dizimin arkasına tekme attığında tek dizimin üstüne çöktüm. Hemen ayağa kalkıp onu belinden yakaladım ve koşar adım ilerledi. Camı gördüğümde artık çok geçti. Onu fırlatmamla beraber ben de camdan içeri düştüm. Yere savrulan şerefsizin üstüne çıkıp ardı ardına yumruklamaya başladım...

Cemre deli gibi yumrukladığı teröristin üstündeyken itin elinde kanlı bir cam parçası vardı. Ve bu cam parçası da Cemre’nin belinin biraz yukarısına saplıydı. Nasıl bir öfkeyle yumrukluyordu ki kendisine saplanan camı hissetmemişti. Küçük de değildi. Pars, adımlarını hızlandırıp Cemre’nin kollarından tuttu. “Laçın, dur!” Cemre daha fazla vurmak için çırpınırken Pars gür sesiyle araya girdi. “Üsteğmen Cemre Laçın! Dur!”

Cemre, duyduğu yüksek sesle debelenmeyi bıraktı. Pars artık daha rahat bir şekilde onu kaldırıp yere indirdi. Sırtını duvara yasladığında, “Ne yaptığının farkında mısın? Kendine gel! Böbreğine zarar verebilirdin!” dedi. Pars, Cemre’nin üstündeki çelik yeleği çıkarıp kenara koydu. Cemre ise donuk bakışlarını teröristten Pars’a çevirdi. Saplanan camın acısını yeni yeni hissediyordu.

“Ah, Laçın ah...” Pars elini sakince cama götürdüğünde hemen çekti. Çekmesiyle beraber Cemre acıyla öne eğildi. “Sikeyim, ben böyle acıyı sikeyim! Siktir!” Dudaklarından küfürler savrulurken Pars kan kaybetmemesi için yaraya müdahale ediyordu. “Bunu ne zaman sapladı o orospu çocuğu? Yaşıyor değil mi kanını siktiğim!” Nefes alıp verirken hâlâ öfkesini kusuyordu.

“Küfür yakışıyor yakışmasına da biraz sakın mi olsan?” Pars bu kadar küfrü aynı anda duymayı beklemiyordu Cemre’den. Cemre hâlâ rütbede olduklarını fark ettiğinde, “Kusura bakmayın, Komutanım,” dedi. Pars yarayı kan akışını kesecek şekilde kapattığında, “Rütbeden dolayı demedim, Laçın. Ciddi anlamda sakın olman lazım. Yaran derin gözüküyor.” Başını çevirip yüzü kandan gözükmeyen teröriste baktı. “Ayrıca yaşadığından da şüpheliyim.”

Laçın son cümleyi duymasıyla sabır çekti. “Soysuz, vatan-sız, yurtsuz! Fare kılıklı orospu çocuğu!” Hunharca küfretmeye devam etti. Pars Cemre’yi kucağına almak için hamle yaptığı sırada Cemre’nin gözleri büyüdü. “Hooooooooğğğ!” Pars duyduğu sesle duraksayıp şaşkınlıkla, “Hoooğ mu?” diye sordu. “Yani kucağınıza almanıza gerek yok, Komutanım. Anlık tepki verdim, kusura bakmayın.” Cemre duvardan destek alarak ayağa kalkacağı sırada acıyla yüzü buruştu.

“Gerekçeleri sonra konuşuruz, Laçın,” diyerek Cemre’yi kucağına aldı. “Olmaz! Komutanım, indirin beni. İndir beni!”

Bir anda rütbeyi de kenara bıraktı. “Laçın, rahat dursana.” Onu bu eski ofis gibi yerden çıkaracağı sırada Laçın kapı pervazına tutundu. “Mümkünatı yok, ben timimin karşısına kucakta çıkmam. Hele o Azra’nın karşısına asla!” Pars’ın kaşları çatıldı. Acıyla elini yarasına götürdü. “İnatçılığın sırası mı, Laçın? Yaralısın.” Cemre acıyla başını aşağı yukarı salladı. “Evet, yaralıyım ama yürüyebilirim. Kucak olmaz, hayır.” Sabır çeker gibi baktı Cemre’ye. “Bırakın sürünerek çıkayım ama kucağınızda çıkmayayım. Ben Azra’nın dilinden düşmem. Ayrıca timimin karşısına da böyle çıkmam. Bilincim açık hem.” Pars kucağında tuttuğu Cemre’ye baktı.

“Laçın, timi anlarım da Azra neden?” Cemre durdu bir an. “Şimdi şöyle ki Azra’yı tanımıyorsunuz. Hem sizin hem benim başımı ağrıtır farklı konular üzerinden. Bence hiç gerek yok. İndirin beni, ben yürüyeyim. Gerekirse sürüneyim.”

Pars ne kastettiğini anladığında güldü. Cemre’yi yavaşça indirdi. “İnatçı kadın, destek al benden.” Cemre’nin kolunu omzuna attı. Diğer eliyle de belinden kavrayıp yürümesine yardımcı oldu. “Yalnız biraz beni serbest bırakır mısınız? Bu sefer de belimden havaya kaldırıyorsunuz. En azından ayaklarıma güç binsin.” Canı acısın istemiyordu. Yarasının derinliğini kendisi görmüştü.

Öyle bir yarayı hissetmeden yumruklamaya devam edecek gücü bulması şaşırtıcıydı. Pars’ın anladığı bir şey varsa Cemre’nin siniri sinir, inadı inattı. Hafif güç vermeyi kestiğinde Cemre dişlerini sıktı. “Olmaz! Ayakların yere değsin, sen güç veriyormuş gibi yap.” Tekrar Cemre’yi belinden kavrayıp ayaklarının üstündeki yükü aldı. Cemre belindeki ele baktı. Kaşları havalandı. Fazlasıyla sıkı kavırıyordu...

“Komutanım, araç gelmek üzere.” Ekin merdivenin başına geldi. Tim komple Cemre’ye bakarken Azra’nın gözleri Cem-

re'nin belindeydi. Pars'ın elini görmesiyle gözleri açıldı ve Cemre'ye baktı. Cemre bunu fark ettiğinde susması için kaşlarını kaldırdı. Biliyordu en yakın arkadaşını. Bir de Pars'ın kucağında inse burada rezil ederdi Cemre'yi...

Kapı tıklatıldığında, “Gel,” diyerek cevap verdim. Gelen kişinin Pars olmasını beklemiyordum. Askeriyenin revirindeydim. Kapıyı kapattığında beklemediğim bir şey daha yaptı. *Kapıyı kilitledi.*

Yaramı kapatıp sedyeden indim. “Otur, Laçın.” O gelip sedyeye oturana kadar oturmadım. “Kapıyı niye kilitlediniz?” diye sorduğumda bana baktı koyu yeşilleri. “Sizi bizi bırak. Rütbede değiliz. Kapıyı da konuşmamızı bölmemeleri için kilitledim. Sorun mu var?” Öyle bir sordu ki sanki sorun olsa ortadan kaldırabilecek gibiydi. “Rütbede olmadığımıza emin misiniz? Ona göre konuşacağım.” İşimi garantiye almam gerekiyordu.

“Değiliz, Cemre. Rütbede değiliz.” Bana *Cemre* demesi tuhafıma gitmişti. Hâlbuki ismim buydu. Sanırım sürekli *Laçın* demesinden kaynaklıydı. “Öyleyse seni dinliyorum,” dedim ve sedyede rahat bir oturma pozisyonuna geçtim. Tamam, rütbede değildik ama o hâlâ benim komutanımdı. Saygıyı bozmaya gerek yoktu.

“Bu yaptığını raporda yazmayacağım. Sadece bir şey sormaya geldim.” Emre itaatsizlik sıkıntılı bir durumdu. Hem de oldukça. Yarım hatırladığım, “Dur” emrine uymadığım gibi üstüne karşı çıkmaya çalışmışım. “Baban mı vefat etti?” Güldüm sorduğu soruyla. Buna gülmemi tuhaf karşıladığını bakışlarından anlayabiliyordum.

“Yaşamıyordu. Sadece bedeni yeni gömüldü.” Dürüst tepkimi sundum. “Bu sinirin sebebi o, değil mi?” Gülüşüm yavaşça soldu. “Seni ilgilendirmez, Yüzbaşı.” Sinirlerime dokunmasına gerek yoktu. “Madem sinirliydin neden göreve çıktın? Albay izin kullanmanı önermiş.”

Demek Albay’dan öğrenmişti. Raporda yazmayacağı için sesimi çıkarmadım. “Hiçbir şey operasyondan, görevimden önemli değil. Sinirim bile. Benimle fazla ilgileniyorsun, yapma. Kaçınıcı kez uyarıyorum bilmiyorum ama yeter. Saygımı aşmamak için fazlasıyla çabalıyorum.” Artık biraz daha zorlarsa rütbe dışında saygı çizgimi biraz genişletmek zorunda kalacaktım.

“Diyelim ki uyarına rağmen seninle ilgileniyorum, Cemre. Ne yaparsın?” İnadıma mı gidiyordu? “Deneyecek misin?” dedim. Başım yana yatırdı. “Bu, cevabını değiştirecek mi?”

Meydan okuyarak gülümsedim. “Denemeye cesaretin yoksa boşuna dil dökmeyeceğim, Pars.” Ben de onun ismine vurgu yaptım. Aynı benim gibi gülümsedi. “Canını sıkarım,” dedim. “Bu son uyarına rağmen seninle ilgilenirsem canımı mı sıkarsın?” Emin olmak adına tekrar üstünden geçti demek istediğimin. “Kesinlikle canın sıkılır, Yüzbaşım,” dediğimde sedyeden ayağa kalktı. Kapıya doğru ilerlediğinde kilidi döndürdü.

“Canımı sıkmaya başlasan iyi olur, Üsteğmenim. Seninle ilgileniyorum.” Kapıyı açtı ve çıkmadan önce omzunun üstünden gözlerimin içine bakıp yarım gülüşünü yaptı...

Ne dedi o?

“Seninle ilgileniyorum,” dedi. Yanlış duymadım. Bence yanlış duydum. Canına bu kadar susamış olamaz.

Bir tık doğru duyduk gibi.

Mümkünatı yok. Olmaz, olamaz. Gaza geldi o biraz. Şimdi ben cesaret falan deyince. Tabii, ondan. Yoksa ne ilgilenecek benimle?

“Komutanım?” Fethi’nin seslenmesiyle kendime geldim. “Ne var? Ne oldu?” diye sordum.

“Doğru mu?” Fethi gülmek üzere gibi duruyordu. Hatta hepsi kızarmıştı. Ne olmuştu? Neyi kaçırmıştım?

“Ne doğru mu? Siz niye kızardınız lan? Ne bok çeviriyorsunuz?” Bir şeyler dönüyordu. Azra yanımdan kalkıp giderken Fethi tekrar konuştu. “Yüzbaşı sizin karşı komşunuz mu?” Çatık kaşlarım düz bir hâl aldı. Umarım düşündüğüm şeyi söylememiştir.

“Evet...” dediğimde gülmelerini tutamadılar. “Neye gülüyorsunuz?” Çaresizlik ve sinir karışımı bir ses tonuyla sordum. *Azra, eğer bunu yaptıysan çok pis ödeşiriz.* “Yok, Komutanım, sizin minik bir havlu maceranız varmış da.” Alper konuya açıklık getirdiğinde elimi alnıma götürdüm.

Tim gülerken kendisini en çok tutmaya çalışan Abbas’tı. “Siz dedikodumu mu yapıyorsunuz?” Konuyu acilen değiştirmem lazımdı. Çok seri bir şekilde. Hepsi susmaya çalışsa da Can araya girdi. “Yok, estağfurullah Komutanım. Azra Komutanımız anlatınca biz de sadece dinledik.” Azra’yla akşam evde görüşecektim. Ekin, “Yani düşen tek kişi Azra değil gibi,” deyince ona döndüm. “Ben düşmedim,” diyerek kendimi savundum. “Eylem olarak demedim zaten, Komutanım.”

Ekin’in demek istediğini anladığımda şadırvana çıktım. “Kaos, kalk!” Hepsi ne yapacağımı tahmin etmiş olacak ki gülmeleri bir anda kesildi. “Komutanım, bizim ne suçumuz var? Azra Teğmen anlattı, biz dinledik sadece.” Alper kaçabilecekmiş gibi şansını denedi. “Abbas hariç hepiniz dizilin önüme.” Abbas çok gülmemişti. Yani gülerdi de en azından tutmaya çalışmıştı. “O da güldü. Haksızlık. Yaşlı diye ona avantaj mı sağlıyorsunuz, Komutanım?” Fethi oturan Abbas’ı işaret etti.

Abbas'ın keyfi yerine gelirken ben konuştum. "Ben Abbas'ın oturmasını istiyorum, Fethi. Sorun mu var?" Fethi buna bozularak baktı. "Yok, Komutanım." Olamazdı da zaten. "İki yüz metre sürün!" dediğim sırada Pars'ın gelmesiyle hazır ola geçtim.

"Hayrola, Laçın? Tim neden sürünüyor?" Timdekilere baktığımda, yüzleri gülmek yerine endişe doluydu. Sıçtıklarının farkındaydılar. Bir adım atıp Pars'a yaklaştım. "Benim kapıda bornozla durduğumu, senin de benim evime havluyla girdiğini biliyorlar. Azra söylemiş, bayağı da keyif alıyorlardı."

Geri çekildiğimde bana baktı. Hemen ardından, "Beş yüz metre sürün!" diyerek time yüksek sesle emir verdi. Tim arkalarını dönüp eğitim sahasında sürünmeye giderken yanıma bir adım attı.

Hafifçe kulağıma eğilip, "Azra nerede şimdi?" diye sordu. "Kaçtı. Akşam evde yakalarım ben onu." Birbirimize hafifçe eğilerek konuşuyorduk ki ne konuştuğumuz anlaşılmasın. "Neden böyle bir şey yaptı?" Güzel soruydu. "Leyla Hanım'ın evindeki kahvaltıda, düştüğünü time hatırlattığım için. Kendince intikam aldı." Ben ona gösterecektim intikamı.

"Şimdi Azra'nın karşısına neden kucagımda çıkmak istemediğini anladım." Yarım şekilde sırtıttım. "Daha bu ne ki? Ayrıca şuna kucak deyip durmasak? Taşımak desek? Tuhaf duruyor." İkimizin de yüzleri çamurda sürünen time doğru dönüktü. "İlk sen başlatmıştın." Kaşlarım çatıldı. "O an öyle konuştum ki aslında yanlış bir kelime de değil. Bir insan yaralıysa onu kucagina alır öyle taşırsın." Başını çevirip bana baktı.

"Yaralıydın. Hâlâ da öylesin." Evet, sızlıyordu bayağı. Ayakta olduğum sürece biri oraya bastırıyormuş gibi oluyordu. Ama bana ne? Beni ne ilgilendirir canımın acıması? Görevim ayakta durmak ise bahane olamaz. "Bu, beni kucagınıza alabilir-

siniz demek olmuyor,” diye cevap verdim. Güldü. “İki bacağın kopsa sürünürdün, değil mi?” Başımı onaylar şekilde salladım. “Kesinlikle,” dediğimde sırtışı büyüdü. Başını iki yana salladı.

“İnatçısın,” dedi.

Ona bakmadan konuştum. “Öyleyim.”

“Sinirlisin.”

“Azıcık.”

“Fazla sinirlisin.”

“Kabul ediyorum.”

“Sabırlısın.”

“Yerine göre.”

“Takıntılısın...”

Hızla kafamı çevirip suratına baktım. “Ben?” Şaşırarak sordum. “Ben mi takıntılıyım?” Alaycı bir tavırla güldüm. “Hayır hayır, ben takıntılı bir insan değilim.” Öylece gözlerime baktı. Sanki bakışları *kesin öyledir* der gibiydi.

“Cemre, sen takıntılısın.” Abbas’ın konuşmasıyla o tarafa döndüm. Kaşlarım çatıldı. “Ne takıntımı gördün?” diye itiraz ettim. “Sen dokuz yıl önce sana, ‘Kaybol,’ diyen bir askeri, dokuz yıl sonra asker olduğunda bulup eğitim sahasında ağlatana kadar süründürmüştün.” Kimden bahsettiğini anlamıştım.

“Ağlattın mı?” Pars benden bekliyor gibiydi. “Ağlayarak izin istedi Cemre’den. Onu bırakması için. Sürünmediğinde hortumla ıslatıyordu,” diye açıklama yaptı Abbas.

“O ayrı bir konu. Kinlenmişim. O kim ki bana, ‘Kaybol,’ der?” Yine sinirlenmişim. Hıncımı almakta zorlanan bir insan dım. “Ağlatacak kadar süründürmen gerekiyor muydu?” dediğinde hemen onayladım. “On üç saat süründü. Aynı çamurda defalarca tekrar tekrar süründü. En sonunda gözyaşlarını tutamamıştı.” Abbas hâlâ ekliyordu.

“Demirel!” dediğimde omuz silkip ellerini *ben masumum* der gibi kaldırdı. “Bir şey demedim, Komutanım.” Bu da Azra gibiydi. “Evet, gerekiyordu. Hâlâ kinliyim. Tekrar olsa tekrar süründürürüm.” Pars’a bakarak konuştum. Tim sürünmekten gelirken, “Hak etmiştir. Az bile yapmışsın,” dedi ve önüne döndü. Bana hak mı vermişti? Hem de olayı bilmeden. Bu çok tuhafıma gitmişti.

“Komutanım, vallahi bilmiyoruz bir şey. Unuttuk, silindi hafızadan. Yemin ederim hatırlamıyorum.” Fethi elleriyle dizlerine yaslandı. Hepsi nefesini dizginlemeye çalışıyordu.

“Neyi unuttunuz?” dedim bilerek. Fethi tam cevap vereceği sırada Ekin dirsek attı. “Bilmiyoruz. Neyi unuttuk? Sen hatırlıyor musun Alper?” Alper’e baktı ve sordu. Alper hızla başını iki yana salladı. “Yok, ben neden süründüğümüzü bile unuttum.” Alper, Can’a baktı. “Sen hatırlıyor musun, kardeşim?” Can bana baktı. “Biz süründük mü? Ben süründüğümüzü bile yeni öğrendim.”

Gülesim gelse de ciddiyetimi bozmadım. “İyi, hatırlamıyorsunuz bir şey. Gidin dinlenin.” Pars’ın verdiği emirle hepsi rahat bir nefes aldı. Ağır adımlarla üstlerini değiştirmek için askeriyeyle ilerlediler. Pars meydan okur bir tavırla, “Yeni göreve hazır mısınız?” diye sordu. Dudağımın kenarı kıvrıldı. “Her zaman,” dediğimde o da aynı şekilde tepki verdi. “Bu seferki görev dağda değil.” Dağda değil miydi?

“Bu piçin böyle bir yerde ne işi var?” Gülümsememi bozmadan Abbas’a cevap verdim. “Uyuşturucu, silah kaçakçılığı, insan pazarlama, ibnelik. Daha sayayım mı?” Elimdeki tepsiyi dengede tutarak diğer masalara ilerledim.

“Ne şerefsiz bu Doktor. Sikelim mi?” Fethi Abbas’ı gaza getirmeye çalıştı. “Sikeceğiz, koçum. Sen rahat ol.” Abbas da dünden hazırmış gibi cevap verdi.

“Abbas ve Fethi. Konuştuğumuz gibi. Herif içeri girdiğinde haber ediyorsunuz. Alper, sen de herifin arabasını olabildiğince uzağa park et.” Pars’ın sesi kulağımdaydı. “Can, sen benimlesin. Kuzgun ve Laçın de içeceklerini servis edecekler. Unutmayın, siviller de var bu otelde. Doktor’un içeceğine ilacı sen katacaksın Can. Kuzgun diğer sivillerle ilgilenirken Laçın içeceği götürecektir. Doktor kısa süre içinde kendini iyi hissetmeyip odasına geçmek ister. O zaman ben ve Hacı devreye giriyoruz,” diyerek kısaca planın üstünden geçti.

Kimliklerimiz gizli bir şekilde lüks bir oteldeydik. Benim yüzünü yamulttuğum kansız yaşamayı becerdiği için ondan bilgi almıştık. “Alper, operasyon bitene kadar rahat dur.” Ben uyarımı yapayım da sonra vay efendim şöyleydi, böyleydi olmasın. “Anlaşıldı,” dedi.

Öyle umuyordum. Herkesin bir görevi vardı. Azra’yla ben garsonduk. Can barmendi. Fethi ve Abbas kapıdaki korumalardı. Alper vale, Ekin de otelin temizlik görevlisiydi. Pars ise otelin bar kısmında oturan herhangi bir müşteriydi. Arada gözüm takıl-sa da servise de devam ediyordum.

“Gelir gelmez kapıda kazığa oturtsak ne olur ki?” Fethi başını yana çevirip Abbas’a baktı. Abbas ona bakmadan konuştu. “Cemre de bizi kazığa oturtur. Boran Yüzbaşı da keyifle izler.” Olabilecek en basit senaryoyu Fethi’ye anlattı. “Doğru. Ben o kısmı düşünmemiştim.” Fethi duruşunu düzelterek önüne döndü.

“Sen çok istiyorsan dene. Ben bu yaştan sonra o riske girmem,” dedi Abbas hafif keyifli bir gülümsemeyle. “Sen de yaşlandın tabii.” Fethi’nin kurduğu cümleyle gülümsemesi gitti. “Ne var lan hâlimde?” Fethi cevap vereceği sırada bir araba yanaştı. Alper oturduğu ufak kulübeden çıktı. Arabanın içinden Doktor denen terörist indiğinde Alper hemen anahtarı kaptı.

Doktor, yanında birkaç itiyile Fethi ve Abbas’ın arasından içeriye geçtiğinde Abbas hemen haber verdi. “Doktor giriş sağladı. Yanında üç kişi var.”

İçeridekilerin kulaklığına giden haberle herkes ciddiyete büründü. Doktor, otelin giriş katındaki masalardan birine geçti. Yanındaki adamlar etrafa bakıp oturdular. “Bir isteğiniz var mı?” Cemre elindeki tepsiyle yaklaştı. İçinden tepsiyi kafalarında yamultmak geçse de göreve sadık kalmalıydı. “Ne önerirsin bize?” Doktor yanındaki adamlara bakarak konuştu. Cemre’nin zoraki gülümsemesi zorlaşıyordu.

“Türk kahvesi. Günde bir fincan Türk kahvesi, kalbe ve sağlığa faydalıdır.” Doktor, bakışlarını Cemre’nin üzerinde gezdirdi. “Sen öyle diyorsan. Getir bize dört Türk kahvesi. Ben şekerli içerim.” Cemre başını onaylar şekilde salladı. “Hemen.” Arkasını döndü. Döner dönmez yüzündeki gülümseme gitti.

“Zıkkım iç, evveliyatını siktiğim.” Otelin kafe kısmına yaklaştıkça ona bakan Pars’ı fark etti. Kaşları çatıktı. Yanlarına geldiğinde, “Can, dört Türk kahvesi. Biri şekerli. Şekerli olanı hallet.” Sinirine sahip çıkmak adına sabırla nefes aldı. “Odasına davet edecek seni.” Pars’ın cümlesiyle alaycı bir tavırla güldü.

“İyi, marifetlerimi gösteririm ben de.” Kastettiği tabii ki süründürme ya da öldürme marifetleriydi.

“Laçın! Çıkmıyorsun odasına. Hacı’yla biz halledeceğiz.” İsmi uyarıcı tonda söylemesi tuhafına gitmişti.

“Davete icabet etmek lazım,” dediğinde Pars bir anda oturduğu yerden kalktı. “Sikerler daveti!” Can kahveleri hazırlarken duyduğu cümleyle omzunun üstünden baktı kısaca. Pars bunu fark ettiğinde derin bir nefes alıp geri oturdu. “Askerimi riske atacak değilim. Emrime karşı mı geliyorsun?”

Bu çıkışmayı beklemiyor olsa bile Cemre’yi sinirlendirmemişti. Normalde bu konuşma tarzına kesinlikle sinirlenmesi lazımdı. “Öyle diyorsanız, Yüzbaşım.” Can kahveleri getirdiğinde, Cemre sinsi bir gülümsemeyle kahveleri tepsiye aldı. Pars’ın gözlerine bakarak yanından ayrıldı. Gülümsemesi zorunlu bir gülümsemeye dönüştü. Doktor’un masasına geldiğinde duraksadı. Bunların hangisi şekerli olandı? Tepsideki fincanlara baktı. Dört seçeneği vardı.

Fazla vakit kaybederse şüphe uyandırırdı. İçinden Can’a söverken en mantıklısını aldı ve Doktor’un önüne koydu. “Şekerli,” dedikten sonra diğerlerinin kahvelerini de koydu. Doktor yaslandığı yerden doğrularak kahveyi aldı ve Cemre’nin gözlerinin içine baka baka bir yudum aldı. Doktor içtiği kahveyle yüzünü buruşturdu. “Beğenmediniz mi?” Cemre yanlış kahveyi vermiş olmalıydı. “Senin kadar tatlı değil,” deyip iğrenç bir şekilde güldüğünde Cemre rahat bir nefes aldı. Doğru kahveydi.

“Ne diyeceğim. Ben buraların yabancısıyım. Bana biraz buraları anlatır mısınız?” Masasına oturması için eliyle işaret etti. “Mesai saatleri içerisinde mümkün değil. Kusura bakmayın.” En mantıklı yalanı söyledi. Doktor’un kaşları havalandı. “Seni bu hayattan kurtarabilirim. Yanımda olduğun sürece çalışmak zorunda kalmazsın.” Saçma bir teklifte bulunup kahvesinden içmeye devam etti. “Teklifinizi reddetmek zorundayım. Evliyim,” diyerek parmağındaki yüzüğü gösterdi.

Normalde yüzük takmıyordu. Az önce Pars, odaya davet edeceğini söylediğinde ne olur ne olmaz diye cebine attığı yü-

züğü parmağına geçirmişti. İnatlaşması bilerek yaptığı bir şeydi. Zaten o sırada önlemini alıyordu. “Anlıyorum. Yine de kararını değiştirmek istersen odama beklerim.” Tadı kaçmıştı Doktor’un. “Teklifiniz için teşekkürler,” diyerek yanından ayrıldı.

“Arabayı otoparkın en sonuna park ettim.” Alper’in sesi Pars’a ulaştığında, “Aferin, Alper. Yerine geç ve bekle,” diye cevap verdi. Cemre sakince Azra’nın yanına gitti.

Yüzündeki gülümsemeyle yaklaştığında ilk konuşan Azra oldu. “Gelme üzerime, katil.” İkisi de gülümsüyor, çaktırmadan konuşuyordu. “Göstereceğim ben sana katili, havluyu, bornozu.” Azra’nın arkasından geçip ilerledi.

Pars, “Hacı, Doktor kalkıyor. İkinci kata çık,” diyerek oturduğu sandalyeden kalktı. Ekin’den onay geldi. “Anlaşıldı.”

Doktor oturduğu masadan yanındaki yavru itleriyle ayrıldı. “Geri kalanlar. Aksi bir emir gelmediği sürece görevinize devam edin.” Farklı bir durum olmadığı sürece çaktırmamaya devam edecektik. Zira bu otelde siviller de vardı.

“Hoş geldiniz, cennetten melek mi düştü buraya?” Alper arabasından inen sarışın kadının elinden tuttu. Ufak bir öpücük kondurdu. “Cennetteki yerinizi özleyor musunuz?” diyerek kendine has gülümsemesiyle baktı kadına. Kadın ise sadece gülümsüyordu. İltifatlar hoşuna gidiyor olmalıydı. “Arabanıza da size baktığım gibi bakacağımdan emin olabilirsiniz,” diyerek anahatarı aldı Alper. Şoför koltuğuna oturduğunda kadın camdan kart uzattı. Alper uzattığı kartı alırken zafer kazanmış gibi gülümsedi. Kartı aldığı anda oda numarası olduğunu fark etti. “Hemen yanınızdayım, hızlıyım,” diyerek göz kırpıp lüks aracın gazına bastı. Bulabildiği en yakın yere park ederken, “Görev bitti

sayılır. Bir şey olmaz herhâlde. Ayrıca benim başka bir görevim yok. Olursa yaparım. Yetişirim, sonuçta hâlâ otelde olacağım,” diye söylendi kendi kendine. Kadının yanına gitmek istiyordu fakat içinde yine de bir kuşku vardı.

Komutanları ona kızar mıydı? Arabayı park ettiğinde hızlı adımlarla geri döndü. Otelden girerken Fethi ve Abbas durdurdu onu. “Hayırdır, Sarı? Nereye?” Alper zaten şekilli olan saçlarına elini geçirdi hafifçe. “Hiç... Tuvalete gitmem lazım. Buraya mı bırakayım, abi?” Abbas’ın kaşları şüpheyile çatıldı. Fethi araya girip, “Sen yine hangi kadının peşindesin lan?” diye sordu.

“Kardeşim, ben öyle bir insan mıyım? Sadece ufak bir randevu.” Aralarından geçeceği sırada Abbas tek eliyle geri ittirdi. “Operasyon sırasında yapma lan!” Uyarır tonda konuştu. “Abi, zaten otelde olacağım. Bir görev gerekirse hop hemen buradayım yine.” Abbas sabır çekti. “Ne hâlin varsa gör, Sarı. Cemre’yle Boran Komutana sen hesap verirsin.” Alper Abbas’ın uyarısını hiç düşünmeden takım elbisesinin yakasını düzeltti.

“Bende o iş, abi. Sen rahat ol.” Tüm egosuyla göğsünü gere gere geçti aralarından. Otele girdiğinde Cemre ve Azra’yı gördü. Çaktırmadan gizli gizli ilerlerken arkasındaki Can, “Komutanım? Sizin burada ne işiniz var?” diye sordu. Alper olduğu yerde hemen döndü. İşaret parmağını dudağına götürüp sus işareti yaptı. Can anlam veremese de sessiz kaldı. Alper hemen otelin asansörüne bindi ve ikinci kata çıktı. Karttaki oda numarasına baktığında 24 olduğunu gördü. Yüzündeki gülümseme biraz olsun inmiyordu. 24 numaralı kapıya geldiğinde tıklattı. Aynı kadın kapıyı açtığında hemen kendisini içeri attı. Otel odasının kapısını kilitletiğinde karşısındaki sarışına baktı.

“Adınız Melek olsa şaşırmam. Zira bizzat öylesiniz.” Takım elbisesinin ceketini çıkarırken kadına yaklaştı. Kadın da Alper’e yaklaşıp ellerini yanaklarına koydu. Alper gömleğinin düğmele-

rini açarken, “Sen fazla tatlısın,” diyen sesini duyduğunda parmakları duraksadı.

Kadından çıkan ses, erkek sesiydi. “Bismillahirrahmanirrahim.” Alper hızla geri adımladı. “Aa şekerim, neden kaçırıyorsun şimdi? Tatlı olduğun kadar nazlısın da.” Alper sırtını kapıya yasladığında kilidi açmaya çalıştı. “Abicim, yani abla, her neysen! Uzak dur!”

Kapının kilidi sıkıştığında hemen oradan kaçtı. “Hani cennetten gelmişim ben, yakışıklı?” Alper yatağın diğer tarafına kaçtı. “Dünya ahiret bacımsın abi. Uzak dur.” Ona doğru gelen, kadın olduğundan şüphelendiği kişiyi gördüğünde yatağın diğer tarafına kaçtı.

“Hani meleşindim? Kalbimi kırırıyorsun ama. Yatağı kırmak varken.” Alper odanın bir köşesine doğru kaçtı. “Şeytan da bir melek.” Durdu bir an. “Azrail’di galiba o.” Kendi kendini düzeltti.

“Kaçmasana, canım sıkılmaya başladı artık.” Üstüne hızla gelirken Alper son çareyi balkonda buldu. Hemen balkonun sürgülü kapısını açtı ve kendisini balkona kilitledi. Panikle nefes alıp verirken, “O arabayı nasıl aldığı belli oldu. Kaç Alper. Kaç oğlum.” Başını çevirip yan balkona baktı.

Yakındı. Yakın olmasa da atlayacak güç vardı şu an kendisinde. Hemen diğer balkona atlayıp oranın kapısını açtı. Yan otel odasına girdiğinde daha çok sıçtığını hissetti. Gördüğü kişiler Boran Yüzbaşı ve Ekin’di. Pars, ters kelepçe yaptığı Doktor’u yerden kaldırırken Ekin de baygın olan üç teröristi kenara çekiyordu.

“Alper?” demesiyle Pars da baktı. “Komutanım?” dedi sesindeki çaresizlikle. Az önceki korkusunu yeni atıyordu. Nefesini dizginledi. “Ne işin var lan senin burada?” Pars, tuttuğu Doktor’u fırlatır gibi Ekin’e bıraktı. “Komutanım, ne olur durun.

Sonra süründürün ama bir nefes alayım.” Alper yaşadığı olayın şokuyla kendisini yatağa bıraktı. Pars bunu fark ettiğinde duraksadı. “Ne oldu lan?” Siniri geçmese de askerini önemserdi.

“Anlatacağım...” dedi çaresizce...

Kahkahasıyla yardı ortalığı Fethi. “Götü zor kurtarmışsın,” dedi Ekin kendini tutamayıp. “Keşke sıkseydi seni. Aklın başına gelirdi belki.” Abbas da aşırı keyif alarak dâhil oldu. Can ise yine gülmesini tutmaya çalışıyordu. “Can, gül,” dememle daha fazla tutmadı kendisini.

“Sen git travestiyle seviş.” Azra da dalga geçmek için fırsatı değerlendirdi. Alper itiraz etti. “Hayır! Olmadı öyle bir şey. Zor kurtuldum ama elinden.” Abbas’a baktığında, “Tövbe abi bundan sonra kumral ve esmerler dikkatimi çeker. Ayrıca kadın olduğundan emin olmadan hayatta selamlaşmam.” Alper şoku yeni atlatırken bundan sonra ciddi dikkatli olacağı benziyordu. Alper’e sesleneceğim sırada, “Pardon?” diyen kadın sesiyle öylece kaldık. Başımı çevirdiğimde seslenen kadını gördüm. Şadırvandan çıktığımda karşısına dikildim. Sivildi. “Kim olduğunu öğrenebilir miyim?” dedim kollarımı göğsümde birleştirirken.

Fazlasıyla uzun ve açık kahverengi saçlı, ela gözlü, kumral, 1.68 boylarında biriydi. “Ben Emir Pars Boran’a bakmıştım. Burada mı kendisi?” Pars’ı mı soruyordu? Neden? Kimdi? Ne için soruyordu?

Cemre, seni ne ilgilendirir?

Doğru, beni ilgilendirmezdi. Sadece merak etmişim. “Kendisinin şu an işi var. Neyi oluyorsun?” Sorgu daydı. Beni sorguya almamışlardı. Albay’la ikisi girmişti Doktor’un sorgusuna. Ka-

dının üstünde baldırlarına kadar gelen bir etek vardı. Üstünde onu tamamlayan bir tişört ve ceketı vardı. Güzel kadındı.

“Abim olur kendisi.” İçimdeki amansız sinir yok olurken kaşlarım havalandı. “Sena Boran,” diyerek elini uzattı tanışmak adına. “Cemre Laçın,” dedim elini sıkarken. Gülümsediği sırada arkasından Pars geldi. “Sena?” Kız arkasını dönüp abisine baktı. Hemen aralarındaki mesafeyi kapatıp sarıldı. Sena ona sarıldığında Pars ellerini kaldırdı. Bakışları sebepsizce beni bulurken Sena geri çekildi. “Abi, ne haber?”

Bakışlarını Sena’ya indirdi. “Senin ne işin var burada?” Sena’nın omzuna elini koydu ve onu uzaklaştırdı. Rahat konuşmak istiyor olabilirdi. Şadırvana geri döndüğümde timin bana baktığını gördüm. “Yüzbaşı’nın kardeşi mi?” Abbas’ın sorusuyla ona baktım. “Öyleymiş,” dedim, yerime geri oturdum. “Güzelmış...” Alper’in kelimesiyle hepimiz ona baktık. Onun bakışları ise Sena’nın az önce gittiği yerdeydi.

Ona baktığımızı fark ettiğinde toparlamaya çalışır gibi, “Yok, o anlamda demedim,” dedi. “Umarım,” dedim uyarıcı tonda. “Kız güzel ama evet,” dedi Azra. Konuşmasıyla aklıma gelen şeyle duraksadım. “Teğmen Azra Kuzgun. Ayağa kalk!” dediğimde ne yaptığını anlamış olacak ki pişmanlıkla bana baktı. Şirin bakışları beni zorlasa da bu sefer kaçamazdı. “Cemre yapma ya.” Oturduğum yere iyice sindim. Ayaklarımı da üst üste attım.

“Asker, dediğimi duymadın mı?” Keyifle konuştum. Ayağa kalkıp şadırvandan çıktı. “Hepimize birer Nescafe getir,” dememi beklemiyor olacak ki şaşırdı. “Bu mu?” dedi. Başımı onaylar şekilde salladım. “Bu,” dediğimde yanımdan ayrıldı.

“Komutanım, bize beş yüz metre sürünme, ona kahve mi sadece?” Fethi isyan ederek dâhil oldu. “Sen rahat olsana, aslanım,” diyerek gülümsedim. Ekin beklemediğim anda, “Battı mı, Fethi?” diyerek Fethi’ye çıkıştı. “Batmadı, Komutanım. Ama

haksızlık. Dedikoduyu atan o.” Fethi küçük bir çocuk gibi sızlandı. “Fethi Komutanım haklı gibi,” dedi Can. Abbas olaya hiç dâhil olmuyordu. Sadece çözmeye çalışır gibi bana bakıyordu.

“Sarı, nereye daldın?” Alper dalan gözlerini bana çevirdi. “Dalmadım bir yere. Uyku bastırdı da.” Hiç yalan söyleyemiyordu. Ya da ben artık yalan söyleyenleri anlayabiliyordum. “Buyurun, Cemre Hanım.” Azra kahvelerle geri geldi. Herkes kahvesini aldı. Bir yudum aldım. Azra tam oturduğunda, “Bu ikisi bir arada mı?” dedim. Yeniden ayağa kalktı. “Evet,” dedi. Yüzümü buruşturdum. “Üçü bir arada alayım ben, Azra Hanım,” diyerek onu taklit ettim. Kahveyi elimden ters bakışlarla aldı ve uzaklaştı.

“Dedikodu grubu değiliz, arkadaşlar. Koca koca adamlarsınız. Yeri geldiğinde can alıyor, yeri geldiğinde can veriyorsunuz. Dedikodu bizlere yakışmaz. Bir daha rütbe içerisinde herhangi bir dedikodu duymak istemiyorum.” Askeri nizam filmlerde olduğu gibi geniş değildi.

Eğer rütbedeyseniz, o üniforma üstünüzdeyse ona layık olur, ona göre davranırsınız. Aksi durum söz konusu dahi olmamalıdır. Dedikoduyu sivil hayatlarında çok istiyorlarsa yapsınlar.

“Alper, duydum ki görev başında yerinde değilmişsin?” Alper yutkunduktan sonra bana baktı. “Komutanım, ben dersimi aldım. Az kalsın namusum elden gidiyordu.” Çaresizce açıklama yapıyordu bir de. “Yok, öyle olmaz. Sen çapkınlığının dersini almışsın. Görev sırasında yerini bırakıp gitmenin bedeli kalmış öylece.” Ona bir emir verilmişti. Ve o emri uygulamak yerine, kendi keyfine göre hareket etmişti. Gözlerine endişe otururken Azra’nın gelmesiyle Alper’e ufak bir ara verdim.

“Üçü bir arada.” Kahvemi uzattı. Azra emin olmak için başımda beklerken bundan hoşnut olmadım. Oturması lazımdı. “Biraz soğusun. Bu kadar sıcak içemem,” dedim. Ne yaptığımın

farkına varmış olacak ki şüpheli bakışlarla yerine geri oturdu. Fethi koluyla Azra'yı dürttü. "Kuzgun, senin yüzünden beş yüz metre süründük." Azra bakışlarını benden çekmeden "Canım sağ olsun," dedi. Fethi bu dediğine küçük bir kahkaha attı.

"Azra Hanım. Bu, sütlü köpüklü değil. Bana Nescafe üçü bir arada sütlü köpüklü getirir misin?" Azra isyan eden hareketler eşliğinde ayağa kalktı. Kahveyi alıp tekrar yanımdan uzaklaştı.

"Anlatabildim mi?" diye sordum. Hepsi aynı anda kafa salladı. Gözlerim hâlâ Baran'ı arıyordu. Emir verirken ya da bu şekilde konuşurken Baran nerede diye bakıyordum. Yokluğunu her hatırladığımda hırsım daha da alevleniyordu. Azra kahveyi değiştirmek için geri gittiğinde ben de Alper'e devam edecektim ki dayanamayıp benden önce atıldı. "Komutanım, ne yapacaksınız bana?" Dudaklarımın kenarı kıvrıldı. "Şimdi değil, Alper ama daha sonra çok güzel şeyler yapacağım." İçinde biraz korku kalması iyiydi. Telefonu çıkarıp tarihe bakarken "Komutanım," diye seslenmesiyle tekrar ona döndüm. "Söyle, Sarı," dedim.

"Yüzbaşı'nın kardeşinin travesti olma ihtimali kaç?"

Sorduğu soruyla Fethi kahveyi burnundan püskürttü. Ben dâhil herkesi gülme tutarken "Bilemeyiz," dedim öyle olmadığına eminken. Amacım Alper'i biraz daha korkutmaktı.

Can, öksürmekten kendine gelemeyen Fethi'nin sırtına vuruyordu. "Sen travestiler hakkında en tecrübeli olansın," dedi Ekin gülerek.

Abbas da güldü. "Yakından edinmişsin bu tecrübeyi, malum."

"Alper, aklından bile geçirme," diye uyardım. Lakin gözleri hiç öyle bakmıyordu. Fethi, "Travesti olmasa bile Yüzbaşı siker seni," diyerek kahkaha attı. Can da gülerken birbirlerini itiyorlardı.

“Neyi kaçırdım?” Azra elinde kahveyle geldi. Kahveyi tam alacağım sırada arkamdan Pars’ın, “Laçın!” diye seslendiğini duydum. Hızla ayağa kalkıp yanına gittim. “Emredin, Komutanım,” dedim. Askeri kamuflajın içindeki iri bedeni fazlasıyla ortadaydı. Kamuflaj küçük mü geliyordu?

Yok, sanki o biraz büyük gibi. Bedeni büyük gibi.

Sus be!

“Sorguya,” dediğinde ikimiz de sorgu odasına ilerlemeye başladık. “Konuşmadı mı?” diye sordum. Askeriyenin koridorunda ilerlerken, “Senin denemeni istiyorum. Albay yok,” dedi. Neden diye sormak istesem de soramazdım. Zira ikisi de rütbe olarak üstümdü. Hesap sorma gibi lüksüm yoktu. “Neden benim sorgulamamı istiyorsunuz?” Odanın önünde gelince durdu. Kapıyı açmadan önce bana baktı. “Marifetlerini merak ediyorum.” Kapıyı açıp geçmemi bekledi. Bozuntuya vermeden içeri adımladım. Ağzı burnu kaymış olan Doktor’a baktım. Beni görünce pis pis güldü.

“TSK askerlerini seçerken güzelliğe dikkat ediyor olmalı.”

Pars bir anda kafasına vurdu arkadan. Doktor’un başı öne düştüğünde iki yana sallayarak yeniden baktı. Hâli kalmamış gibiydi. “Mesai saatleri dışında mısınız?” Kendi yaptığı espiye güldü.

“Konuşkansın fakat boş konuşuyorsun,” diyerek ellerimi dizlerime yasladım ve göz göze gelebilmek için biraz eğildim. “Aklımda yeni şeyler var. Üzerinde denememi istemezsin.” Söylediklerim hiç umurunda değil gibiydi.

“Üzerimde her şeyi deneyebilirsin. Güzelliğin insanın aklını karıştırıyor.”

Kaşlarım çatıldı. Sinirle yüzüne bir yumruk attım. Bu mesleği yaparken ilk defa bir terörist bana aşk ilanı yapıyordu. Ve bu fazlasıyla sinir bozucu bir durumdu. İğrençti.

“Midemi bulandırırıyorsun,” diyerek doğruldum. Bir ayağını uzatmasını sağladım. Ne yapacağımı sabırla izlerlerken bir anda konuştu. “Tim 7 ellerimde. Hepsi de yaşıyor, şimdilik...” dedi ve kahkaha atmaya başladı. Pars’a baktım. Esir düşen bir tim mi vardı? “Bastığınız fabrikada takas olacak. Onları canlı istiyorsanız tek fırsatınız var,” deyince dayanamayıp bacağına hızla bir tekme savurdum. Nereye vurmam gerektiğini biliyordum. Bacağı diz bölgesinden çıkmıştı.

Acıyla bağırırken gram içim soğumamıştı. Yedi askere karşılık kendi canını kurtaracaktı...

“Takas gerçekleşiyor. Yiğitlerimizi alın ve uzaklaşın.” Telsizden gelen emirle adımlarım hızlandı. Kolundan tuttuğum topal Doktor’u kendi itlerinin önüne getirdim. Diğer kolunda ise Pars vardı. Tim bizim biraz arkamızdaydı. Başlarındaki çuvallar çıktığında Tim 7’yi daha yakından gördüm. Bir kadın, altı erkekten oluşan bir timdi. Doktor’un ayağına vurduğumda diz çökmesini sağladım. “Önce Doktor, Komutan.” Onların Türkçesi Doktor kadar iyi değildi. “Kes zırvalamay! Askerlerimizi almadan temasa bile geçemezsiniz!” Pars’ın gür sesi, ormanı inleten bir aslan kükremesi gibiydi. O da en az benim kadar sinirliydi.

“Heval, ver askerleri.” Doktor konuşarak itlerine emir verdi. Şüpheyle tek tek bıraktılar. Önce kısa, kıvıllı saçlı olan geldi. Kaos onları karşılıyor, helikoptere bindiriyordu.

“Tut elimi.” Fethi elini uzattı kadına. Kadın ise kaşlarını çatı. Hâli bitmiş benzeyordu ama tutmadı. “Elini tutmaya ihtiyacım yok,” deyip kendisi bindi helikoptere. Fethi bir anda yediği terslemeye öylece kalakaldı. Helikopterin içinde oturan kısa, kıvıllı saçlı kadına baktı. Oldukça yorgun gözüküyordu. Ne

kadardır esirdi? Önünden diğer askerler de geçtiğinde kendisini topladı. Helikopter Tim 7'yi aldığı anda havalandırmaya başladı.

“Zaman geçiyor, sizin bu aptallık bitmiyor. Öğrenemediniz, değil mi? Teröristle pazarlık yapılmaz, kafasına sıkılır.” Bekledikleri işareti aldıklarında Kaos ellerindeki silahları onlara doğrulttu.

“Heval, sıkın şunlara!” Aynı kıyafeti giyen arkadaki adamlarına baktı ikisi. Fakat onlar silahlarını bize doğrultmak yerine itlere doğrulttu. “At silahını!” Bu iki dangalak ne olduğunu çözemezken korkuyla silahlarını yere bıraktılar. Doktor hâlâ önümüzde diz çökmüş hâldeyken küfürler savurmaya başladı. Arkadaki adamlar kendileriyle aynı kıyafetleri giyse de terörist değil, MİT ajanıydı. Aylardır aralarında daydı ajanlar. Onlar vatanın görünmez kahramanlarıydı. Sadece gerektiğinde ortaya çıkarlardı. Ve onlar ortaya çıkmadan asla kim olduklarını bilemezsiniz.

“Abbas, alın şu kansızları!” Pars’tan aldığım emri bizzat ilettim. Abbas yanımdan geçtiği sırada fark ettiğim canlı bombayla gözlerim açıldı. “Abbas!” Bağırardım...

Gelecekte kesit

“Sahi, kaç ay kaldınız?” Fethi tostundan bir ısırık aldı. “Sekiz ay,” dedi kadın. Fethi şaşırıldı. “Fazlaymış... Nasıl esir düştünüz?” Kadın da tosttan yemeye başladı. “Benim hatamdı. Bak, konuşmak istemiyorum, tamam mı? Zorlama.” Bankta otururken kendisini zıt yöne çevirdi. “Senin hatan mıydı, yoksa

kendini mi hatalı buluyorsun?" Fethi konuşmaya devam etti. Kadın çiğnediği lokmasını yuttu. "Benim hatamdı. Oradan bakınca aptala mı benziyorum?" Sert çıkışarak sordu. "Hatta sizin başınıza gelen olay da benim yüzümden. Eğer ben en başta hata yapmasaydım sekiz ay esir düşmeyecektik." O günü hatırlamasıyla lokması boğazında kaldı Fethi'nin.

Tostu bir kenara bıraktı. "Aptala benzemiyorsun. Tam da bu yüzden hatanı merak ettim." Kadın kısa kızıl saçını kulağının arkasına attı. "Timi o mağaraya ben sürükledim. Esir düştüğümüzde mağarada sıkışıp kalmıştık. Destek gelmiyordu çünkü mağaranın içinde telsiz çekmiyordu. Sayıları çok fazlaydı. Kendi kafamıza sıkacak kurşunumuz dahi kalmamıştı." Fethi tüm dikkatiyle dinliyordu. "Mağarayı kontrol etmek için ben ve üç silah arkadaşım içeri girdik. O an orada gördüğüm şey yüzünden haber veremedim. Timin geri kalanı endişelenip mağaraya girdiğinde artık çok geçti. Soysuzlar bu anı bekler gibi bastırmıştı."

Kadının da tadı kaçmıştı. O da bıraktı yemek yemeyi. "İyi olduğumuza dair haber verseydim içeri girmek zorunda kalmayacaklardı." Kendisine olan siniri yüzünden elleriyle yüzünü kapattı.

"Ben galiba cidden aptalım," diye kendi kendine konuştu.

"Benim kadar aptal olamazsın," dedi Fethi bankta arkasına yaslanarak.

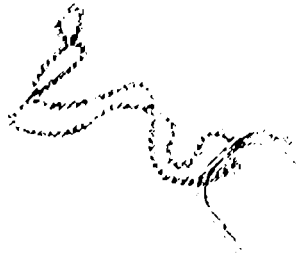
"Ne?" Kadın anlamayarak baktı Fethi'ye. Omuz silkerek tekrarladı. "Benim kadar aptal olamazsın." Her zaman yaptığı gibi yapacaktı. Güldürmeye çalışarak andan uzaklaştıracaktı. "Nasıl yani?" Daha da kafası karıştı.

"Ben annemin adını birinci sınıfa gidene kadar 'anne' zannediyoordum," diye itirafta bulundu. "Hatta anneme adıyla seslendiklerinde lakap takıyorlar diye sinirlenirdim." Kendisine gülmeye başladığında kadın da güldü.

Hâlâ yaşadığı anı sindirmeye çalışıyordu. Karşısındaki adam güldürmek için kendi rezil anılarını mı anlatıyordu? "Küçükken herkesin vardır bir aptallığı." Gülüşünü durdurdu. Fethi bunu fark ettiğinde bozuntuya vermedi. "Sadece küçükken mi? Aşk olsun. Hakaret sayarım. Daha geçen hafta elektrikler kesildi zannedip su vanasıyla oynadım saatlerce."

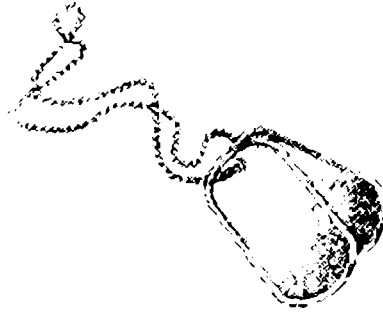
Kadının gözleri açıldı. "Nasıl yani?" diye merakla sordu. Fethi hemen anlattı. "Şöyle, şarj aletini üçlü prize takıyordum çalışmıyordu. Üçlü prizin fişi de takılıydı. Ben de elektrikler kesik zannettim. Şalterlerle oynadım, prizde yine canlılık yoktu. Telefonum hiçbir türlü şarj olmuyordu. Su vanasının, su vanası olduğunu o zaman keşfettim. Sağa döndürdüm, sola döndürdüm derken boru patladı." Kadının gözleri şaşkınlıkla açılırken gülmeye başladı.

Fethi de kendine gülüyordu. "Tesisatçı falan geldi. Su borusunu tamir etti, tam gideceği sırada elektriği de sordum. Adam durdu, lambayı açmayı denedi. Işık yandı. Elektrik bayağı vardı. Şaşırdığımı belli etmeden yolladım. Bizim de bir karizmamız var sonuçta." Hafif bir gerildi. "Üçlü prize geri döndüm. Meğerse onun açma kapama tuşu kapalıymış..." dediğinde ikisi de ufak kahkahalar atmaya başladı. "Bu cidden aptallık olmuş," demesiyle bozulmak yerine gülmeye devam etti. "Biraz öyle oldu diyeceğim." İkisi de bankta arkalarına yaslanırken Fethi anlatmaya devam etti. Kadın ise gülüşlerinin arasından dinliyordu...

“Abbas, uyan! Abbas aç gözlerini, olmaz!” Öksürüklerim arasından Abbas’ın yanına çöktüm. “Herkes iyi mi?” Pars diğerlerini kontrol ederken ben Abbas’taydım. “Hayır, hayır, hayır! Aç gözlerini. Bir daha olmaz!” Nabzını kontrol ettim, atıyordu. “Pars, destek çağırın! Yaşıyor ama nabızı yavaş. Kanaması çok fazla. Pars...” Kulağımın çınlaması yeni geçerken durdu ve bana baktı. Bakışları bir bende bir de diğerlerine gidip geliyordu. Karar vermeye çalışıyor gibiydi. Kaşlarını çatıp hemen bana doğru geldi.

Yanıma diz çöktüğünde Abbas’ın kanamasına baktı. “Laçın, o yaşıyor, yaşayacak. Sakin ol!” Sakindim. Derin nefesler almaya çalışıyordum ama olmuyordu. “Nabızı düşüyor... Pars, nabızı düşüyor!” Olmamalıydı. Leyla abla vardı. Oğlu vardı. Kurduğu bir ailesi vardı. Hamile bir karısı vardı...

Gelecekte kesit

Ekin karşısında yatan bebeğe baktı. “Ata, bu ne be oğlum?” Alper tişörtüyle burnunu kapadı. “Üfff bu sıçmamış, bağırsaklarını bırakmış beze.” Fethi kapının eşiğinde durdu. “Siyanür mü yiyor bu çocuk?”

Ekin yüzüne bağladığı havlunun altından, “Kapayın çenenizi! Islak mendil verin!” dedi. Küçük Baran Ata Demirel bezine kaka yapmıştı. Yine! Alper ıslak mendili zar zor uzatırken, “Tazyikli su anca keser gibi. Islak mendilin kurtaracağına emin misin?” diye sordu. Küçük bebek ise hâlienden oldukça memnundu.

Can merakla, "Abbas abi şimdi burada olsa ne derdi acaba?" diye sordu. Bebek odasının en köşesinde, camın kenarındaydı.

Fethi doğruya doğru konuştu. "Oğlunun bokuyla bize çek-tirdiklerini görse gurur duyardı."

Alper şaşkınlığını silemiyordu. "Bunca şey bu bebekten mi çıktı?"

"Birader, bir susun! Şurada önemli bir iş yapıyoruz." Ekin isyan etti elindeki ıslak mendille. Ata'nın kakasını alma sırası ondaydı. "Sanırsın beyin ameliyatı yapıyor." Fethi itiraz edin-ce Ekin elindeki boklu bezle ona döndü. "Kolaysa gel sen al, piç!" Bezi poşete koydu ve ağzını sıkı sıkı bağladı. "Ciğerlerim kurudu burada!" Hızla Ata'nın altını geri bağladı. "Ne kadar abartıyorsunuz. Her seferinde bir gürültü." Azra odaya girdi-ğinde camı ardına kadar açtı. Ekin'in elinden poşeti aldığı anda çöpe atmak için odadan geri çıktı. Hemen ardından Cemre girdi. "Aldınız mı altını?" Sorguya çeker gibi sordu. Ekin yüzündeki havluyu açarken, "Aldık, aldık da şu çocuğa ne yediriyorsanız yedirmeyin," diye söylendi. Araya Fethi atladı. "Ben her sefe-rinde o çıkan şeylerin bebekten olduğu konusunda şüphe ediyorum." Ata'nın keyifli gülüşü odayı doldurdu.

"Abbas abi olsaydı kovalardı seni." Can, Fethi 'ye hitaben konuştu.

Cemre eğilip Ata'yı kucığına aldı. "Keşke olsa da kova-lasa." Kapı pervazına yaslandı. "Tatava yapma, Fethi. Adamı kanser ederdin," diyerek kucığında Ata'yla yanlarından ayrıldı. Leyla'nın kapısını tıklattı ve odasına girdi. Perişan hâldeki kadı-na baktı. O neşeli, güler yüzlü kadından eser yoktu. Göz altları mosmordu. "Kakasını bizimkilere kilitledim. Ata'nın biraz süte ihtiyacı var." Yatağında oturan Leyla Hanım'ın yanına yerleşti. Leyla Hanım başını Cemre'ye çevirdi. "Olmuyor. Oğluma anne-lik yapamıyorum, Laçın. Sütüm yine kesildi."

Cemre'nin gülümsemesi soldu. Abbas'ın yokluğundan beri sütü kesilmişti. Ağlamaktan bir hâl olurken Ata'ya çoğu zaman tim bakıyordu. Tam sütü gelmeye başlamıştı lakin yine kesilmişti. "Kendini suçlama. Bak oğluna." Gülümseyen Ata'yı gösterdi. "Annesinden gayet memnun." Ata aynı anda ayaklarını ve ellerini hareket ettirmeye başladı.

Leyla Hanım yorgunca gülümsedi ve oğlunu kucağına aldı. "Babasına benziyor. Onun gibi deli dolu bakıyor." Kucağında yavaş yavaş sallamaya başladı. "Abbas'la lise sonda tanışmıştık. O zamanlar Kara Harp Okulu istiyordu. Nasibi Kara Astsubay Okulundaymış. Abbas o zamanlar da sinirliydi, deli doluydu. Gözü karaydı." Oğluna bakarken gözü dalmıştı o günlere. "Benden hoşlanmaya başlamış. Ben bilmiyordum. Benden birinin hoşlanacağını düşünmemiştim. Abbas geldi bir gün karşıma. O sinirli adam, iki kelimeyi bir araya zor getirdi. Komiğime gitmişti. Sürekli agresif ve sinirli gördüğüm adam, karşımda masum bir çocuğa dönüşüyordu." Gözünden yaş süzölmeye başladı. "Bir şans verdim ben de. Hayatımda verdiğim en doğru karardı. O dağ gibi sinir küpü adam, yanıma çiçeksiz gelmezdi. Yoldan geçerken gördüğü tüm çiçekleri bana getirirdi. Babam Abbas'ın okulu bitene kadar evlenmemize izin vermedi. Abbas saygıyla karşılamıştı."

Ata annesinin kucağında yavaşça gözlerini yummaya başlıyordu. "Okulu bitti. Benim de okulum bitti. Güzel Sanatlar okudum ben. Resim çizmeyi çok severdim. Babam ve annem çok karşı gelirdi. Meslek olarak görmezlerdi. Abbas bana gizlice tuval ve boyalar alırdı. Her buluştuğumuzda farklı bir tuvalle gelirdi. Resim çizerdik." Yanağından akan yaşlar çenesine indiğinde gülümsedi. "Pek beceremezdi o. Benden bakarak çizmeye çalışırdı. Sonra da hep yanında götürürdü. Meğer onları yıllarca saklamış. Şimdi evin gizli bir yerinde duruyor. Bana bile söylemezdi.

Abbas askerlik yapmaya başladı. Babam inatçı bir adamdı. Ama önünde sonunda o da kabul etmişti."

O günleri tekrar yaşıyor gibi anlatıyordu. Kucağındaki Ata, annesinin sesiyle uykuya daldı. "Abbas'ın kalbine âşık olmuş-tum. Onu tanıdıkça yeni şeyler çıkıyordu. Bazen küçük bir çocuk gibi inatçı, bazen ise bir bebek gibi masum... O kocaman kalbi-ni benimle doldurduğu için hep çok şanslı hissederdim kendimi. Ama her şansın yanında bir de şanssızlık vardı." Gülüşü yavaş-ça soldu.

"Kocam asker olduğu için gururluyum. Lakin aynı zamanda yüreğim buruk. Babasına söz vermiş, asker olacağına dair. Va-tan aşkı ilk o zamanlar belirmiş. Hiç karışmadım. Bir kez olsun askerlikten vazgeçmesini söylemedim. Fakat şimdi diyorum ki keşke deneseydim. Belki vazgeçerdi." Ağlaması şiddetlendiğinde bebeğini beşiğe yatırdı. "Şimdi ise oğlunu göremiyor. Kokusunu bilmiyor. Neye güldüğünü, neye ağladığını dahi bilmiyor."

Cemre ayağa kalkıp Leyla Hanım'ın yanına gitti. Şiddetle ağlayan kadına bir kez daha sarıldı. "Sizler olmasanız ben ne yapardım, Cemre? O zaman ne olacaktı?" Aylardır bu şekilde ağlıyordu. Her gün Abbas'la olan farklı anısını anlatıyordu.

"Laçın nerede?" Pars, elindeki poşetlerle içeriye girdi. Azra kapıyı kapatırken, "Leyla ablanın yanında. Ata'yı uyu-tacaktı." Pars hemen ayakkabılarını çıkardı. Salondan geçen Fethi'ye verdi poşetleri. "Fethi, bunlar mutfığa." Fethi hemen alıp mutfığa geçti. Diğer poşetleri Alper'le Can'a uzattı. "Be-bek odası." İkisi de poşetleri alıp Ata'nın odasına ilerledi. Pars

evdeki eksikleri almış, onları tamamlıyordu. "Hacı, Azra, bunlar da evin diğer ihtiyaçları. Eksik olursa söyleyin." İkisinin eline son poşetleri tutuşturdu. Ekin'le ikisi salona geçti.

Pars, Leyla Hanım'ın odasının önüne geldiğinde boğazını temizledi ve kapıyı tıklattı. "Laçın," dedi ve kapıdan bir adım uzaklaştı. Cemre içeriden çıktı ve kapıyı çekti. Pars Cemre'nin kolundan hafifçe tutup koridorun sonuna götürdü. Cemre'nin kaşları havalanırken merakla, "Ne oluyor?" diye sordu. Pars'taki garip heyecanı fark etmişti. Şu beş aydır dönüşümlü olarak Leyla Hanım'ın yanında kalıyorlardı. Haftada bir kere de tüm tim toplanıyordu. "Sana bir şey söylemem lazım," dediğinde etrafı kontrol etti. Cemre ise anlamayarak baktı.

"Bu deterjanlar gereksiz gibi." Azra elindeki çamaşır deterjanlarına baktı. Banyoya geçmişlerdi. "Aslında bayağı gerekli ama sen bilirsin." Ekin kusmuklarla dolu olan bebek kıyafetlerini çamaşır makinesine atıyordu. "Niye hepsi bir deterjan değil? Neden farklı farklı?" Azra malzemeleri yerleştirirken sordu. "Bazı kıyafetlerde renkler birbirine karışır. Bu yüzden o renkler ayrı ayrı yıkanır. Ayrı ayrı yıkandığı için de ayrı deterjan gerektirir. Renk solması, renk değişimi gibi durumlardan kaçınılması için."

Makinenin kapağını kapattı ve ayarlamaya başladı. "Aslında öylesine sormuştum ama sağ ol açıkladığın için." Azra'nın cümlesiyle Ekin duraksadı ve ona baktı. "Biliyorsun yani?" dediğinde Azra elindeki kâğıt havlularla ona baktı. "Tabii ki biliyorum," dese de kendisi de şüpheliydi. Ekin kollarını göğsünde bağladı. "Gel çalıştır bakayım." Makineden bir adım geri

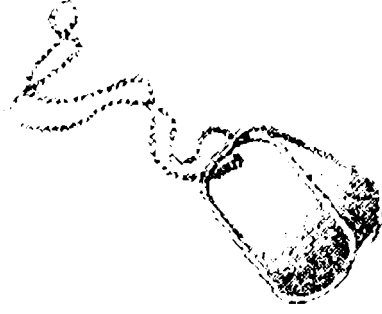
uzaklaştı. “Çalıştırırım canım, ne var sanki?” Azra elindekileri bir kenara bıraktı. Çamaşır makinesinin deterjan haznesini açtı. Önce tozu kattı. Ekin pürdikkat izliyordu. Sıra sıvı deterjana geldiğinde kararsızlıkla baktı.

Ekin araya girdi. “Emin misin?” diye sordu. Azra şüpheyle geri bıraktı. Diğer deterjanı alıp kapağını açtı. Ve tam hazneye koyacağı sırada Ekin müdahale etti. “Yanlış koyuyorsu...” diyeceği sırada deterjan olduğu gibi Ekin’in üstüne döküldü. “Siktir.” Azra’nın dudaklarından ufak bir küfür kaçtı. Ekin üstüne bakarken derin bir iç çekti. Sabır dolu bir iç çekti. “Sen niye elime müdahale ediyorsun? Hem nasıl yanlış? İlk önce doğruyu seçmiştim. Niye karışyorsun ki?” Ardı ardına sorular sorarken bir yandan kâğıt havlu koparıyordu.

“Kararından emin olup olmadığını merak etmiştim.” Ekin cevap verdiği sırada Azra elindeki kâğıt havlularla üstünü temizlemek için yaklaştı. Fakat bir anda olduğu yerde kaldı. Ekin üstünü çıkarmıştı. “Bismillah.” Azra hemen arkasını döndü.

“Sakin mi olsan? Sadece üstümü çıkarttım.” Büyük bir umursamazlıkla çıkardığı üstünü de makineye attı. “Bir anda soyunmanı beklemiyordum.” Azra açık bir şekilde konuştu. “Soyunmadım, Azra. Sadece tişörtümü çıkardım.” Makineyi ayarladığında Azra arkasını döndü. “Bana üst getirir misin?” Kibarca sordu. Azra’nın kaşları çatıldı. “Niye üst getiriyorum ki sana? Git kendin al çıkardığın gibi.” Ekin sabırla güldü. “Rica ediyorum. Şimdi böyle çıksam hoş olmaz.” Azra anlamsızca baktı. “Fethi beni böyle görse sence ne yapar?” Mantıklı gelmiş olacak ki Azra kapıya yöneldi. “Dalga geçer. O yüzden hiç gerek yok, ben sana üst getireyim,” diyerek banyodan çıktı. Tam bu

sırada önünden önce Cemre, hemen ardından Pars geçti. İkisi de fazlasıyla hızlı adımlıyordu, aynı hızla da evden çıktılar...

“Hastanın nabzı düşük. Yolda iki kere kalp krizi geçirmiş. Acilen yoğun bakıma alınması lazım! Kırmızı alana.” Abbas, sedyenin üzerinde, ağır yaralı şekilde, hastane koridorunda hızla ilerliyordu. Doktor’u teslim almaya gelen iki teröristten biri canlı bombaymış. Geç fark etmiştim. Hem de çok geç. Kırmızı alana geldiğimizde durduk. Buradan ileriye gidemezdik. Abbas tam yaklaştığında patlatmıştı kendini. Salak gibi anlayamamıştım. Ellerimi saçlarıma geçirdim. Üstümdeki kamuflejim Abbas’ın kanıyla boyanmıştı. “Komutanım, Leyla abla burada.” Olmamalıydı. “Hanginiz haber verdi?” Pars benim soracağım soruyu öncelikli olarak sordu. “Kimse haber vermedi, Komutanım. Üst katta, doğumhanede...” Leyla Hanım doğuruyordu...

Aynı hastanede iki farklı can çaba gösteriyordu. Alt katta ölümle yaşam arasında gidip gelen bir baba, Türk askeri ve üst katta dünyaya gelmek için dakikaları sayan çocuğu. İnsan kendi çocuğunun doğumunda olmaz mıydı? Olmuyordu işte. Olamıyordu... Bir avuç toprak uğruna, bu vatan yolunda nelerden vazgeçiyordu insan. Kimisi eşinin doğumunu, evladının dünyaya gelişini kaçırıyordu. Belki daha fazlasını. Kimisi ise evladının babasını, hayat arkadaşını kaybediyordu. Kimisi ise direkt evladını teslim ediyordu bu al sancağa. Ama dillerde tek bir söz vardı. Vatan sağ olsun... Vatan sağ olsun da uğruna nelerin feda

edildiğini görsün, bilsin. Bu vatan bizlerindi. Ve hiçbir haine, soysuza kalmayacaktı!

Ağlayan bir bebek içeri girdiğinde gözlerim daldığı yerden ayrıldı. Hemşireler Ata'yı getirdi ve annesinin yanına bıraktı. Ardından gülümseyerek çıktı. "Cemre, Abbas nerede?" Leyla Hanım doğumdan sağ salim çıkmıştı. Ayağa kalktım sersem bir adımla. Yürüyecek gücüm bile yoktu. "Abbas'a bir şey mi oldu?"

Uzandığı yatağın yanına gittim. "Yoğun bakıma kaldırıldı," dedim. Bir anda söylemek doğru değildi. Farkındaydım. Ama geç öğrendiğinde daha da kötü olurdu. Leyla Hanım duyduğu cümleyle öylece bana baktı. "Ne?" Kısık bir sesle konuştu. Kucağındaki bebeğe baktı. "Oğlumun babası nerede?" İnanmadı. Tekrar sordu. "Çıktığımız operasyonda yaralandı. Yoğun bakıma alındı." Kelimeler uçurumdan düşer gibi düşüyordu dudaklarımdan. Leyla Hanım'ın gözlerinden yaşlar süzölmeye başladı. Saatlerdir yoğun bakımdaydı. Leyla Hanım, Ata'yı bana uzattığında anlamayarak baktım.

"Al onu benden. Yoksa düşecek." Hemen kendi kucağıma aldım. Bir anda uzandığı sedyeden doğruldu Leyla Hanım. "Abbas'ı görmek istiyorum. Oğlumun babasını görmek istiyorum!" Kolundaki serumu çıkaracağı sırada bebeği hastane beşiğine bıraktım. Leyla Hanım sedyeden ani hareketlerle kalkacağı sırada durdurdum. "Leyla abla, dur," dedim. Gitmek için çırpınırken zaten yıkık olan bedenimi itirmeye çalışıyordu. "Bırak! Bırak beni! Sevdiğim adamı görmek istiyorum!" Kapının açılmasıyla Pars'ı gördüm. Hemşireleri çağırması için işaret yaptığımda hızla geri çıktı. "Leyla abla, Abbas abi iyi olacak. Sakin ol." İyi

olmalıydı. Başka yolu yordamı yoktu bu işin. Başka çözüm yolu, çaresi yoktu. Tek çare Abbas'ın iyi olmasıydı.

“Yatırın lütfen.” Hemşireler apar topar içeri girdiğinde Leyla ablayı hasta yatağına yatırdık. Şu an kendinde değildi normal olarak. Sakinleştirici yaptıkları için kısa bir süre sonra hareketleri yavaşladı. Haykırışları birer sayıklamaya döndüğünde hemşireler geri çıktı. Ata ağlamaya başladığında odanın içinde öylece duran Pars'a baktım. “Kucağına alsana,” dedim. Şu an hiç hâlim yoktu. Ellerini iki yana çaresizce açtı. “Durmaz ki bende.” İş yine bana kalıyordu. Ata'yı kucağıma aldığımda kokusunu yeni içime çekme fırsatı buldum.

Bebekler... Masum canlılar. Kokuları her zaman eşsiz olurdu. Kafamı biraz kaldırdığımda bana bakan Pars'ı gördüm. Göz bebekleri büyümüş, bir mucizeye bakıyor gibiydi. “Al,” dedim. Hâlâ mızızlanan minik Ata'yı ona doğru götürdüm. “Laçın, hazır sakinleşmişken ağlatmaya gerek yok,” diyerek itiraz eder gibi ellerini kaldırdı. İtirazını umursamadan kaldırdığı ellerine bıraktım Ata'yı. Kollarının arasındaki bebekle öylece kalakaldı. İlk defa mı bir bebek tutuyordu? İşin garibi sözde çocuklarla arası iyi olmayan adamın kucağında gayet mutlu bir bebek vardı.

“Sevebiliyormuş,” diyerek kendimi koltuğa bıraktım. O ise hâlâ Ata'yla ayaktaydı. “Çocukların seni sevmeleri için fırsata ihtiyacı var.” Dirseklerimi dizime yasladım ve parmaklarımla şakaklarımı ovaladım. “Abbas...” demesiyle yumduğum gözlerimi açtım. “Hayır. Hayır Pars.” Kucağındaki bebekten gözlerini ayırmadan yanıma oturdu. “Yaşıyor lakin komada. Her an uyanabilir ya da...” Yaşamayı beni biraz olsun rahatlatırsa da o rahatlık hemen geri gitti. “Hiç uyanmayabilir de...” diyerek ben tamamladım. Hayatta olup yaşayamamak. Tıbbi yönden koma. Derin bir nefes alıp arkama yaslandığımda o da benim gibi yaslandı.

Koltuk çok küçük değildi, iki kişilikti. Malum, Pars'ın cüssesi sayesinde omuzlarımız birbirine temas ediyordu.

Başımı geriye yasladım. Saatlerdir uykusuz olmamın acısı yeni çıkıyordu. “Uyudu,” dedi kısık sesle şaşırarak. Gözlerimi açıp baktım. Pars'ın kucığında, huzurlu bir şekilde uyuyordu. “Rahat etmiş demek ki,” diyerek gözlerimi geri yumdum. En azından göz kapaklarım dinlenebilirdi.

Cemre, Pars'ın kokusu geliyor. Kalk git başka yerde yum gözlerini. Uyuyakalacağız.

Farkındayım. O bir türlü tarif edemediğim ve büyük ihtimalle hiçbir zaman tarif edemeyeceğim kokusu geliyordu. Yakınımda olması iyi değildi. Ama kokusunun hissettirdiğinden de kopamıyordum.

Cemre, kalk kızım. Normal değil bu.

Kalkamıyorum işte aptal karı. Sus biraz.

Ben karışmıyorum. Bu işin sonu hayır değil.

Zihnimdeki sesi susturmak adına baskı uygulayan uykuya bıraktım kendimi...

Bebek mızızlanma sesiyle gözlerimi hemen açtım. Fakat pek ayılabilmiş değildim. Başımın altındaki sıcaklığı fark ettiğimde kafamı kaldırdım. Pars'ın omzuna düşmüş olmalıydı. Pars'ın omzunda mı uyumuştum? Ben benim kafamı sikeyim! Hâlâ kucığında olan Ata'ya baktım. Gözlerini açmış, hareketli ayaklarıyla Pars'ın kolunu tepikliyordu. “Ah, siktir.” Kısık çıkan sesimin ardından parmaklarımla gözlerimi ovuşturdum. Başım fazlasıyla ağrıyordu. Ne zamandır uyuyordum? Ya da şöyle sorayım, ne zamandır uyuyorduk? Pars da yorulmuş olmalıydı, uyuyakalmıştı. Herkes yorgundu. Uyanmaması için Ata'yı nazikçe kucğından aldım. Pars'ın teni oldukça sıcaktı. “Senin karnın acıkmıştır.” Annesine, Leyla ablaya baktığımda uyanık

olduğunu fark etmemle afalladım. Gözleri açık bir şekilde bana bakıyordu.

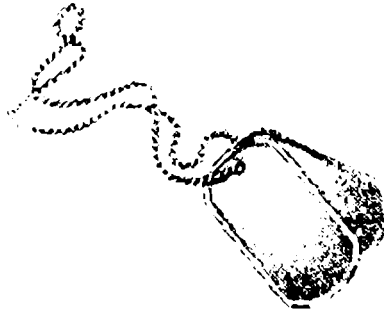
“Oğlum...” dedi sayıklar bir tonda. Yanına gittim. Kollarını kaldırdığında Ata’yı kucağına bıraktım. Anında gözlerinden yaşlar süzüldü. Başımı biraz kaldırdığımda uyuyan Pars’ı gördüm. Onun başı benimki gibi bir omuza yaslı değildi. Geriye doğru yaslanmıştı. Uyurken fazlasıyla kusursuz gözüküyordu.

Dön önüne. Kayıyorsun sen iyice.

Hemen başımı geri eğdim. “Abbas... O iyi mi Cemre? Yalvarırım iyi olduğunu söyle.” Konuşmaya bile mecalim yokken gülümsedim. “İyi, yaşıyor,” dediğimde süzülen yaşlarıyla beraber o da gülümsedi. Oğluna döndü. “Bak, baba yaşıyormuş. Bizi bırakmamış.” Yüzündeki sevincin düşeceğini bildiğim için şimdilik sustum.

Geç öğrenirse sevinci kursağında kalır. En azından şimdi söyle de sonradan daha çok kahrolmasın kadın.

Mantığım sürekli konuşurken dinlememek mümkün değildi. “Komada,” diye ekledim. Tek kelimemle yaş dolu gözleri oğlundan bana döndü. Gülümsemesi solmak üzereydi ama yine de dayanmaya çalışıyordu. “Ne zaman uyanır? Uyanır, değil mi?” Cevap veremeyeceğim sorular beni hep ezerdi...

5 ay sonra

“Sana bir şey söylemem lazım,” dedi. Pars’a baktım. “Abbas,” demesiyle ensemden aşağı soğuk bir su indi. “Uyanmış.”

Duyduğum kelime beni bir an afallattı. “Ne? Ciddi misin?” Yüzüne kocaman bir gülümseme oturdu. Gamzesi hemen belli oluyordu. “Evet. Taburcu olabilir lakin birkaç işlem var, beklememiz lazım.” İçime dolan sevinç çok fazlaydı. Hem de öyle böyle değil. “Abbas uyandı mı!” İnanamayarak tekrar sordum. İkimiz de gülerken hafifçe bana eğildi. “Şşşhh, sakın ol. Sürpriz olsun.” Başımı onaylar şekilde sallarken yerimde duramıyordum. “Gidelim!” dediğimde gülerek tepki verdi.

Hemen kapıya doğru adımlamaya başladım. Pars’la beraber çıktığımızda hâlâ inanamıyordum. “Sanırım Abbas’ı görene kadar inanmayacağım.” Kendi kendime konuştum. “Leyla abla... Kadın sonunda ağlamayı bırakacak. Abbas oğlunu görecek. Ata babasını görecek.” Pars’ın arabasına ilerlerken âdeta sekiyordum. “ALLAHH! PARS, ABBAS UYANMIŞ!” Arabanın önünde kendimi tutamayıp sarıldım. Ufak kahkahasını duyarken hemen geri çekildim. “Pardon, ben sevinçten ne yapacağımı şaşırdım.” Gülümsemesi bir an olsun dinmezken aniden beni kendisine çekip sarıldı.

Siz ne kadar mutlusunuz öyle? Kesin hayat yeni bir mayın döşüyor.

Şu an hayatın yoluma döşediği hiçbir mayın umurumda değildi. Abbas sonunda uyanmıştı. Ve ben ne yapıyordum? Harbi-den ben ne yapıyordum? Pars’a neden sarılıyordum? Biz neden sarılıyorduk? Kendimi hemen geri çektim. Yüzüne bakmadan arabanın ön koltuğuna oturdum. O ise dikildiği yerden etrafa baka baka, sırita sırita geldi. Arabayı çalıştırdığı sırada “Bunu bir daha yapmayalım,” dedim. Camdan dışarı baktım bilerek.

Utandın mı sen? Adamın karşısına bornozla çıktın tık yok, sarılınca mı utandın?

Aynı şey değil geri zekâlı, sus sen bir.

Sürmeye başladığında bana cevap verdi. “Sarılmak dünyanın her yerinde gayet normal bir şey ama sen bilirsin.”

“Normal olmayan sarılmamız değil zaten,” dedim kendimi tutamayarak. Anında, “Nedir?” diye sordu.

Kokusu... Tenine her yaklaştığımızda ciğerlerimize dolan o kokunun hissettirdikleri normal değil, Cemre. Bu hisse çok yabancıyız ve bizi afallatıyor.

“Hiç... Boş ver,” dedim konuyu kapatmak için. Bana baktığında sormak istediğini fark etsem de ısrar etmedi. Bu benim için daha iyiydi. Zira açıklayamazdım. Hastaneye varana kadar hiç konuşmadık. Sessizliğimiz garip olsa da en iyisiydi. Sessizlik güzeldi. Sizi yormazdı. Hastanenin içinde neredeyse koşarak geziyordum. Abbas uyanmıştı. Bundan daha iyi ne olabilirdi ki? Odasına geldiğimde heyecanla kapıyı tıklatıp içeri girdim. Hasta yatağında uzanmış dışarıyı seyreden Abbas, içeri girmemle başını bana doğru çevirdi.

“Abbas!” Cidden uyanmıştı. Bayağı hareket edip bir şeyler yapabiliyordu. Yüzüne gülümseme geldiğinde hemen yanına gittim. “Günaydın!” İçimdeki sevinci, coşkuyu durduramıyordum. Abbas hafifçe güldü. “Uyandım.” Allah’ım şükür Ya Rabbim. “Nasılsın? İyi misin? Ağrın sizin var mı?” Sorduğum sorularla daha da güldü. “İyiyim iyi. Hafif bir yorgunluk var. Ne zamandır uyuyorum ben?”

Gülümsemem dondu. Pars’a baktığımda, “Ben evrak işlerini halledeyim,” deyip çıktı. Kapı kapandığında Abbas tekrar sordu. “Cemre, ne zamandır komadayım? Leyla ne durumda? Doğum yaklaştı mı?” Yutkunduğumda boğazımın yandığını hissettim.

“Beş aydır,” dememle gülüşü dondu. Gözleri benden ayrılıp idrak etmek istercesine boş baktı. “Nasıl?” Kısık sesle sorduğu soruya kendisi de mantık erdiremiyordu. “Baran Ata sağlıklı şe-

kilde dünyaya geldi. Beş aylık olmak üzere. Sen hastaneye kaldırıldığında Leyla Hanım doğum yaptı.”

Sedyede iri bedeniyle doğruldu. “Oğlum dünyaya geldi ve ben onu kaçırdım, öyle mi? Doğum yapan karımın yanında olmadım yani?” Sessiz kaldığımda cevabını almış gibiydi. “Cemre, Allah aşkına gidelim.” Yataktan inmeye çalıştığımda durdurdum. “Abbas, gideceğiz. Bir yarım saat daha dayan.” Koskoca adamın gözleri dolmuştu. “Cemre, sen dediklerinin farkında mısın? Leyla, benim güzel karım, perişan hâldedir. Oğlumun ilk beş ayını bilmiyorum bile.”

Nasıl bir yük olduğunun farkındaydım. Kendisini fazlasıyla suçlu hissediyordu. “Abbas, az daha dayan. Seni direkt eve götüreceğiz.” Israrımla beraber geri yaslandı. “Anlat o zaman bana. Bu yarım saate ayları sığdır. Bilmek istiyorum.” Saçlarımı geriye attım sabırla.

“Yalnız bırakmadınız onu, değil mi?” Gözlerinin içine baktım. “Hayır, o hiçbir zaman yalnız değildi. Tim dönüşümlü olarak sizin evde. Oğlunla, evle, Leyla ablayla özellikle ilgilendik. Abbas sana yemin ederim ki bir gün yalnız bırakmadık.” Dolu olan gözlerini belli etmemek için başını farklı yöne çevirdi. Aniden beni kendisine çekip sarıldı. Sıkı sarılışına karşılılık verdim.

Pars'ta niye utandın lan!

Sence Abbas'la Pars aynı kişi mi geri zekâlı! Sırası mı şimdi ayrıca?

“Teşekkür ederim, Laçın...” Kulağıma fısıldadı. “Lafı olmaz, abi.” Ona nadiren abi diye seslensem de şu an içimden gelen bir andı. Seslenmememin sebebi ise ona hakaret etmek istemiyordum. “Abi” dediğimde kendi abim aklıma geliyordu. Yavaşça geri çekildiğinde derin bir nefes aldı. “Leyla... Kızgın mı bana?” Cevabını biliyor gibiydi ama yine de sormuştu. “Hasret Abbas, sana hasret.” Neyse onu söylemiştim...

AZRA

Azra: Neredesiniz?

Ben: Bir sıkıntı mı var?

Azra: Hayır, yok. Bir anda çıktınız, merak ettim.

Ben: Geldik.

Asansöre bindiğimizde Abbas'ın gerginliği etrafa yayılıyordu. Hastaneden taburcu olmuştuk. Beş ay kadar bir süre geçtiği için çoğu yarası iyileşmişti. Ayakta durması her ne kadar riskli olsa da kendisini ikna etmem imkânsızdı. Gergindi. Neler olup bittiğini anlatmıştım. Gerginliğinin sebebi, kaçırdığı bunca şey yüzünden kendisini suçlamasıydı. Asansörün kapısı açıldığında Abbas'ın evinin kapısında durduk. "Hazır mısınız?" dediğimde derin bir nefes aldı Abbas. Sakalları oldukça uzamıştı. Eğer onu tanıyorsam yarına kadar keserdi. Bilerek zili çaldım. İçeriden kargaşa sesi gelirken Fethi kapıyı açtı.

"Komutanım, şu Alper'e bir şey söyley..." Fethi Alper'i şikâyet edeceği sırada Abbas'ı görmesiyle donup kaldı. "Ne bok yedin lan yine?" Abbas bozuntuya vermeyerek sordu. Fakat beklemediğim şekilde Fethi geriye doğru düştü. Daha doğrusu bayıldı...

Herkes Fethi'nin bayılmasıyla kapıya yöneldiğinde içeriye bir adım attık. Can Fethi'ye eğilmişken Abbas'ı gördü. "Ha siktir..." Dudaklarından kaçan küfürle Fethi'yi kaldırmayı bırakıp doğruldu. "Abbas abi?" Tüm şaşkınlığıyla konuştu. "Abbas Reis ne alaka, oğlum! Seni bekliyorum içerid..." Alper, Can'ın baktığı yere baktığında o da duraksadı. "Ha siktir!" Can da aynı tepkiyi verdi. "Abbas Reis?" Can'la Alper yan yana dikilmiş, öylece bakakalmıştı. "Ne oluyor?" Azra, Leyla Hanım'ın odasından çıktığında dondu. "Ha siktir, oha!" Ben çelik kapıyı kapatırken

Ekin de çıkageldi. Onun st m değişmişti? Ekin dahi şaşkınlığını gizleyemezken hepsi ışık tutmuş tavşan gibi kalmıştı. “Ne bakıyorsunuz lan? Gelin buraya.” Abbas kollarını iki yana açarak Can’la Alper’e aynı anda sarıldı. “Reis, canlı kanlısın,” dedi Alper. Can ise sarılırken ekstra temas ediyordu. Hayal mi gerçek mi ayırt edebilmesi zor bir olaydı. “Azra bacım, yok mu hoş gel-din?” Azra şaşkınlığını atamazken açılan iki kolun arasına girdi.

Sevinçli bir sesle, “Hoşgeldinnnnn!” diyerek sarıldı. Ekin’e sıra geldiğinde, önce ilk adımı Ekin attı. Abbas’ın kollarını iki yana açmasını beklemedi bile. “Hoş geldin, Reis...” diyerek içten bir sesle karşıladı. Abbas yerdeki baygın Fethi’ye bakıp güldü. “Bayıldı korkudan şerefsiz. Ayıltın onu da sarılarak kemiklerini kırayım.” Alper’le Can Fethi’nin iki kolundan tuttu.

Abbas bana baktı. Bakışlarından anlamıştım ne sorduğunu. Gözlerimi onaylar şekilde kısaca yumdum. Buruk bir tebessümle yatak odasının kapısında durdu. “Fethi’yi de alın, salona,” di-yerek ilk ben adımladım. Abbas’la Leyla Hanım’ın yalnız kal-maları lazımdı. Hepimiz içeriye geçip oturduk. Pars’la ben tekli koltuklardaydık. Can, Fethi’ye kolonya koklatırken Alper yelpa-zeyle yelliyordu.

Azra inanamayarak, “Hayal görmedim, değil mi? Abbas Reis az önce geldi ve hepimize sarıldı?” diye sordu. “Gerçekti. Kasları hâlâ taze.” Can’ın kattığı yorumla yüzümü buruşturdum. “Kasları taze ne lan?” Benim sormak istediğimi Ekin sordu. “Yani Abbas Reis canlı kanlı demek istedim,” dedi. Ben güler-ken Pars hafif tebessüm etmişti. Alper yellemeyi bırakarak bana döndü. “Komutanım,” dedi. “Bu böyle ayılacak gibi değil, ayıl-tayım mı?” Yöntemini anlayamasam da, “Ayılt,” dedim.

Yüzünde piç gülümsemesi oluşurken televizyon ünitesinin üstünde bulunan su dolu sürahiyi aldı. Hiç beklemeden Fethi’nin başından aşağı döktü. Fethi nefes alarak uyanırken aynı anda ko-

nuşmaya çalıştı. “Reis, ben bir şey yapmadım!” Panikle ayılarak etrafa baktı. Bizi gördüğünde rahat nefes alıyordu ki soruları ardı ardına dizmeye başladı. “Ne oldu lan bana? Az önce Abbas Reis’i gördüm. Kapıyı açtığımda karşımda duruyordu. Ne bok yediğimi sormuştu. Sonra uzun süre beni kovaladı. Ne yaşadım ben?” Anlam veremeyerek anlatmaya başladı. Hepimiz onun bu hâline gülerken, “Abbas uyandı, Fethi,” dedim. Gözleri şokla daha çok açıldı. İnanmadığı için onay almak istercesine diğerlerine baktı...

“Cemre, sen mi geldin? Ben de tam Ata’yı yatırıyordu...” Karşısında kocasını gören Leyla Hanım duraksadı. Beşiğin başında ayaktaydı. Omzunun üzerinden kapıya bakmıştı gelen Cemre’mi diye. Fakat kocasını görüyordu. Gözlerinden yaşlar süzülürken tekrar önüne döndü. “Hayır, sen gerçek değilsin,” dedi. Oğlunu sallamaya devam ederken gözyaşları çaresizlikle akıyordu. “Hayalsin... Her gece olduğu gibi yine gelip gideceksin.” Elinin tersiyle gözyaşlarını sildi.

“Leyla... Benim, hayal değil.” Abbas karısını korkutmak adına konuştu. Yavaşça yaklaşırken Leyla Hanım arkasına bakmadı. “Değilsin Abbas, değilsin. Delirmek üzereyim, gelme artık.”

Abbas bir adım daha yaklaştı. “Leyla, güzel karım. Hayal değil. Bitti o kâbus. Çıktım komadan.” Leyla duyduğu sesin gerçekliğine inanamadı. Şüpheyile omzunun üstünden tekrar baktı. “Abbas... Gerçek misin? Bu sefer gerçekten geldin mi?” Bedeniyle beraber döndü Abbas’a. Abbas karısının dibine kadar girdi. Leyla ise elini kaldırdı. Kocasının yanağına, sakallarına dokundu gerçek mi diye kontrol edercesine. “Sen...” Leyla’nın göz-

lerinden süzülen yaşlar durmak bilmiyordu. “Geldim güzelim, geldim ilkbaharım.” Abbas sakince karısına sarıldı.

Leyla hâlâ şokun etkisindeyken kendisini kocasını göğsüne gömdü. “Geldin. Kokun, tenin fazla gerçek.” Abbas biraz daha sıkı sarıldı karısına. Onu tamamen içine sokup her şeyden soyutlamak istiyordu. Leyla’nın saçlarına uzun bir öpücük kondurdu. Karısının kokusunu derince içine çekti. “Abbas sen gerçekten geldin.” Abbas’ın da gözleri dolmaya başlamıştı. Karısına, canından çok sevdiği kadına bunları yaşatmış olması onu çok fazla yaralıyordu. Ama bunların hepsi yine canından çok sevdiği vatanı içindi. Bu yüzden ne sesi çıkabiliyordu ne de bir itirazı.

“Özür dilerim, Leyla. Sana bunları yaşattığım için özür dilerim. Affet beni, her ne kadar affı olmasa da affet.” Abbas çaresizce konuşurken göğsündeki eşinin saçlarını okşuyordu. “Söz veriyorum sizi bir daha bırakmayacağım.” Sözler tutulmalıydı. Abbas verdiği sözü tutmak için elinden gelen her şeyi yapacaktı. Yaşamak için daha çok çırpınacaktı artık. Beşikte uyuyan oğluna baktı, göğsünde ağlayan sevdiği kadına daha çok sarıldı.

Yokluğunun neler getirdiğinin farkındaydı ve bir daha yok olmamak için var olmanın her türlü yolunu deneyecekti. Bu kadar hüznün, acı, keder, hasret, özlem, sevgi; vatan içindi. Vatan sağ olsun diyeydi...

“Babasının bir tanesi. Babasının yakışıklısı. Babasının oğlu!” Abbas elleriyle yukarı kaldırdığı oğlunu, hafifçe yukarı atıp yakalıyordu. Ata ise babasını tanımış gibi kıkırdamalarla gülüyordu. “Bana bir vursana Can’cık.” Fethi Abbas’ı izlerken konuştu. Can da hemen omzuna vurdu. Fethi hafifçe yana savrulurken, “Yavaş lan! Dünden razıymışsın!” diyerek omzu-

nu ovuşturdu. Abbas yarını bile beklemeyip kesmişti sakalları-
nı. “Harbiden Abbas Reis uyanmış. Hayal falan görmüyorum.”
Fethi tekrar çenesini eline yasladı. Abbas ise bizi hiç duymuyor
gibiydi. Ata’yı etrafında döndürüp oyunlar oynuyordu. “Ben kıs-
kanıyorum galiba.” Fethi onları izlemeye dalmış şekilde tekrar
konuştu. Alper dalga geçerek, “İster miydin Abbas Reis’in bebe-
ği olmak?” diye sordu. Ekin de hemen ardından, “Uçursun mu
seni de?” diye sordu.

“Uçursun,” dedi Fethi hiç umursamayarak.

“Abbas, kusacak şimdi.” Leyla Hanım içeri girdiğinde yü-
züne nur gelmişti. İçtenlikle olan gülümsemesi biraz olsun si-
linmiyordu yüzünden. Abbas ise oğluna bakarak güldü. “Babası
kusmuğuna kurban olsun.” Yanaklarından bolca öptü. Fethi ken-
dine gelerek geriye yaslandı. “O kadar da değil birader.”

“Artık bok temizlemek yok.” Can bu ayrıntıdan bahseder-
ken Abbas Ata’yı pusetine koymuştu. “Harbiden. Sağlık Bakan-
lığı bezleri görse evi mühürler.” Fethi de Can’a katıldı. “Bezleri
imha mı etsek?” Alper’in aklına gelen fikirle hepsi bir düşündü.

Abbas, “Ne var lan oğlumun bokunda? Kurban olun siz
onun bokuna,” diyerek karısının yanına oturdu.

“Abi kusura bakma ama hiç kurban olunası değil. Direkt
kurban eder gibi.” Ekin’in bu cevabı üstüne Azra araya girdi.
“Abartıyorlar, alt tarafı bir bez değiştirecekler. Sanırsın operas-
yon yapıyorlar,” demesiyle güldüm. Pars ayağa kalktığı anda her-
kes ona baktı. “Benim gitmem lazım. Tekrardan geçmiş olsun,
Abbas.” Abbas da ayağa kalkıp kısaca sarıldı. “Sağ olasın,” der-
ken birbirlerinin omuzlarına dokundular.

Salondan çıkmak üzereyken kapıda durdu. “Laçın,” deme-
siyle koyu yeşillerine baktım. “Evet?” dedim. “Sen de geliyor-
sun,” deyince bakakaldım. “Neden?” desem de cevap vermek

yerine diğerklerine baktı. “Albay bekliyor,” dediğinde hemen ayağa kalktım.

Leyla Hanım’la Abbas bizi kapıdan geçirdiğinde sordum. “Ne için?” Asansöre bindiğimizde bana doğru döndü. “Doğum günü.” Kaşlarım havalandı. “Albay’ın mı?” dedim. Güldü. “Kardeşimin,” dedi.

Yalan mı söylemişti? Tersleyerek, “Neden Albay’ın beklediğini söyledin o zaman?” diye sordum. “Herkesin önünde bahsetmek istemedim.” Mantıklı bir neden olduğu için bu konu üstünde fazla durmadım. “Benimle ne ilgisi var?” Asansörün kapısı açıldığında benim geçmemi bekledi. “Hediye seçme konusunda iyi değilim. Zevkine güvendiğim tek kişi de sensin,” dedi. Dışarıya çıktığımızda esen rüzgârla saçlarım hafifçe savruldu.

“İstemiyorsan zorlamam. Ama yardımcı olursan sevinirim.”

Arabasına ilerlerken kilidini açtı. Üstündeki beyaz gömleği rüzgârın etkisiyle savruluyordu. Bugün hava bir tuhaftı. “Olurum, sıkıntı yok,” derken motoruma ilerledim. “Gelmiyor musun?” diye sorunca duraksadım. “Gideceğimiz yerin konumunu atarsın.” Kaskımı takıp vizörü indirdim.

Motorumu kullanmayı özlemiştim...

“Kardeşin neleri sever?” AVM’nin ortasında durup yeşillere baktım. “Müzikle ilgileniyor kendisi. Aynı zamanda giyinmeyi çok sever. Eğlenmeyi de.” Kardeşi bayağı hayat dolu birine benziyordu. Abisi de kardeşini bayağı seviyordu belli ki.

“Daha nadir bir şey var mı?”

“Ne gibi?”

“Herkesin basit gördüğü ama onun için özel olan bir şey. Mesela müzik. Müzikle ilgilediğini herkes az çok fark eder.

Eğer onunla ilgili hediye alırsan bu normal olur. Fakat sadece senin fark ettiğin ince bir detayla ilgili hediye alırsan daha çok hoşuna gider. Düşünölmek güzeldir.” Ellerim deri ceketimin cebindeyken omuz silktim. “Onu benden daha iyi tanıyorsun,” diyerek durup ona baktım. Göz bebekleri parlıyordu. “Ne oldu?” dedim.

Yarım şekilde gülümsedi içtenlikle. “Etkileyici,” demesiyle kaldım. Anlasam da emin olmak için, “Etkileyici mi?” diye sordum. “Evet, ince düşünöbilmen etkileyici.”

İnce düşünmemiştim. Bana kalırsa herkesin böyle düşünmesi gerekiyordu. “Abartıyorsun,” dedim ve gördüğüm mağazaya girdim. “Abartmıyorum. Bu zamana kadar birlikte kardeşime hediye aldığım herkes giyinmeyi sevdiği için kıyafet almayı tercih etti. Sen ise ona özel bir şey istiyorsun.” Kaşlarım çatıldı istemsizce. “Yani hediyeı sadece sevmesini değil, anlam yüklemesini de istiyorsun.”

Umursamayarak sorduğum tek soru, “Daha önce de zevkine güvendiğın insanlar oldu yani?” oldu. “Annemleri kastediyorum. Genelde hediye almaya beraber çıkarız, ailecek.” Açıklama yapmıştı. Hem de gereksiz yere. Tane tane, aceleci olmayacak şekilde konuşuyordu. Kalın ve tok sesinden hiç taviz vermemesi güzel bir şeydi. En azından bana göre.

“Bana ne canım, beni ne ilgilendirir?” diyerek eğildim. Gülüşünü duyduğumda ben de gülümsedim. “Kardeşinin en sevdiği sanatçı kim?” Önümdeki gramofona baktım. “Belkıs Özener.” Biliyordum birkaç müziğini. Hatta belki daha fazla. Gramofonla beraber Belkıs Özener’in plaklarından birini seçtim. “Kardeşin hayat dolu birine benziyor.” Belkıs Özener’den “Hayat Sevince Güzel” plağını seçmiştim. Plakla beraber gramofonu kucağına tutuşturdum. “Umarım beğenir,” dedim. Seveceğinden yüzde yüz emin olsam da mütevazı davrandım. “Beğenmeme şans ı yok

gibi,” diyerek kasaya doğru ilerlemeye başladı. Ben de o sırada mağazadan ayrıldım.

Bu sırada bir çift yaklaşımaya başladı. Adam yüksek bir sesle karısına çıkışıyordu. Kadın ise ellerindeki poşetlerle susmuş hâldeydi. Derin bir nefes aldım. Önümden geçmek üzereyken botumu hafifçe öne uzattım. Adam karısına bağırmaktan önünü göremediği için ayağıma takılarak dengesini kaybetti. Adam yere yapışırken bana gelen gülmeyi tutamadım. Mağara döneminde değildik. Konuşmak keşfedilmişti. Bağırarak, azarlamak yerine insan gibi iletişim kursaydı. Özellikle de karısına, bir kadına karşı. Yerde ellerinin üzerinde doğrulurken sinirle bana baktı. “Sen yaptın!” Bu sefer öfkeyle bana çıktı. Ellerimi masummuş gibi kaldırdım. “Ayağıma takılan sensin,” dediğimde daha da sinirlendi ve önüme dikildi.

Çatık kaşları, öfkeli gözleri bendeyken bir anda yukarı doğru tırmandı. Anlamayarak baksam da adam önüne döndü, “Kusura bakmayın,” deyip devam etti karısıyla. Adamın baktığı yere, arkama baktığımda Pars’ın koyu yeşillerini fark ettim. Pars’tan dolayı mı pısmıştı? Gerçi normaldi. Pars onun üç dört katı falandı. “Kahve?” dedi sakince. Güldüm. Saate baktığımda daha vakit olduğunu fark ettim. “Olur,” dediğimde ikimiz de yürümeye başladık. Fakat aklıma gelen şeyle durdum. “Gitmem lazım. Sonra görüşürüz.” Hızlı adımlarla yanından ayrıldım. Koşa koşa motoruma ilerledim. Acilen eve gitmem lazımdı...

Pars, emin adımlarla askeriye'nin koridorunda adımladı. Şadırvana doğru ilerledi. Tim orada olmalıydı. Uzun zamandan sonra tim ilk defa aynı anda askeriyede olacaktı. Şadırvanı gördüğünde Pars tebessüm etti. Timi böyle görmek hoşuna gitmişti.

Fakat eksik olan iki kişi vardı. Biri Abbas'tı. Abbas, ailesiyle vakit geçirmesi için izinliydi. Peki ya Cemre? Cemre neredeydi? Pars hızlı, huzursuz adımlarını şadırvana yönlendirdi. Tebessümü silinmişti.

“Kaos, Laçın nerede?” Muhabbete dalan tim, sessizliğe bürünüp Pars'a baktı. “Üsteğmen Cemre Laçın nerede?” Sabırla tekrar sordu. Hepsi birbirine bakarken Fethi atıldı. “Bugün ayın kaı?” dedi. Can hemen cevap verdi. “Yirmisi.” Fethi'yle Alper aynı anda aydınlanma yaşadı. Aynı anda, “Bugün ma var,” dediler.

“Ne maçı?” dedi Pars anlamayarak. “Galatasaray'ın maçı,” diyen Ekin hafifçe güldü. Fethi arkasına yaslanarak, “Laçın Komutanım koyu Galatasaraylıdır,” dedi.

Azra şaşıarak, “Hâlâ mı?” dedi. Fethi gevşek gevşek konuştu. “Tabii, bizi de Galatasaraylı yaptı. Açıkçası ben hâlimden gayet memnunum. Bu kadar kazandığımızı bilseydim en başta Galatasaraylı olurdum.”

Ekin Azra'ya baktı. “Sen hangi takımlısın?” diye sordu. Azra övüne övüne “Beşiktaşlıyım ben,” dedi. Hepsi sessizliğe bürünürken Pars konuştu tekrar. “Her maçı izler mi böyle?” Kollarını göğsünde bağladı. “Hiçbirini kaçırmaz. Eğer o an görevdeyse, telefon çekmiyorsa, daha sonra maçı açar tekrar izler. Özet de değil. Komple maçı en baştan izler.” Pars bu bilgiye şaşırsa da dinliyordu. “Ama Laçın Komutanımla ma izlemenizi hiç tavsiye etmiyorum.” Alper ellerini *karışmam* der gibi havaya kaldırdı.

“Sebep?” dedi bu sefer Pars. Ekin atladı. “Galatasaray'ın geçen sene şampiyonluk maıydı. Eve davet etmişti hepimizi. Girdiğim hiçbir çatışmada bu kadar küfrü bir arada duymadım.” Fethi de hatırladı Ekin'in hatırlatmasıyla. “Laçın Komutanım ma izlerken hiç o değil. İçinden canavar çıkıyor resmen.” Fet-

hi o ana dönmüş gibi gözleri daldı. “Tüylerim ürperdi.” Bedeni hafifçe titredi. Pars kafasında hayal etse de aklına gelen bir fikir vardı.

“Evde maç izliyor yani?” Teyit etmek için tekrarladı. Timin hepsi aynı anda başını salladı. Yanından neden hemen ayrıldığını da çözmüş oldu.

Koltuğumdan kalkıp mutfığa ilerledim. Acele etmem gerekiyordu, maç başlayacaktı şimdi. Kendime küçük bir meyve tabağı hazırlayacaktım ki kapı çaldı. Kaşlarım çatıldı. Kimdi bu? Nefret ederdim rahatsız edilmekten. Birkaç elma ve armudu tabağa koyup kapıyı açtım. Karşımdaki kişiyle çatık kaşlarım havalandı. “Pars?” Gözlerimle süzme gereğinde bulundum çünkü onun da üstünde tıpkı benim gibi sarı kırmızı forma vardı. “Maç başladı mı?” diyerek içeri geçti. Hâlbuki daha gel bile dememiştim. Şaşkınlığım her hâlimden belliyken kapıyı kapatıp salona geçtim ben de.

Tabağı sehpanın üstüne bırakıp yanına oturdum. Tam ağzımı açacağım sırada maç başladığı için tüm odağım televizyona kaydı. “Kusura bakma, böyle çat kapı geldim ama maçı kaçırmak istemedim.” Ona mı baksam, televizyona mı karar veremiyordum. Odağımı kaydırıyordu.

“Kusura sonra baksak. Odaklanamıyorum.” Açıkça söyledim. Önemli bir maçı. Bir sonraki maçımız şampiyonluk için olacaktı. Gülüşünü duyduğumda istemsiz gözüm kaydı gamzesine. Takım ceza sahasına girince hemen televizyona geri döndüm. “Vur! GOL!” İlk golü beşinci dakikadan atmıştık! “İşte böyle, aslanlarım! Hızlı atak, sağlam savunma. Böyle devam!”

Tam övmeye devam edeceğim sırada dikkatim yine dağıldı. Pars'ın uzattığı elmayı gördüm. Ben maçı izlerken elmayı soymuştu ve şu an bana uzatıyordu. O da maça dalmış gibiydi. Gözleri televizyondaydı.

Uzattığı elmayı alıp izlemeye devam ettim. Maçın ilk yarısı bitmişti. Ara verildiğinde arkama yaslandım. “Senin hakem gibi gözünün ferini sikeyim ben! Kaç paraya yumuyorsun o gözleri, amip!” Adamları bir yatırıp dövmedikleri kalmıştı lakin müthiş (!) hakem zar zor bir tane sarı kart göstermişti. Masada gözüme çarpan şeftalili meyve suyu ile duraksadım. Pars’a baktım. Bir an onun yanımda olduğunu unutmuştum.

“Sen mi aldın meyve suyunu?” O zaten bana bakıyordu. “Sevdiğini fark ettim. Maç izlerken iyi gider.” O da benim gibi arkasına yaslandı. “Futbolla ilgilendiğini bilmiyordum,” dedim. Omuz silkti. “İlgimi çekti aniden.” Bakalım bugün daha ne kadar şaşıracaktım. “Sorgulamayacağım.” Altından şu “seninle ilgileniyorum” şeyi çıkacak diye düşünesim yoktu. Zaten maç devam ettiğimde odağım tekrar televizyona kaydı.

1 saat sonra

“Böyle sikerler adamı! Kırk hakem bir araya gelse engel olamazsınız! 3-0 nasıl koyduk ama!”

Maç bitmişti. Yenmiştik her zamanki gibi. Yaklaşık on dakikadır onun sevincini yaşıyordum. Nihayet biraz sakinleştiğimde omzumdaki ağırlığı hissettim. Yutkundum. Yavaşça başımı çevirdiğimde omzumda uyuyakalan Pars'ı gördüm... Ne yapacaktım ben? Kalmıştım öyle. O kadar sövdüm burada, hiç mi rahatsız olmadı? Nasıl bu kadar huzurla uyuyabilirdi? Şimdi iki

sorum vardı. Birincisi, hani maçı izleyesi vardı? İkincisi, ben şimdi ne yapacaktım?

Maçın yanına gelmek için bahane olduğu açık değil mi? Ayrıca sabaha kadar burada oturamayız. Kalk adama yastık yorgan getir.

Azra'yı da kucagımda yatırırdım artık. Ayrıca ne bahanesi? Yorgundur uyuyakalmıştır. Ya evi karşı daire. Geçsin, yatıp uysun. Tekrar baktım omzumdaki yüzüne. Cidden fazla huzurlu gözüküyordu. Sakince koltuğun kenarındaki yastığa uzandım. Omzumu yavaşça çekip başının altına koydum ve koltuktan kalktım. Maşallah dağda gözü açık uyuyan adam, bu kadar bağırmama, küfür etmeme rağmen uyuyakalmıştı. Televizyonu kapatıp odamdan battaniye çıkardım. Tam üzerini örttüğüm sıra kapı çaldı. Azra gelmiş olmalıydı. Gel de şimdi bu kıza, şu durumu açıkla, inandır. Kapıyı açtığımda hemen işaret parmağımı dudaklarıma götürdüm sessiz olması için. Anlamsız gözlerle bana baktı.

Bir adım kenara çekilince görüş açısına koltuğumda uyuyan Pars girdi. Gözleri fal taşı gibi açılırken konuşmak için can atıyordu. Ben ise susması için uyarıyordum. Direkt kolundan tutup odama çektim. Kapıyı kapattığımda fısıldamaya başladı heyecanla. "Cemre! Yüzbaşı koltuğunda uyuyor! Neler oluyor? Ne yaşıyorsunuz siz? Senin burada ne işin var? Gidip yatsana yanına!" Ardı ardına tonla soru yağmıştı.

"Oha Azra! Ne gidip yanına yatması? Saçmalamayı bırak, sessiz ol. Maç izlerken uyuyakaldı." Yüzündeki şaşkınlık mümkünmüş gibi daha çok arttı. "Siz beraber maç mı izlediniz?" Eli mi alnıma vurdum. Bu kız hep yanlış noktalara takılıyordu. "Sus, geç yatağa. Tek kelime daha edersen sürüm sürüm süründürürüm seni yarın." Diyeceği onca şeyi zorlukla yuttu. Hiç gereksiz ya-

kıştırmaları dinleyemezdim. Keyfim yerindeydi. Düşünmeden, direkt uyumak istiyordum...

“Doktor patlamayı fırsat bilip kaçtı. Lakin bu bizi etkilemez. Yaralılarımızın olduğu patlama sonucu kaçan Doktor, sınır dışında, ufak bir terör kampında saklanıyor. Patlamadan sonra derin bir araştırma yaptık. İçlerinde bulunan MİT personellerimiz sayesinde beş ayın sonunda kampın yerini tespit ettik.”

Albay sınırın biraz ötesini işaretledi kalemle. “Lafı uzatmaya gerek yok. Yarın sınıra bırakılacaksınız. Destek olmayacak. Gizli bir görev. Sınır dışına çıktığınızı sizden başka kimse bilmeyecek!” Net bir şekilde konuştu. “Doktor yaralı. Hızlı hareket edemez. Fakat etrafı oldukça kalabalık. İki tim şeklinde hareket edeceksiniz. Tim 7 ile halledeceksiniz.” Destek ekibimiz daha önce kurtardığımız Tim 7’ydi. “Onlar çoktan araziye bırakıldı. Kampın etrafından dolaşıp arkalarına geçecekler. Siz ise önden baskı kuracaksınız. Araya sıkıştırdığınızda Doktor haricinde hepsini infaz edin. Canlı yakalayabilme şansınız varsa canlı yakalayın.”

Albay ellerini masaya yasladı. “Abbas bu operasyonda olmayacak. İzinde. Bir kişi eksiksiz ama siz bir kişi fazlaymış gibi savaşıacaksınız.” Gözleri hepimizde gezindi. “Hazırlanın, birazdan helikopter inişe geçecek.” Yaslandığı masadan doğruldu ve toplantı odasının kapısına doğru yöneldi. “Allah yardımcınız olsun!” deyip odadan çıktı.

Keyfim yerindeydi. Dünkü maçı 3-0 yenmiştik. Gollerden aşırı keyif almıştım. İki hafta sonra da şampiyonluk maımız vardı. Hazırlanmak üzere hepimiz ayağa kalktık. Odadan en son çıktığımda etrafa bakındım kısaca. Fazla sessizdi.

“Dağda yuvarlanmazsın, değil mi?” Ekin keyifle sordu. Azra ise ters bir bakış attı. “ok komik,” deyip yalandan sırtıttı. elik yeleğini ayarlarken, “Sen hâlâ Laçın Komutanımla mı kalıyorsun?” diye sordu. “Evet, gayet de memnunum. Tehdit etmediği süreçlerde.”

Ekin, Azra’nın bu dediğine güldü. “Benim alt katım boş. Ev sahibi normalde kiraya vermiyordu da ikna ettim.” Azra kaskını takarken duraksadı. “Bana ev mi bakıyorsun?” Ekin bakışlarını kaçırdı. “Evet,” derken silahını ayarlıyordu. “Ne zamandır? Benim niye haberim yok?”

“Komutanımla yaşadığını öğrendiğimden beri,” deyince Azra’nın gözleri açıldı. şaşırmıştı. Zira bu, aylar demekti. “Koskoca Hakkari’de aylardır alt katını mı buldun?” Tripli bir şekilde konuştu. Ekin ise hazır bir cevap verdi. “Güvende ol istedim.” Ekin tabancasını kılıfına yerleştirdi. “Yakınımda ol,” dedi.

Azra mümkünmüş gibi daha da kaldı. “Se...” Boğazını temizledi. “Sebep?” diyebildi. “O da bende kalsın.” Yarım şekilde sırtıttı ve Azra’nın yanından ayrılmak üzere adımladı. “Ben Cemre’yle mutluyum,” diye seslendi. “Tehdit altında yaşamak senin tercihin.” Omzunun üstünden konuştuğunda Azra hemen Ekin’i durdurarak, “Ekin, kirası kaç?” diye sordu. Ayrı evde olurlarsa Cemre’yi daha rahat sinir edebilirdi...

Alper etrafını kontrol ede ede Cemre'ye yaklaştı. "Komutanım, müsaadenizle bir şey sorabilir miyim?"

"Sor, Sarı," dedi sigarasını içerken. "Sizin ev müsait mi?" Beklemediği soru karşısında tek kaşı havalandı Cemre'nin. "Hayırdır, Alper? Kendi evin bitti benim evime mi atacaksın birilerini?" Alper hafif gülse de hemen konuya döndü. "Yok, Komutanım. Bıraktım ben o işleri. Boran Yüzbaşım karşı dairenizde, değil mi?"

Cemre'nin neden sorduğunu anlamasıyla kaşları çatıldı. "Sarı, siker seni." Alper anlamayarak baktı. Dehşete kapılarak, "Sena da mı travesti?" diye sordu. "İyi de hiç belli değil." Cemre sigarasını atıp botuyla ezdi. "Neresine baktın da belli değil diyorsun lan!" Sinirle sordu. "Yok, yani sesi falan normal." Cemre başını aşağı yukarı salladı. "Sena değil. Boran Yüzbaşın siker seni. Sena'ya bulaşma. Hem sen nereden biliyorsun lan adını?" Alper tüm ihtimalleri düşündü. Ama önce komutanına cevap verdi. "Markette karşılaştık, parkta da..." Cemre etrafı kontrol ederek Alper'e yaklaştı.

"Sen benden kilometrelerce uzakta oturuyorsun. Kızı mı takip ediyorsun?" Elini omzuna koydu. Alper iyice gerilirken gülümsedi. "Yok, Komutanım. İşim vardı o taraflarda. Denk geldik. O da iki kere." Cemre tuttuğu omzunu biraz sıktı. "Alper, Pars'tan önce seni ben si..." Alper'in gözleri açılarak cümleyi yarıda kesti. "Aman Komutanım. Vallahi niyetim masum. Bıraktım ben o işleri diyorum." Cemre biraz daha sıktığında Alper hafifçe aşağı çöktü. "Derdin ne senin? Sen beni mi sınırıyorsun? Siz beni delirtmeye mi çalışıyorsunuz?" Alper acıyla yüzünü buruşturdu. "Estağfurullah, Komutanım." Cemre konuşamayacağını fark ettiğinde çekti elini. Alper hemen doğrulurken omzunu oynattı.

“Ama saçlarını bir görseniz. Rapunzel gibi. Ceylan gözlü, al yanaklı. Yemin ederim asla zarar vermem.” Duygusal zarardan bahsediyordu. “Götün yemez çünkü. Alper ben seni uyardım. Yarın öbür gün Boran Yüzbaşı seni eline alırsa çekirdeğimi alır izlerim.” Alper gülümsedi. “Yani sizde kalabilir miyim?” dediğinde Cemre hızla cevap verdi. “Hayır!” Alper’in gülümsemesi silinirken ufak ufak yanından ayrıldı Cemre’nin. Alper kaçarken arkasında söylendi. “Hay sikeceğim şimdi senin ayran gönlünü.”

“Ne varmış ayran gönlünde?” Pars’ın sesini duymasıyla kendini toparladı. “Komutanım, bizim Sarı işte,” deyip geçiştirdi. Pars ise gülerek Cemre’nin yanına geldi. İkisinin de elleri arkada bağlıydı. Pars’ın sesli gülüşü Cemre’nin kulaklarına doldu. Şüpheyle, “Neden gülüyorsunuz?” diye sordu. Pars ise omuz silkti. “Hiç...” dedi. Cemre gözlerini devirmemek için zor tuttu. Kısa bir sessizlikten sonra Pars Cemre’ye doğru döndü. “Cemre,” demesiyle anında Pars’a baktı.

“Sizin Cemre demenize hiç alışık değilim,” diyerek dürüstçe tepkisini sundu. Karşı karşıya dururken Pars Cemre’nin gözlerinin içine baktı. Gülüşü yavaşça indi. “Gözlerin...” Şaşırarak daha dikkatli baktı. “Ne var gözlerimde?” Cemre ise Pars’ın bu kadar dikkatli bakmasına anlam veremedi. “Yok bir şey. Kırpığın düşmüş.” Derin bir nefes alıp 180 derece döndü ve hızla Cemre’nin yanından ayrıldı. Cemre ise anlamayarak arkasından, geniş sırtına baktı. “Ne oldu be?” diye kendi kendine konuştu...

Helikopterin sesinden dolayı kimse birbirini duymuyordu. Ben ise camdan dışarı bakıyordum. Geceydi... Gecenin manzarası başka oluyordu. Ve ben de manzara izlemeyi seven biriydim. “Sürprizleri sever misin?” Pars kulağıma eğilerek sordu. Soru-

sunun sebebini anlamasam da cevap verdim. “Nefret ederim,” dememle tuhaf karşıladı. “Neden?” dedi doğal olarak. Normalde çoğu insan severdi. “Kardeşin hediye beğendi mi?” diyerek konuyu değiştirdim. Bunu anlasa da bozuntuya vermedi. “En sevdiği hediyesi oldu.” Bu içten içe beni mutlu etmişti. Yanılmamıştım...

12 saat sonra

“Laçın!” Pars kafasından geçen mermiler yüzünden başını iyice eğmişti. Cemre de farklı bir durumda değildi. “Emredin, Komutanım!” Zorlukla bağırdı. Mermiler çok hızlı geçiyordu. Ateş etme seslerinden birbirlerini zor duyuyorlardı. “Sana sürprizim var!” El bombasını çıkardı. Cemre ise ateş etmeyi bırakıp Pars’a baktı. Tekrar bağırdı. “Sürprizlerden nefret ederim!” Pars pimi çektiğinde gülümsedi. Yaslandığı kayadan hızla çıkıp bombayı attı. “Görevden sonra sözüm olsun. Sağ çıkarsak reddedemeyeceğin bir sürprizim var.” Cemre inanamayarak güldü. Hatta kahkaha atmaya başladı. Kahkahasının eşliğinde, “Ölüyor muyum, hayırdır?” diye sordu. “Üsteğmen! Sağ çıkmanı emrediyorum!” O da güldü. Cemre ise bu emre iyice güldü. “Anlaşıld...” diyemeden yakınında bir el bombası patladı...

Küçük kız, gözleri kapalı bir şekilde heyecanla bekledi. Abisi, ellerini kardeşinin gözünden çekmeden, "Bakalım beğenecek misin sürprizi," dedi. Doğum günüydü bugün. Kendini bildi bileli ilk sürpriziydi. Gözleri açıldığında annesini ve ablasını gördü. Ortada pembe bir pasta vardı. Birkaç tane de balonla süslenmişti. Cemre pastanın pembe olmasını fark etse de düşünülmesi için çok mutlu olmuştu. Hatırlanmak, düşünülme onu fazlasıyla mutlu etmişti. "Gel fotoğraf çekilelim." Annesi hemen ısrarla Cemre'yi yanına çekti. Cemre fotoğraf çekilmekten hoşlanmıyordu. Annesi fotoğrafı hatıra için değil, nispet için çekiyordu. Bu yüzden fotoğraflardan da nefret etmişti. "Anne, mumları üfle-yim."

Annesi ısrarla Cemre'nin kolundan tutup çekti. "Anne, mumlar eriyor ama." Kızının bu kadar tutturması onu çok kızdırmıştı. "Kaçmıyor pasta! Bir fotoğraf çekeceğiz, senin yaptığına bak! Hiç kıymet bilmiyorsun!" Cemre'yi hırpalamaya başladı. Siniri hemen tavan yaptığı için Cemre'ye bağırmaya, hakaretler etmeye başladı.

Hepsi mumları hemen üfleme istediği içindi. Cemre annesinden duyduğu bağrışlarla ağlamaya başladı. Gözyaşlarını tutmaya çalışsa da annesinin ona bu kadar nefretle yaklaşması ağırına gidiyordu. Ağlamadığı doğum günü yoktu. Babası mı? O, kızının doğum günü ne zaman bilmiyordu bile. Cemre sürprizlerden de nefret etti. Ne zaman sürpriz dense altından mutlaka kötü bir şey çıkıyordu. Cemre yıllarca hiçbir sürprizden hayır görmemişti. Onun için sürprizler birer kâbus gibiydi. Ailesinin sürpriz anlayışı farklıydı. Cemre'nin neye mutlu olacağını bile doğru düzgün bilmiyorlardı. Onlar için iyiye Cemre için de iyi olmak zorundaydı. Fakat Cemre sadece nefret etmişti. Zehir olan

her bir sürprizden, güzel olmayan her sürprizden, sürprizin her türlüünden nefret etmişti. Zaten sürprizin güzeline denk gelmemiştir...

Sarsılan zeminle araladı gözlerini Pars. Aldığı zor nefesler tozdan ibaretti. Kulağının çınlamasından kendi öksürüğünü bile zor duyuyordu. Yüzüstü yerdeyken yanındaki baygın Cemre'yi gördü. El bombası yakınlarında patlamış olmalıydı. Cemre'yi beş tane görürken göz kapakları ağırlaşıyordu. Mermi sesleri hâlâ kesilmemiştir. Birkaç tane eski ayakkabı gördü.

“Bu kadındır! Alın bunu!”

Bozuk konuşmayı işittiğinde kalkmak için çabaladı. Yüzünün yarısı alnından akan kanla bulanmıştı Cemre'nin. İki terörist baygın olan Cemre'nin kollarından tuttu. Pars bunu fark ettiğinde güçlkle başını kaldırdı. Fakat son gördüğü şey, yüzüne inen silahın kabzasıydı. Üsteğmen Cemre Laçın esir düşmüştü... Peki ya diğerleri?

BİRİNCİ KİTABIN SONU ***DEVAM EDECEK***

